

Giới thiệu Làm Vợ Hà Bá

Truyện Làm Vợ Hà Bá của tác giả Mai Bối Nhi thuộc thể loại truyện xuyên không, với một cô nàng đầy xui xẻo khi từ thời hiện đại xuyên không về cổ đại.

Minh Nguyệt sinh ra đã mang trên mình sứ mệnh đặc biệt, trong lúc vô tình nàng lại xuyên không về cổ đại nhưng lại vào vai nha hoàn của hà bá. Hấn bá đạo cùng lạnh lùng nhưng đôi lúc cũng làm cho nàng cảm động.

Khi nàng và hấn dần nảy sinh tình cảm thì chuyện gì sẽ xảy ra rồi nàng có về được nơi mình sinh sống hay không? Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tiết từ

Mấy ngày nay thời tiết liên tục nóng bức, làm cho người ta hận không thể cả ngày đều tránh trong phòng điều hoà.

Cao Minh Nguyệt ở nhà chỉ mở quạt điện, trên người chỉ mặc áo hai dây cùng quần đùi, làm tôn lên da thịt trắng nõn tự nhiên.

Nàng đem mái tóc dài đến lưng buộc tú ý sau đầu, trước mái tóc dài đen mượt là khuôn mặt có vài phần xinh đẹp, đôi con ngươi hắc bạch phản minh được cặp lông mi dài che phủ phía dưới, nhưng vẫn có thể thấy được ẩn chứa sự trong sáng khiến toàn thân nàng phát ra sức sống tuổi trẻ tràn đầy. Nàng không giống những nữ tử theo xu hướng của năm, thích ở trên lỗ tai xỏ xiên vài cái khuyên tai, hoặc là đem thời gian giành hết cho việc trang điểm. Toàn thân cao thấp chỉ duy nhất một cái trang sức, đó là chiếc vòng hình rắn đang đeo trên cổ tay bên trái.

Trong phòng chỉ có tiếng của quạt điện đang quay, Cao Minh Nguyệt thoải mái nằm trên ván gỗ, một mặt uống sữa đậu đỏ tuyết, một mặt xem ngôn tình tiểu thuyết.

“Thật là kì quái. . .” Đọc xong tiểu thuyết, nàng có chút buồn bực lắm bả: “Vì cái gì nữ nhân vật chính đều thích xuyên không đến Thanh triều? Triều đại kia ngoạn rất tốt sao? Hơn nữa xuyên qua không biến thành công chúa thì cũng là phi tử của hoàng đế, vương gia, thật sự một chút ý tưởng cũng không có. . .”

Nói xong lại cảm một quyển tiểu thuyết ngôn tình khác lên.” Ít nhất bộ này cũng xem như ngoại lệ, nữ nhân vật chính xuyên không trở thành tỷ nữ, cuối cùng cũng không phải gả cho vương gia hoặc hoàng đế, bất quá nếu đổi lại là ta, thà rằng xuyên đến một nơi không có trong lịch sử, hoàn toàn không hề biết kế tiếp triều đại sẽ phát sinh chuyện gì, kia mới ngoạn thật tốt.”

Nàng mới ăn sữa đậu đỏ tuyết xong, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

“Là ai tới?” Cao Minh Nguyệt đi xuống lầu mở cửa, thì ra là hàng xóm cách vách, cũng là bạn tốt từ thời tiểu học đến trung học --- Đỗ Hiểu Nguyệt.

“Ta đến trả quyển tiểu thuyết mượn lần trước. . .” Đỗ Hiểu Nguyệt diện mạo thanh tú mảnh khảnh đóng lại dù, nhìn vào trong nhà không có người hỏi :”Cao bá phụ cùng Cao bá mẫu không có ở nhà sao?”

Minh Nguyệt tiếp đón đối phương vào nhà, cũng thuận tiện đi mở tủ lạnh lấy dưa hấu đem lên phòng trên tầng hai :”Bọn họ hôm kia đi Ngõ Ca Quạt chơi. . . Ăn dưa hấu!” Nói xong liền đem miếng dưa hấu cho nàng.

Đem quyển tiểu thuyết trên tay đặt xuống bàn, Đỗ Hiểu Nguyệt mới nhận miếng dưa hấu, không xác định hỏi: “Bọn họ không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì? Ta biết nấu cơm, sẽ không đói chết...” Nàng cắn một ngụm dưa hấu: “Lại nói cha ta cùng mẹ ta bảy mươi tuổi, đều đã về hưu, có thể nơi nơi du sơn ngoạn thủy chính là một loại phúc khí, không cần bởi vì ta, làm cho họ luôn phải quan tâm, nơi nào cũng không thể đi, cho nên ta mới thuyết phục bọn họ đi du lịch... Dưa hấu này rất ngọt nha...”

Nghe nàng nói không thêm đề ý, hơn nữa thật là không quan tâm đến, Đỗ Hiểu Nguyệt ngược lại không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng ăn dưa hấu.

Hai người đồng thời đều là thiếu nữ mười tám tuổi, một động một tĩnh, cá tính hoàn toàn bất đồng, nhưng bởi vì tên đều có chữ “Nguyệt”, hơn nữa hai nhà đều gần nhau, tình cảm thân lại thân như tỷ muội.

Cao Minh Nguyệt ăn xong dưa hấu trên tay, liền rút khăn giấy lau miệng: “Ngươi cũng biết cha mẹ ta đến năm mười tuổi mới có ta, ngay cả bác sĩ đều cảm thấy không có khả năng, mà bỏ tất trước đó báo mộng nói ta chỉ làm nữ nhi của họ mười tám năm, hiện tại sinh nhật đã qua một tháng, đã tương đối cảm tạ, còn nói muốn cảm ơn bỏ tất đã cho bọn họ có cơ hội làm cha làm mẹ, mặc kệ đến thời điểm tách ra, đều sẽ vui vẻ mà chấp nhận, mà ta xuất hiện trên đời này sứ mệnh thứ nhất cũng coi như hoàn thành.”

“Ngươi thật sự bỏ được bọn họ?” Đỗ Hiểu Nguyệt thật sự không nghĩ sẽ mất đi người bạn tốt này.

Nàng cười nhẹ: “Nhân duyên đều có thiên mệnh, không cần quá chấp nhất.”

Mười hai từ này luôn theo Cao Minh Nguyệt từ nhỏ đến lớn, liên tục luôn quanh quẩn trong đầu, phảng phất thật lâu thật lâu trước kia, đã từng có tiếng nói ôn nhu từ bi không ngừng nói với bản thân, tận tâm chỉ bảo, bất quá đến cùng là ai, nàng nghĩ mãi không ra.

Tuy miệng nói rất tiêu sái, nhưng trong lòng có chút sầu não, dù sao ở cũng nhiều năm như thế, không thể không có tình cảm, nghĩ đến sẽ bỏ lại cha mẹ lúc tuổi già, cảm giác lại sa sút đi xuống, xem ra nàng quá mức chấp nhất, tham lam không muốn bước qua cửa sinh tử này.

“Khó trách ngươi từ nhỏ liền cùng thần phật có duyên, không chỉ có thể nhìn thấy, còn có thể cùng nói chuyện.” Bởi vì Đỗ Hiểu Nguyệt cùng nàng lớn lên, cho nên phi thường hiểu biết.

“Không muốn nhìn thấy cũng khó.” Nàng cười gượng nói.

Nghe vậy Đỗ Hiểu Nguyệt nghiêng đầu nghĩ: “Có phải vì trên tay ngươi mang vòng châu có quan hệ? Ta có lên mạng tra qua, trên đó viết xà cừ tán ra năng lượng từ trường rất mạnh, nghe nói còn có rất nhiều cao tăng dùng nó để trấn giữ phật châu, có lẽ bởi vì cái này có năng lực khiến ngươi có thể nhìn thấy thần phật.”

“Ta còn tưởng đây là bùa bình an, khiến thứ không tốt không dám đến gần...” Cao Minh Nguyệt nhìn xà cừ trên cổ tay trái, không thể tưởng được nó có lực lượng thần kỳ như thế: “Đúng rồi! Ngày hôm qua ta đi đến hiệu sách mượn tiểu thuyết, vừa vặn cách vách là ngôi miếu, tam thái tử bên trong đột nhiên chạy đến giữ chặt ta, muốn ta cùng đi chơi, ta nói không rảnh, hắn liền nằm trên mặt đất khóc lớn.”

“Sau đó thì sao?” Đỗ Hiểu Nguyệt mở to đôi mắt đẹp hỏi.

Cao Minh Nguyệt hừ một tiếng: “Đương nhiên là đánh vào mông, sau đó tam thái tử liền ngoan ngoãn thu hồi nước mắt, tiếp theo là trốn vào trong ngôi miếu.”

Nàng không khỏi cứng họng hỏi: “Ngươi, ngươi đánh mông tam thái tử? Tam thái tử cũng xem như thần đi? Như vậy có hay không sẽ tức giận đi?”

“Ta cũng không còn cách nào, mỗi lần gặp cái loại tiểu hài tử tùy hứng này, cho rằng dùng nước mắt liền đạt được mục đích, sẽ nghĩ phải hảo hảo quán giáo một chút, bằng không lớn lên sẽ rất khó dạy, nhất thời lại quên hắn là thần, không phải người, bất quá đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ta đến bây giờ mới phát hiện không chỉ có thể nhìn thấy thần phật, có thể cùng nói chuyện, thậm chí còn có thể đụng chạm được...” Cao Minh Nguyệt nhìn hai tay nửa ngày, vẫn khó có thể tin.

“Bọn họ cùng con người đều có hình dạng giống nhau, có thể đụng chạm được, loại cảm giác này thật sự rất tò mò, có thể hay không có người có tình huống giống ta?” Thật hy vọng ai đó có thể giải thích nghi hoặc cho nàng.

Đỗ Hiểu Nguyệt lại tròn mắt há hốc mồm: “Cảm giác sờ vào giống như con người?”

“Vói ta mà nói, thật sự không có điểm khác nhau.” Nói xong, Cao Minh Nguyệt nằm dài ra ván gỗ. “Ta đến cùng là cái gì? Siêu năng lực là giả? Hay là thể chất siêu cấp miễn cảm?”

Đỗ Hiểu Nguyệt cũng giống như nàng nằm xuống, thuận tay sửa lại váy.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng đều không có tiếng nói chuyện, cả hai đều suy nghĩ về vấn đề này.

“Kỳ thực ta luôn muốn hỏi, sứ mệnh thứ hai của ngươi là gì?” Qua mười phút, Đỗ Hiểu Nguyệt mới mở miệng lần nữa.

“Lúc trước bỏ tất báo mộng cho mẹ ta, chỉ nói đời ta sẽ có hai sứ mệnh, cái thứ nhất chính là đầu thai làm nữ nhi của bọn họ, cái thứ hai sinh mệnh chính là...”

Không biết có phải do thời tiết thật sự quá nóng không, khiến Cao Minh Nguyệt tâm tình trở nên khó chịu, có chút nằm không yên.

“Thiên cơ không thể tiết lộ, cho nên ta cũng không biết được đó là cái gì, dù sao đến lúc đó cũng sẽ biết...” Nói xong, nàng xoay người ngồi dậy. “Ta quyết định! Lớp chúng ta có mấy bạn học muốn nhảy dù, giải toả áp lực, ta đã báo danh tham gia rồi.”

“Có phải hay không rất nguy hiểm?” Đỗ Hiểu Nguyệt lo lắng hỏi.

Nàng phát phát tay: “Ta đã chơi hai lần, không có việc gì, người có muốn đi cùng không?”

“Nhưng mà... ta sợ độ cao.”

“Ta quên người có chứng sợ độ cao.” Cao Minh Nguyệt thoải mái cam đoan. “Không cần lo lắng, ở đó còn có nhân viên cứu hộ, cũng sẽ làm tốt bảo hộ, cho nên rất an toàn.”

“Tiểu cô nương! Tiểu cô nương!”

Đầu có chút đau nhức khiến Minh Nguyệt khẽ tỉnh lại, sau khi khôi phục ý thức, phát hiện bản thân ngã trên một mảnh ruộng lúa, mặt, tóc cùng quần áo đều là bùn, nhất thời ngậy ngẩn cả người.

“Chuyện gì xảy ra?” Lời mới nói ra, liền nhớ đến một giây trước đang nhảy dù, tiếp theo lại ngã vào ruộng lúa, sắc mặt nhất thời tái nhợt: “Chẳng lẽ ta từ trên trời ngã xuống?” Cho nên dù thi thố an toàn, cũng không nhất thiết thật sự an toàn.

“Tiểu cô nương không có việc gì chứ?”

“Có phải nghe không hiểu lời nói của chúng tôi?”

Nàng một mặt kinh ngạc đứng dậy, nhìn vài lão công lão bà ăn mặc cổ trang vây quanh bên người mình, đối với bản thân chỉ trở, lại ngẩn ra, theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh, không chỉ không thấy bóng dáng Đỗ Hiểu Nguyệt, cũng không phát hiện đám bạn học cùng nhảy dù, chỉ có dãy núi xa xa, cùng mấy gian nhà tranh, liền biết là nông thôn nam bộ, cũng không tìm thấy phòng ở.

“Nơi này... Đến cùng là địa phương nào?” Minh Nguyệt mơ hồ hỏi.

Nghe nàng mở miệng nói chuyện, mấy lão ông lão bà cuối cùng cũng an tâm.

“Nơi này kêu là Lục Giáp thôn...”

“Xem ra không có việc gì...”

“Chỉ là giọng nói cùng cách ăn mặc của tiểu cô nương này, không giống người ở thôn chúng ta...”

Minh Nguyệt tuy rằng nghe hiểu hết mọi lời nói của bọn họ, bắt quá giọng điệu lại không phải ngày thường đều nghe được, đầu lại trống rỗng.

“Trưởng thôn đến!”

Chỉ thấy trưởng thôn đức cao vọng trọng đi đến giữa bờ ruộng, hoà ái dễ gần đánh giá nàng: “Tiểu cô nương có phải đi lạc đường hay không?”

“Ai... Đại khái là vậy!” Minh Nguyệt chưa là rõ tình huống, đành phải trả lời như thế.

Trưởng thôn hí mắt cười, hiền lành mời nàng: “Tiểu cô nương nếu không ghét bỏ, liền theo ta trở về, trước thay một bộ quần áo rồi nói.”

“Cảm ơn.” Bản thân may mắn gặp được người tốt, nàng không khỏi cảm kích nói.

Cao Minh Nguyệt đi vào nhà trưởng thôn, đối phương lập tức kêu con nấu nước ấm cho nàng tắm rửa, lại kêu vợ lấy quần áo cho nàng mặc, cùng nấu vài món ăn gia đình giúp nàng lấp đầy bụng.

“Tiểu cô nương, ăn nhiều một chút...”

“Đừng vậy, đừng khách khí với chúng ta...”

“Các người nơi này kêu là... Lục Giáp thôn?” Minh Nguyệt nuốt xuống một miếng đồ ăn, lại hỏi một lần nữa.

Vài cái lão ông lão bà nhiệt tình cướp lời.

“Không sai, nơi này kêu là Lục Giáp thôn...”

“Tiểu cô nương từ nơi nào đến?”

“Chẳng lẽ là người dị tộc?”

Không biết nên giải thích làm sao lai lịch của bản thân, Minh Nguyệt đành theo lời nói bọn họ gật đầu.

“Cũng có thể nói như vậy...” Nàng nhìn thôn dân xung quang, nam mặc áo ngắn vải thô, chân mang giày rom, nữ thì mặc bộ váy cũng bằng vải thô, búi tóc dùng vải bó bao lại, quả thật giống như đi vào phim cổ trang, đầu óc giống như bị một đạo thiên lôi đập trúng, không nhận được hoảng hốt hỏi: “Xin hỏi... hiện tại là triều đại nào?”

Lão ông lão bà hai mặt nhìn nhau, sau đó mới trả lời Minh Nguyệt.

Nghe được vị trí triều đại căn bản không có trong sách giáo khoa, chẳng lẽ là thế giới song song? Ngay khi nàng từ trên cao rơi xuống trong nháy mắt, hai cái thế giới vừa vận cùng xuất hiện, Minh Nguyệt nhớ tới lúc trước còn nói đùa nếu xuyên không sẽ xuyên đến một thời không không có trong lịch sử, không biết được kế tiếp nơi đó sẽ xảy ra chuyện gì, kia mới thật sự thú vị, không thể tin được cư nhiên lại trở thành sự thật.

Chẳng lẽ nàng thật sự “Xuyên không”?

Sẽ không như lời nói trong miệng bô tát “Thiên cơ không thể tiết lộ”, là muốn nàng đến thế giới song song này hoàn thành cái sứ mệnh thứ hai?

Khi chính tai nghe Minh Nguyệt thừa nhận là người dị tộc, lão trưởng thôn cùng vài lão công lão bà thật nhanh trao đổi ánh mắt, nghĩ rằng đó là một cơ hội tốt, việc này không thể chậm trễ, chỉ có thể làm như thế.

“Cảm ơn mọi người đã cứu ta.” Đối với lão công lão bà cùng cha mẹ tuổi tác không sai biệt lắm, Minh Nguyệt cũng không có tâm phòng bị, tất nhiên không nhìn ra đối phương đang tính toán cái gì.

Lão trưởng thôn tự mình bưng ly trà nóng đến cho nàng. “Tiểu cô nương, sắc trời đã tối, đêm nay ngủ cho tốt một giấc, có việc gì ngày mai nói sau.”

“Cảm ơn” Nàng vội vã đón lấy.

“Uống nhanh, uống nhanh!”

Vài lão công lão bà đều dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt, khiến nàng không thể không nhanh chóng mà đem ly trà đến bên miệng, uống liền mấy ngụm.

Một lát sau, Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, mí mắt cũng bắt đầu nặng, chẳng lẽ là do quá mệt? Mới suy nghĩ đến đây, kế tiếp cái gì cũng đều không biết.

Không biết mê man bao lâu, Minh Nguyệt bị tiếng pháo hi đánh thức, tiếp theo là mùi thuốc pháo đến gay mũi, khiến ý thức của nàng dần dần rõ ràng.

Minh Nguyệt theo bản năng day huyệt thái dương, lại phát hiện bản thân ngồi trong không gian đen tối nhỏ hẹp, bản năng men theo ánh sáng mỏng manh, dùng sức đẩy, không nghĩ tới cửa rất cứng, cả người nàng thiếu chút nữa ngã lăn ra ngoài, may mắn có người kịp thời đỡ lấy nàng.

“Nàng đã tỉnh!”

“Không thể để cho cô ta trốn thoát!”

Bên ngoài có người hô to.

Nàng nhìn ra bên ngoài tụ tập thật nhiều nam nữ già trẻ, đầu tiên là một trận kinh ngạc, tiếp theo lại phát hiện bản thân nguyên lai là ngồi bên trong cỗ kiệu, trên người còn mặc giá y tân nương đỏ thắm, trên đầu đội mũ phượng, cách ăn mặc này lại khiến Minh Nguyệt sững sốt, sao mới ngủ một chút bộ dáng lại thay đổi thành như vậy?

Chén trà kia có vấn đề!

Minh Nguyệt trước sau nhớ đến trước khi hôn mê, không thể tin lão công lão bà thoát nhìn bề ngoài hiền lành nhiệt tình lại tính kế hại nàng.

Nàng nghiêng đầu thăm dò ngoài kiệu, kinh hãi cùng bất an hỏi: “Các người đến cùng là muốn làm cái gì?”

Lão trưởng thôn có chút áy náy đi đến giữa kiệu hoa: “Tiểu cô nương, nể tình chúng tôi cứu cô một mạng, người cũng cứu chúng tôi đi...”

“Cứu? Làm sao cứu?” Minh Nguyệt mơ hồ hỏi.

“Hôm nay là ngày thần sông mười năm cưới vợ một lần, huyện thái gia lệnh cho Lục Giáp thôn chúng tôi cống hiến một khuê nữ, bất quá trong thôn chỉ có người già và trẻ nhỏ, bằng không thì đều đã lập gia thất, thật sự tìm không được người được tuyển thích hợp, vừa lúc tiểu cô nương xuất hiện, đành phải khiến người uỷ khuất gả cho thần sông...” Lão trưởng thôn dùng tay áo lau lệ, không khỏi êm tai nói: “Như thế liền có thể phù hộ được mười năm, giúp dân vùng Thanh Hà thoát khỏi cảnh bị lũ lụt làm khổ.”

Minh Nguyệt nghe được, không thể tin được lên tiếng: “Hà... Thần sông cưới vợ?”

Đã xem nhiều bộ tiểu thuyết ngôn tình, đả ngộ kém nhất còn có thể làm một tỷ nữ, cũng chưa từng có một quyền xuyên không nào khi xuyên qua lại gả cho hà bá.

Tiếng pháo đình tai nhức óc mãnh liệt phát ra, kiệu hoa cũng càng lúc càng tới gần địa điểm.

“Chờ một chút...” Minh Nguyệt thật sự hoảng hốt, nghĩ đến chuyện xưa dân gian “Thần sông cưới vợ” căn bản đều là mê tín, tân nương bị ném xuống sông đều chết chìm, ít nhất đời này nàng còn chưa xem qua bộ đáng thần sông dài méo ra sao, nên không muốn chết một cách khờ khạo minh bạch như thế này.

“Ta có thể giúp các ngươi đàm phán cùng thần sông, khuyên hấn buông tha cho tam giới ngũ hành là được rồi...” Bởi vì âm tiếng pháo quá lớn, nàng chỉ có thể dùng sức nói, đáng tiếc không có ai nghe thấy.

Kiệu hoa đi đến địa điểm, Minh Nguyệt bị mấy người trung niên áp giải hai bên trái phải, từ bên trong kiệu bước ra, đối mặt với nhiều người như thế, nàng căn bản không có sức phản kháng.

Nàng lên tiếng, ý muốn khiến mọi người tỉnh táo lại: “Các ngươi hãy nghe ta nói trước. Đem ta gả cho thần sông thì vẫn không giải quyết được vấn đề, mười năm sau các ngươi lại phải đối mặt với tình huống giống như vậy...”

“Động tác mau một chút!”

“Không được chậm trễ thời gian!”

Chỉ thấy người ăn mặc theo kiểu tế đàn đạo sĩ, một tay nắm kiếm gỗ, một tay phe phẩy bùa chú, hai chân đi vài bước, trong miệng lầm bầm, còn có vài quan viên mặc quan phục ở hiện trường, lấy huyện thái gia làm chủ, những người khác cảm nhận hương đi theo quý lady, mấy trăm dân chúng cũng đi theo được phân ra hai bên, tay cầm nhang thơm ngát, thờ ơ lạnh nhạt nhìn người vô tội trở thành tế phẩm.

“Làm sao đây?” Minh Nguyệt trái phải nhìn quanh, hi vọng có thể tìm được một đường sống.

Đạo sĩ nắm quyền sinh sát dừng lại, liền bày ra một chiêu thủ thế: “Đem tân nương mang lại đây!”

“Buông ta ra...” Nàng ý đồ muốn trốn thoát.

“Nhanh chút!” Huyện thái gia không kiên nhẫn trách mắng.

Thật sự chết chắc rồi sao? Minh Nguyệt bị kéo tới trước tế đài, có thể nghe được khúc sông phía dưới rào rào tiếng nước, nàng lại nhìn quanh từng gương mặt lạnh lùng phía trước, vì bảo hộ bản thân cùng người thân, không thể không lựa chọn hy sinh người khác, đây chính là hiện thực lên một mặt đen tối của nhân loại, không thể không lý giải, nhưng chết kiểu này thật sự là không đáng giá, hơn nữa cư nhiên lại có người bên kia sông nhàn nhã ngồi nướng cá, cũng không khỏi máu lạnh, rõ ràng là cá rất tươi ngon, lại bị nướng thành một cục than hình con cá là sao?

Minh Nguyệt không khỏi trừng mắt giận dữ nhìn ở giữa khúc sông cách tế đàn không xa, bên mảnh đất trống nhỏ, một gã nam nhân đại khái hai mươi tuổi đốt lên đồng lửa, bên trên treo hai con cá, tay tay bắt đầu luống cuống đem con cá cháy đen, cũng chính là thấy chết không cứu, cũng không nhìn xung quanh xôn xao, giống như hết thấy đều không có quan hệ với hắn.

“Này! Ngươi, người này quả thật không có nhân tính, có người sắp chết, ngươi còn ở đó mà nướng cá...” Liền nghĩ đời này cũng chỉ có thể sống đến mười tám tuổi, cũng không muốn chết oan như thế!

Mọi người nghe thấy Minh Nguyệt nói như thế, không khỏi nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy có người nào đang ngồi nướng cá, đều cho rằng nàng sợ hãi quá độ mà hồ ngôn loạn ngữ.

Thoáng nhìn đồng lửa toát ra khói đen, mắt thấy hai con cá nướng đến cháy đen, từ nhỏ đã được thầy cô cha mẹ dạy dỗ là phải dùng thái độ tôn trọng nhất đối với nguyên liệu nấu ăn, tuyệt không thể lãng phí cùng phá hư, đối mặt với tình cảnh này, Minh Nguyệt không khỏi đùa cợt hừ hừ: “Ngay cả cá cũng không biết nướng, liền chỉ biết ăn...”

Những lời cuối cùng khiến cho nam nhân chỉ đang chuyên tâm đối phó với cá nướng chú ý, ngẩng đầu nhìn về hướng nàng, tựa hồ có chút kinh ngạc, bất quá chỉ kinh ngạc chớp lát, Minh Nguyệt không kịp suy nghĩ đã bị bỏ lại bên kia sông.

Đạo sĩ nhìn trời tính toán: “Đã đến giờ!”

“Này... Giết người là phạm pháp...” Nàng bị họ cứng rắn lôi kéo đi về phía trước, ở giữa giãy dụa, mũ phượng trên đầu rơi xuống, búi tóc trên đầu cũng xoã tung bay tán loạn.

Tất cả dân chúng ở đây đều cúi đầu, hai tay tạo thành chữ thập, không ai mở miệng vì Minh Nguyệt cầu tình, bởi vì an toàn bên trong thành Thanh Hà, bao gồm hai quận, hơn mười huyện, còn có hơn mười thôn lớn nhỏ, hơn hai vạn người cùng tài sản. Đành phải bịt mắt che tai, cái gì cũng không nhìn thấy, không nghe thấy.

Cao Minh Nguyệt thấy rõ con sông rộng lớn nước chảy siết thành dòng, còn có rất nhiều hòn đá lớn nhỏ, cho dù nàng biết bơi, ngã xuống thì cũng sẽ

chết.

“Oa!” Có người phía sau dùng sức đẩy, Minh Nguyệt liền gặp nạn.

Tuy nàng có kinh nghiệm nhảy dù, nhưng lần lại không có bảo hộ an toàn, nhất thời sợ tới mức tim rất nhanh co rút lại, chỉ có thể nhắm mắt lại...

Cha a, mẹ a....

Minh Nguyệt kêu to trong lòng, trong đầu đột nhiên xuất hiện thật nhiều hình ảnh, liền nhận ra đây là toà nhà khi nàng chơi nhảy dù, thật nhiều cảnh sát cùng nhân viên cứu hộ ở đang ở hiện trường, còn có cha mẹ nàng cũng tới.

“Ta không có lừa ngươi, nàng thật sự biến mất ở giữa không trung...”

“Chúng ta nhiều người như thế đều có thể làm chứng, nàng liền như thế không thấy...”

Vài cảnh sát hỏi người chứng kiến, bất quá đáp án có được đều giống nhau.

Hơn mười nhân viên cứu hộ phía dưới đã tìm kiếm hơn hai mươi tư giờ, vẫn tìm không thấy người bị thương, thậm chí ngay cả thi thể cũng không có phát hiện.

“Cao tiên sinh, Cao phu nhân không cần quá lo lắng, nhân viên cứu hộ sẽ nỗ lực hết sức trong bảy mươi hai giờ sẽ sớm tìm ra nữ nhi của các người...” Cảnh sát hào tâm an ủi đôi vợ chồng già.

“Minh Nguyệt chúng ta là bị bỏ rơi mang đi, các ngươi tìm không thấy đâu...”

“Sứ mệnh nàng xuất hiện trên đời này làm nữ nhi của chúng ta đã xong...”

Vợ chồng già nắm chặt lấy tay nhau, bốn nếp nhăn trên khoé mắt loé lệ quang, nhưng mà khoé miệng lại mang theo ý cười, bởi vì bọn họ biết nữ nhi của họ chưa chết, chính là làm theo chỉ thị của bỏ rơi, đi thực hiện sứ mệnh thứ hai của nàng.

Nguyên lai sứ mệnh thứ nhất của nàng đã hoàn thành...

Cha, mẹ, các ngươi phải chiều cổ bản thân cho tốt...

Lúc cùng mặt sông chạm vào trong nháy mắt, Minh Nguyệt liền mất đi ý thức.

Khi Minh Nguyệt mở mắt ra lần nữa, có chút nghi hoặc chớp chớp mắt, phát hiện bản thân nằm ở bên hòn đá lớn bên cạnh sông, thế là ngồi dậy, nhéo gò má, xác định đủ đau.

“Ta còn sống? Ta không có chết?” Nàng quá đỗi vui mừng nhảy lên, mặc kệ hi phục tân nương trên người vừa ướt vừa bẩn, nhưng tay chân nguyên vẹn không trầy xước mới quan trọng.” Con người quả nhiên là tiềm lực vô cùng, có thể dựa vào ý chí muốn sống của chính mình, như vậy liền có theo nước sông chảy xiết mà trôi lên...”

Nàng lập tức vỗ tay, nhìn lên trời, mặt mày cung kính nói:” Cảm ơn bỏ rơi phù hộ.”

“... Ngươi cảm ơn sai người.”

Một cái thanh âm có chút ngạo mạn, có chút khinh miệt, nhưng lại có từ tính, hơn nữa lại dễ nghe đến nỗi làm cho người ta nhận không được mà nổi da gà, tiếng nói nam nhân xoay quanh mình khiến Minh Nguyệt giật nảy mình.

Chỉ thấy xung quanh trống rỗng đột nhiên xuất hiện nam nhân ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, trên đầu đội... Minh Nguyệt vắt hết óc nghĩ về các loại mũ trong các sách giáo khoa đã đọc được, có chút giống mũ quan, lại dùng hai đầu tể cột vào hàm dưới, bất quá lại không hoàn toàn giống nhau, dù sao nơi này là thế giới song song, chuyện gì cũng có, chuyện gì đều không kì quái, trên người hắn mặc bào phục thể công tinh tế hoa lệ, cổ áo, cổ tay còn có đường viền hoa, bên hông đeo một xuyến ngọc bội làm trang sức, trang phục xuất hiện ở nơi này thật là có chút khác nhau.

“Ngươi là ai?” Nàng cảnh giác mở miệng.

Từ sau khi uống ly trà bị hạ dược, Minh Nguyệt mới bắt đầu có tâm phòng người khác, dù sao thân đang ở đất khách quê người, không có người giúp đỡ, vẫn là nên thật cẩn thận.

Chủ nhân âm thanh trong không trung – Hàn Tinh hai tay đặt sau thắt lưng, cảm hơi hơi ngửa ra, cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng hỏi:” Ngươi thật sự thấy được ta?”

“Sao?” Minh Nguyệt ngăn ra.

Hàn Tinh nâng nâng cằm:” Ta là đang hỏi ngươi!”

“Ai...” Nàng chậm nửa nhịp mới phản ứng lại:” Người bình thường như thế nào hỏi ta như thế, nếu không là thần thì chính là phật... Di? Thật là có

điểm quen mặt...”

Phát hiện này khiến Minh Tuyết không khỏi tiến lên một bước, muốn đem diện mạo đối phương xem thật cẩn thận.

“Đến cùng đã nhìn thấy ở đâu...” Nàng trong miệng lẩm bẩm, bộ dáng nam nhân này không khỏi rất dễ nhìn... Theo từ ngữ trên mạng, chính là rất rất yêu nghiệt.

Minh Nguyệt không thể không cẩn thận đánh giá một phen, chỉ thấy phía dưới mũi quan là hai mày kiếm đen đặc, hai mắt thanh thủy khiến ánh mắt càng sáng ngời có thần, nàng rất ít nhìn thấy nam nhân có lông mi dài như vậy, chẳng qua hai tròng mắt nhìn người có chút đùa cợt, có chút vô lễ, giống như hân là đại nhân vật có quyền cao chức trọng, mà bản thân lại giống tiểu dân chúng, căn bản không đề vào mắt. Lại nói, ở giữa gương mặt là chiếc mũi cao thẳng, rất xứng với hai phiến môi có độ dày mỏng vừa phải, ngũ quan hoàn mỹ, dáng người lại cao lớn so cùng ca sĩ nam hàn quốc nổi tiếng thì có hơn chứ không kém. Nếu ánh mắt hân có thể thâm tình một chút, nói chuyện khẩu khí ôn nhu một chút, quả thật chính là “Sát thủ sư phụ”.

“Người thật sự thấy được ta!” Lần này hân thật khẳng định.

“Không sai, có thể thấy được, xin hỏi... Xưng hô như thế nào?” Minh Nguyệt đem hân nhìn từ đầu đến chân, thần phạt nhiều lần, nàng không có biện pháp nhớ hết toàn bộ.

“Dựa theo cách nói của dân chúng, ta chính là thần sông trong miệng bọn họ nói.” Dù sao hân căn bản không thừa nhận.

Nghe vậy, Miệng Minh nhất thời mở thật lớn: “Người... Người chính là thần sông? Nhìn người bộ dáng chính nhân quân tử, không thể tưởng được lại háo sắc như thế, quả thật là mặt người dạ thú, cứ cách mười năm bắt dân chúng cống hiến một khuê nữ cho người...”

“Làm càn!” Hân lớn tiếng quát.

“Làm càn cái đầu người!” Nàng một chút cũng không sợ: “Người ta cực khổ đem nữ nhi nuôi dưỡng đến lớn như vậy, lại không công tiện nghi cho tên hỗn đản như người, có biết lòng người làm cha làm mẹ có bao nhiêu đau đớn không?”

“Đó là do dân chúng tự cho là thông minh, ta cho tới bây giờ chưa từng yêu cầu bọn hiến tế khuê nữ.” Hân Tĩnh hừ một tiếng: “Đừng đem cái ác danh này đổ lên đầu ta.”

Minh Nguyệt không tin tà nghệ nói: “Thật vậy chăng? Vậy người vì cái gì không chịu ra mặt? Vì cái gì không hiện thân nói rõ cho dân chúng biết, muốn bọn họ sau này không cần đem nữ nhi nhà ai quăng xuống sông?”

“Dân chúng ngu xuẩn thì có quan hệ gì đến ta?”

Nàng nghe nói thật chói tai: “Người là thần sông, sao lại có thể không chịu trách nhiệm như thế?”

“Kia bắt quả chi là do hai trăm năm trước nhất thời nhàm chán, chạy đến ven bờ sông Thanh Hà gây sóng gió, lại bị một gã có thông thiên nhãn nhìn thấy, liền đem chuyện này lan truyền ra, còn thêm mắm dặm muối vào, khiến cho người người cung phụng ta là thần sông.” Hân Tĩnh hừ nhẹ một tiếng: “Nhưng ta cho tới bây giờ không nghĩ sẽ làm.”

“Thì ra là tiếp nhận hương khói của chúng sinh mới trở thành thần, đây cũng là một loại ân huệ, nên báo đáp bọn họ thật tốt mới đúng.” Minh Nguyệt nhớ tới thổ địa công đã từng nói với nàng, cái gọi là thần chính là quý đạo có phúc đức, hoặc là đối với quốc gia hay nhân loại có công hiểng, vì tưởng nhớ ân đức này, mới lập miếu thờ cúng.

Hân Tĩnh xì một tiếng: “Như vậy ta cứu một mạng này của người, hay không cũng nên hồi báo?”

“Muốn ta báo đáp như thế nào?” Lời vừa nói ra, Minh Nguyệt nghĩ đến cái gì đó, vội vàng túm lấy vạt áo, lui ra phía sau hai bước, bộ dạng phòng bị: “Nhưng người đừng nghĩ xằng bậy!”

“Người đẹp hơn người, ta gặp qua không ít, sao có khả năng đối với dụng mạo giống cô đại như người mà động tâm, không cần lo lắng trinh tiết của người.” Hân trào phúng nói.

“Nam nhân này... Không phải, thần sông này nói chuyện đủ độc...”

“Đi theo ta!”

Minh Nguyệt một mặt lẩm bẩm, một mặt đi theo hai bước, thiếu chút nữa bị vạt áo chính mình làm vướng mà ngã xuống: “Quần áo này quá ruộm rã, ngay cả đường cũng không thể hảo hảo đi...”

“Nhìn người một thân chật vật, thật sự rất là buồn cười.” Hân Tĩnh vung tay phải lên, khiến cho Minh Nguyệt từ đầu đến chân ớn lạnh tươm tất lại.

Nàng sờ sờ búi tóc sau đầu, hình như còn cài thêm trâm cài, lại cúi đầu nhìn quần áo trên người: “Làm thần thật sự là tiện lợi, muốn biến cái gì liền biến ra cái đó...” Một bên vừa nói, một bên vừa tò mò nhấc váy lên, muốn biết bên trong thật ra là chất liệu gì.

“Người ở đây là đang làm cái gì?” Hân mở to tròng mắt, chưa thấy cô nương nào ở trước mặt nam nhân hành động cùng cử chỉ lại tùy tiện như vậy.

“Không có gì.” Minh Nguyệt nhanh đem vẩy sửa sang lại cho thật tốt.

Hàn Tĩnh không khỏi có chút nghi hoặc, hai trăm năm qua, dân chúng đưa tới không biết bao nhiêu khuê nữ, hần chưa bao giờ liếc mắt nhìn một cái, luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, các nàng sống hay chết đều không liên quan đến mình, lúc này khó được phá lệ, mới chú ý cô gái này mà cứu vớt lên, vừa không khóc cũng không nháo, càng đừng nói có một chút sợ hãi gì, cùng với tưởng tượng không quá giống nhau.

“Không được chậm chạp, mau đi theo ta” Hần mở miệng quát.

“Đến đây, đến đây.” Minh Nguyệt khuyên bản thân nhẫn nại, không nên cùng nói chuyện với loại nam nhân không phép tắc này... Phải nói là loại thần sông kiến thức hạn hẹp này.

Hàn Tĩnh mang theo nàng đi đến giữa đồng lửa, Minh Nguyệt liếc mắt nhìn hai con cá đáng thương một cái, nhất thời nghĩ tới :” A! Ngươi chính là cái người kia...”

“Không sai!” Hần rộng rãi thừa nhận.

“Ngươi vừa vịn bên ở bên cạnh nướng cá, còn thấy chết không cứu...” Vì thế mới cảm thấy nhìn quen mắt sao?

“Thấy chết không cứu?” Hàn Tĩnh cười lạnh một tiếng, kiệt ngạo bất tuân mở miệng :” Nếu như vậy hiện tại ngươi sẽ không đứng ở chỗ này mắng ta, mà đã sớm chết chìm.”

“Nói như thế cũng không sai.” Minh Nguyệt không thể không đem lời nuốt trở lại.

“Ngươi không phải nói ta chỉ biết ăn, ngay cả nướng cá cũng không xong?” Hần khoi mi, tựa tiểu phi tiểu cười :” Làm cho ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, nếu nướng tốt, liền không uống công cứu ngươi một mạng, nếu nướng không tốt...”

“Liền thế nào?” Nàng theo bản năng hỏi lại.

Hàn Tĩnh đi về phía trước nhìn thoáng qua mặt sông không xa, thoáng hiện ra nụ cười :” Tất nhiên sẽ đem ngươi quăng xuống sông trở lại, mặc ngươi tự sinh tự diệt.”

Nói xong, hai tay hần vung lên, đồng lửa đã sớm tắt lại bùng bùng cháy.

Nhìn lại hai con cá da đã sớm cháy đen lại lần nữa lẫn lộn trong ngọn lửa, Minh Nguyệt thật sự nhìn không được, chạy nhanh rat ay cứu vớt chúng nó.

“Không cần ngược đãi chúng nó nữa...” Nàng đem đồng lửa đá văng, nhìn không được hỏi :” Cá tôm trong sông không phải là thù hạ của thần sông ngươi sao? Ngươi làm lão đại lại có thể ngoan tâm bắt bọn họ lên mà nướng ăn...”

“Không có lửa muốn xử trí hai con cá này như thế nào?” Đối với lời phê phán của Minh Nguyệt, Hàn Tĩnh mất diết tai ngo, cũng không giải thích.

Minh Nguyệt kiểm tra tình trạng hai con cá trước, lập tức quyết định với loại nguyên liệu này :” Trước tiên cho ta một gian bếp, phải có lò lửa, nồi xào, rau cải, dao thái, thớt gỗ cũng không thể thiếu, các gia vị khác... Như là muối, nước tương, hạt tiêu, đường, dấm chua, gừng, tỏi, mấy thứ này đều phải có....”

Thấy hần không hề động thủ, Minh Nguyệt mở miệng thúc giục :” Còn phát ngốc cái gì? Nhanh chút biến ra cho ta.” Nhân tài nấu ăn luôn là lão đại.

Nghe vậy, Hàn Tĩnh con ngươi xoẹt qua lãnh ý, không có thói quen bị người sai bảo, nhưng mà vẫn thoả mãn yêu cầu của Minh Nguyệt, biến ra mọi thứ.

“Này quả thực so với túi thần kì của Đôrêmon còn muốn lợi hại hơn...” Nàng đứng trong một gian nhà bếp chuyên dụng của cổ đại, nhìn không được oa một tiếng :” Còn có lò lửa, giúp ta nhóm lên đi.”

Hần cẩn nhẹ môi mỏng, tay cũng chưa nâng, chỉ lườm liếc mắt một cái, lò lửa liền cháy lên.

“Thần sông như ngươi thật lợi hại.” Minh Nguyệt nhìn không được khích lệ.

Hàn Tĩnh xuy hừ một tiếng :” Đừng nghĩ dùng lời nịnh bợ, nếu không làm cho ta vừa lòng, ta vẫn sẽ đem ngươi quăng xuống trở lại.”

“Ta làm sao có khả năng không làm được?” Cảm thấy bị xem thường, nàng một phen xoay dao thái, tư thế khoe khoang mười phần :” Cha ta cùng mẹ ta có danh có tiếng ở thượng cảng, ở hạ cảng còn nổi danh là sư phụ cùng sư mẫu trong giới đầu bếp, thu đồ đệ đồ tôn không dưới trăm người, ta được hưởng gia truyền từ nhỏ, ba tuổi biết nấu cơm...”

“Thượng cảng... Hạ cảng... Đó là ý gì? Còn có cha, mẹ lại là cái gì?” Nữ nhân này nói chuyện có khẩu âm, còn thốt ra từ ngữ quái dị, không giống người ở đây, chẳng lẽ là người dị tộc? Hần trong lòng phỏng đoán.

Minh Nguyệt đặt hai con cá lên thớt gỗ, thuận tiện trả lời :” Cha, mẹ theo như lời các ngươi là phụ thân, phụ mẫu, , thượng cảng hạ cảng có thể xem như ngôn ngữ địa phương... Uy! Vậy cả cùng nội tạng ngươi đều không có xử lý trước, liền trực tiếp lấy đi nướng?”

“Còn phải xử lý?”

Nàng trắng mắt liếc nhìn một cái, thuận tay đem da cá nướng bỏ đi.” Nghe người nói như vậy thì biết người chưa bao giờ xuống qua phòng bếp, nói người chỉ biết ăn còn không phục... Đi, đi, đi, đến bên kia ngồi chờ, đừng ở đây làm vướng chân vướng tay.”

“Người nói ta vướng chân vướng tay?” Hai mắt Hàn Tĩnh trở nên đỏ bừng, môi giờ lên nụ cười đáng sợ lạnh như băng, không khí xung quang tản ra màu hắc ám, hận không thể đem nữ nhân lớn mặt này quăng xuống sông.

“Bằng không người đến xay tiêu đi.” Minh Nguyệt tay cầm dao thái tiến lên, dám trêu người đang nấu ăn, liền khiến cho người không ăn.

Hàn Tĩnh trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, tiếp theo phẩy tay áo bỏ đi.

“Tinh khí thần sông này đúng thật là quá lớn, nếu là ở thế giới cũ, muốn ăn đồ ăn ta làm, cũng phải nhìn tâm tình ta có tốt hay không.” Nàng gọt rau một, liền bắt đầu thái cá, sau đó chuẩn bị nguyên liệu khác.

Đã bao nhiêu năm?

Là hai trăm năm... Không! Đã qua hai trăm hai mươi năm.

Hàn Tĩnh đứng lặng ở ngoài phòng nhỏ, ngắm nhìn dãy núi cách đó không xa, bên tai còn nghe tiếng hò hét của hai quân đang chém giết, cùng với hình ảnh máu chảy thành sông, trải qua dòng năm tháng dài như thế, như trước không cách nào quên, hận ý trong lòng đến nay khó tiêu trừ.

Hắn rất hận...

Hận ông trời không có mắt, hận kẻ phản bội bán đứng hắn...

Rất hận...

“Thần sông!”

Tiếng nói yêu kiều giòn tan phía sau vang lên đánh thức hắn.

Minh Nguyệt lộ đầu ra hét: “Đã làm xong rồi, mau vào đi!”

Kiểm lại hận ý mãnh liệt muốn hủy diệt thiên địa, Hàn Tĩnh mới thay đổi sắc mặt, xoay người thông thả đi vào trong, chỉ thấy trên bàn nhỏ đang bày món cá kho, hương thơm gọi lên trí nhớ phong trần đã lâu.

“Ta làm là món cá kho...” Nàng đem đôi đũa đặt xuống.

“Là cá nấu tương” Hắn tiến ngồi xuống, tùy miệng sửa lại.

“Nói như thế cũng không sai, bởi vì cá kho tàu chính là từ cá nấu tương cải biến mà thành, chính là làm cá nấu tương không cần thiết phải đem cá chiên sơ hoặc luộc sơ.” Minh Nguyệt nói xong, phụ họa nói: “Đây chính là món sở trường của ta, cam đoan sẽ rất ngon.”

Hàn Tĩnh lại liếc mắt nhìn nàng một cái, cho rằng từ ngữ quái dị đó xuất phát từ bộ tộc, hình như chưa từng nghe qua.

“Mau ăn xem hương vị có vừa miệng không.” Nàng đối với kỹ thuật nấu nướng của mình luôn luôn rất tin tưởng, mạng nhỏ này tuyệt đối có thể giữ lại.

Hắn cầm lấy đũa tre, ăn thử một miếng thịt cá, nhắm nuốt vài cái, sau đó tạm dừng một lát, như hiểu ra, lập tức lại gấp một miếng cho vào miệng, cứ như vậy, một miếng tiếp theo một miếng, cho đến khi chỉ còn lại xương đầu cá.

“Thế nào? Không sai chứ?” Minh Nguyệt một mặt đắc ý dào dạt.

“...” Hàn Tĩnh sau một lúc lâu đều không lên tiếng, chỉ có mày càng nhíu càng chặt, hít thở càng nhanh, như là đang ẩn nhẫn cái gì đó.

“Chẳng lẽ ăn không ngon?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Lần này, Hàn Tĩnh trả lời.

Lúc này hắn nâng tay phải lên, dùng cổ tay áo rộng rãi che khuất gương mặt, hơi hơi hít không khí, còn rõ ràng run run, không nhìn thấy được biểu cảm, cũng không đoán được đang xảy ra chuyện gì.

Nàng làm sao cũng không nghĩ tới cái người tí khí rất lớn này, lại là thần sông vênh vào tự đắc sẽ có thể thỉnh linh phản ứng bất ngờ như vậy, không khỏi nhần nhần hai gò má.

“Ai... Tuy rằng ta làm món cá kho này rất ngon, nhưng cũng không cần thiết cảm động đến khóc, như vậy làm ta trở nên rất tự đại...” Minh Nguyệt không khỏi nhớ tới bộ truyện {{Căn-tin đêm khuya}}, nhân vật chính mở một gian căn tin, chỉ đêm khuya mới mở cửa buôn bán, khách nhân tới cửa thường xuyên bởi vì một vài món ăn đơn giản mà xúc động tới bên nội tâm tới mềm mại, kia phần cảm động, tâm tình rơi lệ, nàng tự nhiên có thể lý giải, chỉ cần nghĩ đến sau này không được ăn đồ ăn của cha mẹ nấu, tâm tình cũng hạ xuống.

Đối với người đầu bếp mà nói, đây là lời ca ngợi lớn nhất.

Xem ra tính tình thần sông, vẫn có một mặt yếu ớt, chắc là khi còn tại thế, cũng cùng những người khác giống nhau, sẽ khóc, sẽ cười, trải qua vô số thăng trầm, đều có cảm xúc.

“Được rồi, đừng khóc, đã qua thì cho qua, phải học buông xuống, không cần quá mức chấp nhất...” Minh Nguyệt vỗ vỗ đầu vai hắn, chợt lại nhìn bàn tay mình, như không tin, lại vỗ xuống hai cái.” Thật đúng là có thể đựng đến...”

Lúc đầu Minh Nguyệt trong lòng còn tự an ủi chính mình, tam thái tử chính là ngoại lệ, bất quá chỉ là tài năng đánh tới mộng (nguyên văn t/g), không thể tin ngay cả thần sông cũng có thể đựng chàm được.

Vì cái gì phát sinh loại sự tình này?

Chẳng lẽ cùng sứ mệnh thứ hai của nàng có liên quan?

Cuối cùng ý thức được nàng hành động vô lễ, Hàn Tĩnh giận trừng mắt liếc nhìn một cái.” Ai nói ta khóc?”

“Là, là ngươi không khóc, chính là hạt bụi bay vào trong mắt.” Nàng thay hắn tìm lý do tốt.” Ngươi sẽ không quăng ta xuống sông chứ?”

Hắn yên lặng nhìn Minh Nguyệt, khoé môi dương cao, cười đến tuần mỹ yêu dị.

“Ngươi không cần cười như vậy có được không?” Minh Nguyệt rung mình mạnh một cái, có dự cảm không tốt.” Sẽ làm trong lòng ta sợ hãi...”

“Nhưng có nhiều nữ nhân hy vọng nhìn ta cười, như thế liền có thể được nhiều sủng ái.” Hắn không khỏi hừ nhẹ, giống như chỉ trích nàng không biết điều.

Minh Nguyệt cười gượng một tiếng.” Ta chẳng qua chỉ là một ngọn cỏ dại, sao dám hy vọng xa vời được thần sông sủng ái, loại phúc khí này vận là nên nhường cho người khác đi.”

“Đừng quên, trong cảm nhận của dân chúng ngươi đã được gả làm vợ thần sông trên danh nghĩa.” Hàn Tĩnh chờ xem sắc mặt kinh hoàng của nàng.

Khoé miệng nàng run rẩy.” Không có hiệu lực của pháp luật, lại không có nền tảng tình cảm, ta cũng sẽ không thừa nhận.”

“Cái gì?”

Ta là nói ngươi có thể hưu thê, ta sẽ đồng ý.” Minh Nguyệt giả cười đề nghị.

Hàn Tĩnh xuy cười một tiếng.” Ngươi thật biết tự mình hiểu lấy.”

Mọi vừa rồi còn có chút đồng tình với hắn, kết quả nháy mắt lại chứng nào tật nấy, không thể đối tốt với nam nhân này, Minh Nguyệt tức giận nghĩ ngợi.

“Bất quá ngươi làm món cá nấu tương này, hương vị có thể chấp nhận được, ta liền tạm thời chấp nhận.” Hắn không cao không thấp nói.” Sau này liền xem biểu hiện của ngươi.”

Xem cái đầu ngươi! Minh Nguyệt càng nghe càng phát hỏa, nhưng tình hình hiện tại lại không thể đắc tội với thần sông này, dù sao bản thân ở thế giới này đều không quen, chỉ có thể dựa vào đối phương, bất quá đợi đến sau này quen thuộc, có thể tự lực cánh sinh, sẽ nghĩ đến biện pháp đối phó hắn.

“Ngươi nói đều đúng, bất quá hiện tại mặt trời đã xuống núi, hay là trước hết tìm một nơi nghỉ ngơi cho tốt...”

Không đợi nàng đem lời nói hết, tay phải vung tay lên, hết thảy trước mắt đều biến mất.

“Oa!” Minh Nguyệt cả người ngã ngồi xuống đất, đau đến rên răng trợn mắt.” Ngươi đem ghế biến mất, cũng không nhắc nhở ta một tiếng... Ai... Mộng của ta...”

“Đi thôi!” Hắn bước rồi đi trước.

Minh Nguyệt xoa xoa mộng đứng dậy.” Phải đi nơi nào? Thần sông... Đợi ta với...”

“Không cần kêu ta là thần sông” Hàn Tĩnh căn bản khinh thường cái gọi là là thần.

“Hảo, không cho kêu thì không kêu...” Nàng cũng tận lực phối hợp.” Như vậy xin hỏi đại danh?”

Hắn khinh bỉ gợn khoé môi đỏ lên.” Tục danh Bản phiên không phải ai cũng có thể kêu.”

“Bản phiên?” Minh Nguyệt không hiểu.” Hắn là nên xưng Bản thần chứ?”

Hàn Tĩnh dừng bước xoay người lại, quay đầu hướng nàng liếc mắt, giọng điệu cuồng vọng đến cực điểm.” Hảo hảo mà nghe cho rõ, bản phiên phong

hào Ninh Vương...”

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Minh Nguyệt lại một đường đi trở về bên bờ sông, cách đó không xa là nước sông cuộn cuộn đang chảy xiết, chỉ là hình như không nhận thấy địa điểm đang đi đến, chính là kinh ngạc nhìn bóng lưng cao lớn tự xưng là “Ninh vương”, thật không thể tin được thần sông này lại là một cái phiên vương... Không đúng! Phải nói là một cái vương gia khi còn sống.

“Đi xuống đi!” Hàn Tĩnh lạnh lùng nói.

Nàng mạnh mẽ khôi phục lại tinh thần: “Xuống? Đi xuống nơi nào?”

“Tất nhiên là đáy sông!”

“Đáy sông?” Nàng ngây ngốc lặp lại, sau đó mới ý thức được ý tứ của đối phương: “Đáy sông!”

Hàn Tĩnh lười cùng nàng giải thích, phát tay áo phải lên, nước sông nháy mắt cuộn cuộn kéo lên, dâng lên cao gấp mấy trượng, tiếp theo đánh về phía hai người, khiến Minh Nguyệt mở lớn miệng nhỏ, nghĩ rằng sẽ bị cắn nuốt.

“A...” Thì ra nàng không thể trốn thoát vận mệnh bị chết chìm.

Theo bản năng, Minh Nguyệt hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống, đây là tư thế tự bảo vệ chính mình.

“Ngươi còn ngồi đó làm cái gì?”

Những lời này khiến nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, phát hiện bản thân từ đầu đến chân đều khô ráo, một giọt nước cũng không có. Mà trước mắt lại là toà cung điện uy nghiêm cao ngất đứng sừng sững cùng với cửa cung trang nghiêm màu đồng.

“Đi? Nơi này là đáy sông? Thật sự là quá lợi hại...”

“Ít nói lời nhỉnh hót chút đi.” Hàn Tĩnh không cảm kích nói.

Minh Nguyệt còn ngơ ngẩn nhìn xung quanh, miệng oa oa kêu: “Đây là ở đáy sông, bốn phía hẳn là phải nên có nước, còn có rất nhiều loại tôm cá lớn nhỏ bên người bơi qua bơi lại, như vậy một điểm trường thi cảm cũng không có...”

“Cái gì là trường thi cảm?”

Nàng trầm ngâm một lát: “Ý tứ chính là tự mình trải nghiệm.”

“đây là do ngươi muốn đích thân trải nghiệm, ta đây sẽ thanh toán cho ngươi...” Nói xong, hắn liền giơ lên tay phải, chuẩn bị phát huy, Minh Nguyệt liền rất nhanh cười nịnh.

“Không cần, không cần, ta có thể vận dụng trí tưởng tượng.” Minh Nguyệt ngưỡng cao đầu, nỗ lực nhìn tám bảng trên cửa cung đề ba chữ có lực – “Hoàng cực môn”, rất giống loại cửa cung ở cổ đại mà nàng từng gặp qua trên trang mạng: “Đây là nơi nào?”

Hàn Tĩnh hừ cười một tiếng: “Tất nhiên là cung điện của bản phiên.”

“Sao?” Minh Nguyệt ngốc lăng nhìn hắn, nghĩ rằng chỉ có nơi ở của hoàng đế mới có thể kêu là cung điện chứ.

“Mở cửa!” Hắn cao giọng hét lớn.

Tiếng chưa dứt, liền nghe thấy “nhá” một tiếng, hai cánh cửa cung màu đồng đang khép chặt chậm rãi mở ra.

Khi cửa cung mở ra đến một nửa, Minh Nguyệt nguyên lai còn hiếu kì hướng trong khe cửa nhìn quanh, trong nháy mắt liền lọt vào “Công kích” vô hình.

“Công kích” vô hình này không trực tiếp đụng đến thân thể nàng, mà là tinh thần, phảng phất như có một luồng khí lưu cường đại từ bên trong cửa vọt ra, lao thẳng về hướng nàng. Trong đó bao gồm oán khí, bất đắc dĩ, nhớ tiếc cùng phẫn hận, toàn bộ rất nhanh hoà cùng một chỗ, khiến Minh Nguyệt cắn chặt răng, cúi gập thắt lưng ngăn cản.

Minh Nguyệt chưa từng cảm nhận loại cảm giác đáng sợ như vậy... Lại nhìn không được cảm giác muốn khóc đang tăng lên, lan tràn đến từng tế bào

trong cơ thể, tiến nhanh vào từng mạch máu, khiến nàng không khỏi run lên kịch liệt, lo sợ nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ cả người sẽ bạo phát.

Theo bản năng, nàng dùng tay phải đè lại cổ tay đang đeo chiếc vòng xà cừ lại, hy vọng lấy năng lực tránh ma quỷ của nó mà chống đỡ.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghe thấy tiếng rên rĩ phía sau, Hàn Tĩnh nhìn lại, nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt, người đỏ đầy mồ hôi lạnh, bộ dáng hô hấp dồn dập.

Nàng mở to miệng thở hổn hển, tuy vẫn rất khó chịu, nhưng ít ra còn có thể mở miệng nói chuyện được :”Nơi đó... Có cái gì đó?”

Nghe vậy, Hàn Tĩnh lộ ra kiểu ngạo tự phụ, cười quỷ dị :”Trừ bỏ cung điện, ở ngoài, đương nhiên còn có năm ngàn đại quân của bản vương. ... Xem ra người là bị bọn họ uy chấn nhiếp trụ, mới cảm thấy thân thể mình không khoẻ.”

“Năm, năm ngàn đại quân?” Minh Nguyệt không khỏi cứng họng.

Hàn Tĩnh giương ống tay áo lên :”Vào đi! Bản vương sẽ giúp cho ngươi hảo hảo mà hiểu biết.”

“Có thể không cần đi vào không?” Nàng không tốt hỏi.

“Àn...” Ngữ khí của hắn mang theo đe dọa kéo dài thanh âm.

Minh Nguyệt nuốt nước miếng :”Ta đi vào là được.”

Thế là, nàng trước hít sâu vài cái mới có thể đi theo Hàn Tĩnh bước vào bên trong cửa cung, chỉ thấy quảng trường to như vậy một mảnh trống rỗng, một người cũng không thấy, bất quá Minh Nguyệt cũng có thể cảm nhận được thứ không tốt đang tồn tại.

“Đây là chuyện gì?” Hàn Tĩnh đối với quảng trường không có một bóng người găm lên, sau đó tạm dừng một lát, giống như đang lắng nghe bảm tấu, tiếp theo nghiêng đầu chất vấn Minh Nguyệt :”Trên người ngươi có pháp khí?”

“Có pháp khí?” Nàng một mặt không hiểu :”Ta chỉ có cái này...” Nói xong, Minh Nguyệt giơ cao cổ tay trái đang đeo xà cừ.

Sắc mặt Hàn Tĩnh trở nên khó coi.

“Nguyên lai là đeo tâng vương pháp khí của bồ tát, có thể độ hoá vong hồn, đáng tiếc thứ này đối với ta vô dụng.” Hắn lạnh lùng hừ một cái :”Ngươi nhìn thấy đại quân của bản vương?”

Minh Nguyệt nhìn chung quanh :”Dùng mắt nhìn thì nhìn không thấy...” Chỉ là có thể cảm giác được cỗ lực lượng vô hình kia rất cường đại.

“Phải không?” Hàn Tĩnh đầu tiên là hừ nhỏ, tiếp theo tay phải hướng trước mắt nàng làm phép, khoé miệng giơ lên độ cong tà tử :”Mở mắt to nhìn cho rõ!”

“Oa...” Nàng quát to một tiếng.

Minh Nguyệt nàng sống đến mười tám năm nay, đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy đội hình năm ngàn đại quân to lớn chỉnh tề như thế, toàn bộ đều mặc áo giáp, túc mục uy vũ, chỉ là có thể do e ngại pháp lực của vòng xà cừ trên người nàng, toàn bộ đều thoái lui cách xa đến vài thước.

Hàn Tĩnh ngao ngễ cười to :”Thấy rồi sao? Đây là năm ngàn đại quân của bản vương, bọn họ từng đánh bại qua vô số địch nhân, giúp triều đình lập không ít công lớn.”

“Bọn họ...” Minh Nguyệt nhìn một vòng vô số khuôn mặt nam tính, bộ dạng cũng không dọa người, cũng không thiếu chân hoặc thiếu cánh tay này nọ, chỉ là không có một tia biểu cảm, ánh mắt càng không hề có ánh sáng, nhưng nàng biết bọn họ không phải không có hi vọng ái ố, mới vừa rồi ở ngoài cửa cung nàng đều cảm nhận được cảm xúc nội tâm của bọn họ :”Bọn họ vì cái gì mà tất cả đều ở trong này?”

“Bọn họ là quân dưới trướng của bản vương, tất nhiên đều phải đi theo.” Hắn đương nhiên nói.

Nghe vậy, cái miệng nhỏ của nàng nhất thời mở ra rồi khép lại :”Nhưng bọn họ đã chết, nếu đã chết thì phải tiến vào luân hồi, đầu thai chuyển thế mới đúng.”

Hắn nở nụ cười, kia cười lại làm cho người ta lạnh đến xương tủy :”Thì sao nào? Bọn họ sống là người của bản vương, chết cũng là ma của bản vương, bản vương ở nơi nào, bọn họ cũng phải đi theo đến cùng.”

Quân lệnh như núi, năm ngàn đại quân thoáng chốc quỳ xuống, cùng kêu lên phụ họa.

“Nguyện vĩnh viễn trung thành thiên tuế...”

“Thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...”

Mọi người phát ra thề nguyện đủ để lão thiên trên cao nghe được, địa phủ cũng thông xuống, mặc cho người khác vô pháp dao động.

Thấy bọn họ mặt không biểu cảm nghe lệnh phục tùng, Minh Nguyệt lại kinh ngạc nhìn nam nhân trước mắt, như thể cố chấp, như thể vận vẹo, dựa theo cả tính bản thân, đôi mắt loại người không ăn được liền phá cho hồi này, căn bản chính là một cái tiểu hài tử bị làm hư, hẳn là nên giúp cha mẹ hắn quân giáo một phen. Nhưng là không biết tại sao, lại rất muốn khóc, nàng chẳng phải là loại nữ sinh đa sầu đa cảm, thời điểm khóc cũng rất ít, vẫn là nhịn không được lại rơi nước mắt.

“Người khóc cái gì?” Hàn Tĩnh có chút kinh ngạc.

“Ta... Ta thay năm ngàn “người” này khóc...” Nàng lấy mu bàn tay liều mạng gạt lệ, đều đã chết còn bị giam cầm ở đây, lại vô pháp phản kháng lại mệnh lệnh, thật sự là rất tàn ác.

“Hảo cho một tâm địa thiện lương miễn cảm!” Hắn lạnh lùng cười to.

Minh Nguyệt nức nở một tiếng: “Ta cũng thay người khóc...”

“Không cần!” Lời nói vừa xuất ra, toàn thân Hàn Tĩnh liền bị bao phủ trùng trùng hắc khí, đoàn hắc khí kia mang theo ác ý mãnh liệt đánh về phía Minh Nguyệt.

Nàng từ nhỏ đến lớn gặp qua không ít thần phạt, cũng không thua bởi thần lực, nhưng lại bị cỗ lực lượng này đánh bại.

Người chấp niệm quả nhiên là loại vũ khí đáng sợ nhất trên đời này....

Trước khi ngất đi, Minh Nguyệt không khỏi tin tưởng như thế.

Đây là lần thứ mấy té xỉu?

Khi Minh Nguyệt tỉnh táo lại, cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, ngồi dậy, nhìn thấy bản thân nằm trên một chiếc giường, nhìn đồ dùng cùng cách trang trí lộng lẫy xung quanh mình. Thật giống như cảnh tượng hoàng cung cổ trang trên phim.

Còn tưởng rằng người kia trong con thịnh nội sẽ hối hận vì đã cứu mình, không thể tin được vẫn là giữ nàng lại, xem ra thật sự là thích món cá kho tàu kia. Đúng là nguy hiểm thật, bất quá vẫn còn may mắn, Minh Nguyệt không khỏi vuốt ve vòng xà cừ đang đeo trên cổ tay.

Nàng còn nhớ cha mẹ đã từng nói qua, ngày nàng sinh ra là đúng vào ngày trăng tròn, trong đêm đột nhiên có một vị sư phụ đầu đội thiên quan, mặc áo cà sa, tay trái cầm bảo châu, tay phải nắm gậy tích trượng đến nhà hoá duyên, đối phương trước khi đi còn lưu lại vòng châu kết duyên, cũng chỉ rõ là cấp cho bản thân, sau đó cha mẹ còn cảm thấy rất kì quái, lão làm sao biết được bọn họ vừa mới sinh hạ một nữ nhi?

“Nguyên lai là tằng vương của bồ tát...” Minh Nguyệt thấp giọng lẩm bẩm, chính là vì cái gì lại muốn tặng thứ này cho nàng? Có dụng ý đặc biệt gì sao?

“Vương hậu nương nương đã tỉnh...”

Bỗng nhiên nghe được có người nói chuyện, làm cho Minh Nguyệt sợ tới mức thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống.

Chỉ thấy bóng dáng hai cung nữ mơ hồ từ từ rõ ràng hiện ra, khiến nàng không khỏi mở to hai mắt: “Các nàng là biến ra sao?”

Cung nữ thanh âm cứng nhắc mở miệng: “Thịnh vương hậu nương nương rửa mặt chải đầu thay y phục...”

“Vì cái gì kêu ta là vương hậu nương nương?” Nàng đầu tiên là nghi hoặc, sau đó tự đoán nói: “Bởi vì hẳn là phiên vương, mà thê tử phiên vương chính là vương hậu sao?”

Hai cung nữ lại như không nghe thấy, chỉ chuyên tâm làm tốt chuyện bổn phận mình nên làm, không chỉ giúp bưng nước rửa mặt tới cho Minh Nguyệt, lại vì nàng chải tóc, thay y phục.

“Thời tiết nóng bức như thế còn phải mặc nhiều lớp áo như vậy, đợi một lát không trúng nắng mới là lạ...” Minh Nguyệt cúi đầu nhìn quần áo trên người được may bằng tơ lụa thượng hạng. Tóc dài búi tinh xảo sau đầu, sờ thử, lại sờ trúng vào một đồng trăm cài, châu hoa, khiến nàng cảm thấy rất ruộm rà, động tác lại càng không dám quá lớn, không khỏi thờ dài: “Nữ nhân cổ đại quả nhiên không dễ làm, chỉ là mấy nữ nhân vật chính trong ngôn tình tiểu thuyết hình như rất ít oán giận loại sự tình này, một chút cũng không giống người hiện đại xuyên qua, hoàn toàn giống một cỗ nhân...”

Một giọng nói nam tính mang theo cuồng ngạo dễ nghe cùng bóng dáng nam nhân đẩy cửa mà vào, có chút không kiên nhẫn cao giọng hỏi dò---

“Đã tỉnh rồi sao?”

“Tỉnh, tỉnh.” Minh Nguyệt thầm cảm thấy may mắn khi đã mặc xong quần áo, bằng không không phải là bị xem sạch bách sao?

Thấy hắn bước vào, hai cung nữ cúi người hành lễ, rồi dần dần biến mất.

“Cuối cùng cũng tỉnh...” Hàn Tĩnh hừ một tiếng, trên dưới tùy ý đánh giá bộ dạng của nàng: “Quả nhiên là cây nhò vô, người nhò ăn mặc, chẳng qua là trang điểm một chút, liền so với trước giống người hơn.”

Khoé miệng nàng run rẩy: “Ta nói thần sông...”

Ở thế giới trước kia, bản thân cũng có thể xem là một mỹ nhân xinh đẹp, thực không hiểu là do thế giới song song này thẩm mỹ không giống như người thường, hay là do ánh mắt nam nhân này có vấn đề.

“Ngươi là đang kêu ai?”

“Ngươi không muốn làm thần sông, nhưng vẫn đã tiếp nhận hương khói của chúng sinh, không phải do ngươi nói không cần thì sẽ không cần.” Minh Nguyệt “Hào ý” nhắc nhở hắn.

Sắc mặt Hàn Tĩnh trầm xuống : “Thì đã làm sao? Không ai có thể ép buộc bản phiên.”

Nghe hắn mở miệng “Bản phiên”, ngậm miệng cũng là “Bản phiên”, Minh Nguyệt tròn trĩnh mắt, miễn cưỡng nhin xuống cảm giác xúc động muốn châm chọc hắn, chỉ sợ đôi phương thật sự lại đem bản thân quăng xuống sông.

“Nguyên liệu cùng cá đều đã chuẩn bị tốt, lại đi làm món cá nấu tương cho ta.” Nếu không là bởi vì nhìn trúng trù nghệ của nàng, hắn đã sớm đem cô gái này ném vào Thanh Hà* (*sông – nguyên văn cho nó hay).

Minh Nguyệt giật mình : “Lại muốn ăn cá kho tàu? Có muốn đổi thành cải xanh xào không?”

“Kêu ngươi làm ngươi liền làm!” Hàn Tĩnh quát khế.

Bị hắn đe dọa, Minh Nguyệt đành phải ngoan ngoãn làm theo.

Không quá nửa canh giờ, nàng theo cái gọi là “Ngự thiện phòng” đem cá kho tàu nấu chín, sau đó tiến vào bên trong gian phòng to ít nhất trăm mét vuông, chỉ thấy cái bàn được chế tác bằng vàng rất huy hoàng, trần nhà cùng cột nhà đều được trạm trổ hình rồng, có vài thái giám cùng cung nữ bên cạnh trong đang hầu hạ, nhưng cảm giác hư không lại mui lạnh như băng.

“Cá kho tàu của ngươi đến đây, ta còn làm thêm món thịt gà cuốn cùng thịt băm xào măng...” Đây là Minh Nguyệt tự nấu thêm phần cho bản thân, nàng là người thường, đương nhiên cũng cần phải ăn chứ.

Nói xong, Minh Nguyệt tự mình ngồi xuống, bưng chén cơm lên, cũng không khách khí với hắn, liền bắt đầu động đũa.

Hàn Tĩnh tà nghệ nhìn, xem ra hắn đúng là rất dung túng cô gái này.

Nàng một miệng đầy thức ăn, mồm miệng không rõ hỏi : “Sao không ăn?”

Hắn hừ nhẹ một tiếng, mắt nhìn món cá được chế biến hấp dẫn trên bàn, liền tạm thời bỏ qua cho nàng, thế là cầm đũa, yên lặng gắp cá lên ăn.

“Mấy cái thái giám cùng cung nữ này làm sao mà đến?” Minh Nguyệt tìm đại một vấn đề hỏi.

“Chỉ là dùng mấy con cá biến thành.” Hắn nói.

Minh Nguyệt phì cười một tiếng : “Nguyên lai là {thức thần} (thông cảm không biết dịch làm sao nên để nguyên văn), ngươi còn tự cho là bản thân là vua một cõi...”

“Cái gì?”

Nàng buồn cười lắc đầu : “Không có việc gì.”

Hàn Tĩnh nghi hoặc liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không tiếp tục truy cứu, dù sao ngôn ngữ quái dị trong miệng cô gái này cũng không ít, không cần thiết phải để ý tới.

Ăn xong cơm, Minh Nguyệt nhin không được đánh giá hắn, vẫn là cảm thấy giống như đã từng quen biết : “Chúng ta có phải đã từng gặp qua ở nơi nào không? Ta có chút ấn tượng với ngươi, nhưng nghĩ mãi lại không ra...”

“Lúc này mới nghĩ kết thân, không phải là hơi muộn sao?” Hàn Tĩnh cười nhạt trả lời.

Nàng cũng không nghĩ tự mình làm mất mặt, cho nên không tiếp tục hỏi rõ ràng, nhưng ở trong lòng lại rất khó chịu.

“Nhữm cũng không sợ yêu, nhữm cũng không sợ hận, vị hợp người ý giá, chỉ có cá kho tàu...” Thấy hắn chỉ ăn cá kho, đồ ăn khác cũng không đụng tới, theo lý thuyết nam nhân này đã trở thành thần, không cần phải ăn đồ ăn của người thương, hơn phân nửa chính là bỏ xuống không được, đều là do chấp niệm trong lòng tạo thành.

Hàn Tĩnh ho nhẹ một tiếng, rất hiếm khi nở nụ cười với nàng : “Nhìn không ra ngươi cũng có thể làm thơ, xem ra cũng có chút học vấn.”

“Ta cũng chỉ mượn lời thơ của người khác để dùng, không được tính là học vấn.” Minh Nguyệt cũng không dám tranh công : “Vì sao ngươi lại thích ăn cá kho tàu như thế?”

Hắn lập tức nhếch môi, cho đến một lúc lâu cũng không phát ra tiếng nào, ngay khi Minh Nguyệt cho rằng hắn sẽ không trả lời, đột nhiên hắn liền mở miệng.

“Một năm kia.... Trước ngày ta đi ra trận một ngày, mẫu phi liền tự mình xuống bếp làm món cá nấu tương cho ta, đó là lần duy nhất ta được ăn món ăn do mẫu phi tự tay làm...” Giống như đang trở về những chuyện trong ký ức rất lâu về trước, về mặt Hàn Tĩnh có chút hoảng hốt, có chút thương tâm.

Minh Nguyệt vừa nghe liền sáng tỏ.

Bởi vì hương vị của mẹ đều là trí nhớ in sâu cả đời, cho dù chết cũng không thể quên được, chỉ cần hương vị có một chút tương đồng, tâm tình tưởng niệm sẽ bị xúc động, Minh Nguyệt cũng cảm động lây.

“Ta biết, ta biết.” Nàng vỗ vỗ vai Hàn Tĩnh, an ủi nói.

Lúc này Hàn Tĩnh vẫn còn đang hăm sâu trong kí ức, nên không chú ý đến hành động lớn mật này: “Tâm nguyện lớn nhất của mẫu phi là có một ngày con trai của mình có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế... Bản phiên chúng quy lại làm cho nàng thất vọng rồi...”

Khó trách nam nhân này đem nơi ở của mình biến thành cung điện, lại bắt hồn phách của năm ngàn đại quân, còn biến ra cung nữ cùng thái giám, mọi người đã chết còn bị giam trong giấc mộng hoàng đế, thì ra sự tình là như thế.

Làm cha mẹ thường không biết đối với con mình qua độ chờ mong thì mang đến áp lực cho đứa trẻ lớn đến thế nào, chỉ biết một mặt yêu cầu, hy vọng bọn họ mạnh hơn người khác, cho nên mới có đứa nhỏ bởi vì việc học quá áp lực mà tự sát, hoặc là bị chứng u buồn sinh ra tự kỷ. Chẳng lẽ ý muốn con mình trở thành một học sinh giỏi người người hâm mộ, hoặc là trở thành một người được đi làm trong một công ty nổi tiếng, liền so với hạnh phúc của đứa nhỏ quan trọng hơn sao?

Nghĩ vậy, Minh Nguyệt không biết nên đồng tình hắn, hay nên cười hắn đang tự lừa mình dối người, bởi vì mộng chung quy vẫn là mộng, cho dù làm lại cũng sẽ không thể trở thành sự thật.

“Món cá kho này là do nương ta dạy, tuy rằng mọi người đều nói làm ra hương vị giống nhau như đúc, chỉ là luôn thiếu thứ gì, ta nghĩ hẳn là tình yêu của mẫu thân đối với ta, cho nên người khác cũng không thể bắt chước được.” Minh Nguyệt đối với nam nhân bướng bỉnh đáng đánh đòn này, tâm không khỏi sinh ra thương hại: “Nếu người cảm thấy nơi nào không đúng, cứ việc nói với ta, ta có thể tùy thời mà điều chỉnh lại hương vị.”

Nếu nói món cá kho tàu này có thể coi bỏ khúc mắc của hắn, có thể khiến hắn buông bỏ, không lại chấp nhất, đây cũng có thể coi là một công đức, Minh Nguyệt liền nguyện ý mỗi ngày làm cho hắn ăn.

Lời nói này khiến biểu cảm của Hàn Tĩnh nổi lên một cơn sóng, bất quá rất nhanh liền quay về vẻ mặt cố chấp cùng cuồng vọng.

“Người lấy lòng bản phiên như thế, thật ra có dụng ý gì?”

Minh Nguyệt thật sự rất muốn tròn to mắt, nam nhân này bị chứng vọng tưởng quá nghiêm trọng rồi: “Không cần thiết cũng không quan hệ, ta sẽ không miễn cưỡng mỗi ngày phải làm cho người ăn, chỉ là muốn trao đổi một điều kiện...”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, chờ đợi câu nói sau.

“Có thể không cần mở miệng ngậm miệng đều là “bản phiên” hay không, người không cần mở miệng tự xưng mãi, ta nghe đến lỗ tai đều cảm thấy không thoải mái.” Minh Nguyệt nghĩ rằng ít nhất có thể khiến hắn đem thói quen bỏ đi, trước kia được phong vương tước thì như thế nào, tất cả đều đã trôi qua, không cần lưu luyến mãi không buông. “Thế nào?”

Hàn Tĩnh đột nhiên đứng dậy, bỏ lại một câu nói: “Ngày mai vẫn làm món cá nấu tương như bình thường.” Nói xong, hắn liền xoay người đi ra khỏi phòng.

“Những lời này có ý tứ là đáp ứng rồi?” Minh Nguyệt không xác định hỏi lại.

Sau khi Minh Nguyệt đến cái thế giới này, liền nghĩ lấy lòng vị thần sông này, sau đó tìm một công việc tự nuôi sống bản thân. Nhưng hiện tại ý tưởng này lại có chút thay đổi, nếu có thể lấy một chút sức lực cùng tấm lòng mà có thể trợ giúp được người khác, thì nàng cũng rất vui lòng đưa tay ra giúp đỡ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình rất vĩ đại, nhưng mà cùng người thường thì lại có điểm bất đồng, có thể nhìn thấy được thứ mà người khác không nhìn thấy được, cho nên nàng cũng không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Trong nháy mắt, Minh Nguyệt cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của bỏ tất, sứ mệnh thứ hai của nàng là vì cái nam nhân này mà đến, hy vọng hắn không tiếp tục chấp nhất chuyện của kiếp trước, muốn mình giúp hắn học cách buông bỏ chấp niệm.

Chỉ là... Cái sứ mệnh này độ khó không phải là rất cao sao.

Hôm sau-----

Minh Nguyệt mơ mơ hồ hồ trải qua một ngày một đêm bên trong toà cung điện xa hoa, đói bụng liền đến “Ngự thiện phòng” nấu này nọ để lót dạ, nguyên liệu nấu ăn bên trong nhiều đến không đếm được, một người thì không cách nào ăn hết, thật sự có chút lãng phí. Một hồi liền trở về “Tẩm cung” ngủ, buổi sáng tỉnh dậy lại có cung nữ vì nàng sửa soạn, đây thật sự là cuộc sống hậu cung trong cổ đại chính hiệu mà.

Mà Hàn Tĩnh sau khi biến mất một ngày một đêm cuối cùng cũng xuất hiện.

“Ăn cơm! Ăn cơm!” Nàng một mặt bưng món cá kho tàu đang nghi ngút toả hương khắp bốn phía, một mặt la hét, phía sau còn có vài cung nữ bưng mâm thức ăn, bên trên là món rau xào cùng canh, còn có một nồi cơm trắng nhỏ.

Hắn nhìn Minh Nguyệt đang tự ngồi xuống, chỉ tà nghệ liếc mắt nhìn một cái, xem như là đang cam chịu hành vi này.

“Cá kho tàu hôm nay ta chỉ dùng xì dầu cùng nước màu, không có bột ngọt với bột nêm, lại cho thêm đậu tương cùng rượu vào, ăn vào có thể tương đối giống được món cá nấu tương truyền thống...” Minh Nguyệt đã nghiên cứu mất cả một buổi sáng, đương nhiên đối với thành quả này rất vừa lòng :”Ngươi nếm thử hương vị trước, xem có giống không?”

Hàn Tĩnh nhếch khoé môi, khuôn mặt cười có chút tà khí, nhưng lại xinh đẹp đến nỗi làm người ta nhìn không chuyển mắt :”Ngươi định bày như thế mục đích đến cùng là gì?”

“Xem như ngươi nói đúng, ta thật ra là có mục đích a.” Nhìn nam nhân trước mắt, Minh Nguyệt không khỏi ớn lạnh, tuy rằng bộ dáng hắn tương đối thuận mắt, nhưng tính khí lại hi hi vô thường, thường thường đều sẽ rất dễ phát hỏa, quả thật rất hao tổn tâm trí ứng phó. Bất quá hiện tại đã nói ra, nếu buông tha thì không phải là quá sớm sao? Cho nên vẫn là cố gắng nỗ lực thử xem.

Nghe chính miệng nàng thừa nhận, Hàn Tĩnh sắc mặt liền biến đổi, có vẻ dữ tợn.

“Ta chỉ hi vọng một ngày kia, có thể thuyết phục ngươi đồng ý cho năm ngàn đại quân kia rời đi, cho bọn họ tiến vào luân hồi, nên đầu thai đến nơi nào liền đến nơi đó.” Nếu không có mệnh lệnh của nam nhân này, Minh Nguyệt biết bọn họ cũng sẽ không đi, thật sự là một đám ngu ngốc mà.

Hắn ngửa đầu cười to, tiếng cười kiêu ngạo tà tứ.

“Có gì đáng buồn cười?”

“Ngươi cũng muốn học Tạng vương bỏ tất, độ hoá hết thầy chúng sinh sao?” Hàn Tĩnh giống như cười nhạo nàng không biết gì :”Nếu ngươi hi vọng có được đại công đức, sau này có thể thành Phật, trước tiên nên ăn chay mới được.”

Minh Nguyệt một mặt tức giận nói :”Ta không nghĩ muốn thành Phật, huống chi chuyện này ăn hay không cũng không liên quan, trên đời này vẫn có người luôn ăn chay niệm Phật nhưng toàn làm những chuyện xấu, đó cũng là một ví dụ, bất luận là chuyện gì, cũng phải lấy lòng cảm ơn cùng sự tôn trọng mà đối đãi, từ nhỏ ta đã được cha mẹ dạy như thế.”

Cách nói như thế này Hàn Tĩnh chưa bao giờ nghe qua.

“Ta càng làm không được loại chuyện độ hoá người khác, chỉ là trong lòng có chút không đành, cho nên---“

“Bọn họ không cần ngươi quan tâm.” Hắn trực tiếp hất một chậu nước lạnh.

Nàng không dám nói thêm gì nữa, nếu tiếp tục chọc nam nhân này giận thật thì không có lợi gì, ngược lại còn hại bản thân cũng nên :”Đúng rồi! Vì sao ngươi không hỏi tên ta là gì?”

Hàn Tĩnh yên lặng ăn cá của hắn, ngoảnh mặt làm ngơ, hình như chuyện đang nói kia rất không quan trọng.

“Về sao làm sao xưng hô với ngươi? Ngươi lại không nói tên cho ta biết, cũng không muốn bị kêu là thần sông...”

Hắn hừ một tiếng :”Tất nhiên là thiên tước.”

“Ta nghĩ gọi ngươi là Ninh vương vẫn tốt hơn...” Ngàn tuổi cái gì, Minh Nguyệt ở trong lòng mắng thầm, cũng may là nam nhân kia chưa nói là muốn xưng hô một tiếng vạn tước với nàng, bằng không rất có thể là nàng sẽ đánh vào đầu của hắn :”Kỳ thật ngươi đem tên thật của ngươi nói với ta cũng không phải chuyện tốt, nói không chừng sẽ rất nguy hiểm”

“Nguy hiểm?” Hàn Tĩnh vừa thốt ra, liền có chút hối hận vì đã hỏi nàng.

Cô gái này trên danh nghĩa là thê tử của mình, nhưng mà hắn cũng không thiết tình thừa nhận, giữ lại chỉ để giải buồn, mỗi ngày làm món cá nấu tương cho hắn thôi, căn bản không nhất thiết phải lãng phí nước bọt trên người nàng.

Minh Nguyệt lấy khăn tay lau miệng :”Ngươi không biết sao? Trên đời này thứ dễ kêu nhất chính là tên, chính là người, rừng, biển, quý, quái, thần đều có thể kêu, giống như là hai cái thanh trúc dài dùng để gấp đồ ăn này, kêu tên cho nó là “chiếc đĩa” như vậy nó liền thành “chiếc đĩa”, đem mặt trời kêu là “bánh nướng”, như vậy về sau tên nó liền trở thành “bánh nướng”, đây là “kêu”, chỉ cần có “tên” sẽ bị “kêu” trôi buộc, nên tùy tiện nói tên cho người khác, nói không chừng sẽ bị đối phương kiểm chế.”(A, ta bắt đầu rồi rồi, loạn quá a...)

“...” Hắn nghe vậy liền sững sờ.

Nàng rốt cuộc là từ đâu đến, luôn có những suy nghĩ mà hắn chưa bao giờ nghe thấy, còn có ngôn từ, nếu nói là người dị tộc, lại không nghĩ ra được đến cùng là bộ tộc nào.

Nàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống :”Ta họ Cao, gọi là Cao Minh Nguyệt, ngươi có thể kêu ta là Minh Nguyệt.”

Nghe vậy, Hàn Tĩnh không khỏi tức giận :”Ngươi mới vừa rồi không phải nói là không thể tùy tiện đem tên nói cho người khác, sẽ bị đối phương trói buộc kiềm chế sao.”

Cái cô gái này nói chuyện trước sau đều không đồng nhất, chẳng lẽ là đang lừa gạt hử? Sắc mặt Hàn Tĩnh nhất thời xanh mét.

“Không liên quan, bởi vì ta rất mạnh, cho nên một chút cũng không sợ.” Minh Nguyệt cười mím chỉ, cũng không thừa nhận là đang dùng chiêu “khích tướng” bên trong câu nói để dụ hử :”Nếu không thì ngươi cũng nói với ta, như vậy cũng có thể chứng minh bản thân rất lợi hại, sẽ không bị trói buộc kiềm chế.”

Giữa trán hử mi tâm giật giật, âm thanh cũng hạ xuống vài độ :”Ngươi nghĩ rằng ta sẽ trúng kế của ngươi?”

“Bị phát hiện, đúng là đáng tiếc.” Nàng thu đoạn nói.

Hàn Tĩnh nheo hai mắt lại :”Ta nên lập tức cho ngươi chết chìm bên trong Thanh Hà.”

“Xin tha thứ cho ta a.” Làm người thì phải có được giận được, Minh Nguyệt rất thức thời xin lỗi.

“Hừ!”

Minh Nguyệt buông bát đĩa xuống, dùng ngón trỏ chỉ chỉ trần nhà :”Ồ mãi dưới đáy sông thật sự rất nhàm chán, có thể lên bờ đi dạo hay không? Chỉ là muốn hít thở một chút không khí trên mặt đất, cho nên ta cam đoan sẽ không chạy trốn.”

“Cho dù ngươi có chạy trốn đến nơi nào, ta vẫn có thể đem ngươi trở về như thường.”

Nàng ha ha cười :”Ngươi nên yên tâm, hiện tại nếu nghĩ muốn đuổi ta đi, ta cũng sẽ không đi, ta hơi lo lắng chính là ngươi về sau sẽ luyến tiếc khi ta rời đi.”

Nghe lời nói không biết thẹn này khiến Hàn Tĩnh quá dị lệ mắt nhìn nàng một cái :”Đại trọng phu không cần thê, huống hồ thê tử có thể hư*(bỏ) cũng có thể cười, đừng quá tự đề cao bản thân.”

“Nhưng mà cũng không có nữ nhân nào làm cá kho tàu cho ngươi ăn, còn có thể đấu võ mồm với ngươi giống như ta, chẳng lẽ thật sự sẽ không cảm thấy tịch mịch sao?” Liền có thể bắt giữ năm ngàn lữ hồn phách, có thể biến ra cung nữ, thái giám, Minh Nguyệt vẫn cảm thấy chỗ này đều lạnh như băng, không có sinh khí, cùng với thâm trầm đau thương tràn ngập, làm cho người ta không thể thở nổi.

Hàn Tĩnh liền đứng lên, giống như đang che giấu cái gì :”Không phải là muốn đi dạo sao? Đi thôi!”

“Ta thay đổi quần áo trước đã...” Trang phục cùng trang điểm như thế sẽ dọa đến người khác mất.

Một lát sau, Minh Nguyệt đã được cung nữ giúp nàng thay quần áo, nhưng lại không nghĩ sẽ búi tóc rườm rà, liền giống như bình thường buộc mái tóc dài cao lên.

“Khiến ngươi chờ lâu!” Minh Nguyệt chạy tới thờ phỉ phò.

Hắn nhìn kỹ Minh Nguyệt từ trên xuống dưới một phen, giọng điệu khác nghiệt nói :”Ngày thường diện mạo đã không được nổi trội rồi, lại không thích trang điểm, ta nhìn một hồi cũng không cảm thấy ngươi giống nữ nhân chút nào.”

Minh Nguyệt lập tức phản pháo lại :”Có đẹp hay không đều không quan trọng, chỉ cần tướng công ngươi không ghét bỏ thì tốt rồi, ta nói như thế có đúng không?”

“Hừ!” Hàn Tĩnh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo giống như đang hòn dỗi bước nhanh về phía trước.

Nàng che miệng cười trộm, nam nhân này thật giống với tiểu hài tử hay giận dỗi, nếu như bị người khác nói trúng tâm sự, sẽ thẹn quá hoá giận phát tay áo rồi đi, chỉ cần bắt được trọng điểm này, chắc sẽ không khó ở chung.

Khi hai người ra khỏi cửa cung, Minh Nguyệt chờ hử hạ một động tác.

“Ngươi đang nhìn cái gì?” Thấy hai mắt nàng nhìn chăm chăm mình, Hàn Tĩnh đột nhiên có chút hoài niệm bộ dáng xấu hổ cùng ánh mắt khiếp sợ lúc đầu của nữ nhân này khi nhìn tới mình.

“Đương nhiên là nhìn ngươi làm sao đem chúng ta biến lên bờ.” Minh Nguyệt không muốn lỡ mất cơ hội lần này.

Nữ nhân này cho là đang xem khi biểu diễn trong rạp xiếc sao? Hàn Tĩnh không khỏi âm trầm liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tay áo trái của hử gạt qua, trước mắt hai người đều nổi lên vô số vằn nước, tiếp theo liền xuất hiện một cái cầu thang, theo lộ đi về phía trước, tất nhiên là từ lòng sông bước đi lên.

Minh Nguyệt lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi :”Oa! Thật thần kì, quá lợi hại, rất rất giỏi...”

“Đủ rồi!” Hân tức giận trách mắng.

Nàng khiêu khiêu cánh môi :”Không thích nghe lời nói nịnh hót như vậy sao? Ta còn tưởng rằng ngươi đã quen được người nịnh bợ, cũng rất hưởng thụ loại cảm giác hư vinh này, cho nên mới có thể chấp nhất trước vị kiếp trước như thế.”

“Ngươi căn bản là không hiểu.” Rõng giận một câu, Hân Tĩnh tức giận đi qua lòng sông, đi lên trên.

“Vậy nói cho ta nghe đi...” Minh Nguyệt túm làn váy, vượt qua bước chân của hân.

Hân Tĩnh xoay người lại, hai mắt đỏ sẫm, đem ngón tay chỉ vào dòng nước đang chảy siết trên mặt sông.

“Thanh Hà này là nơi ta táng thân*(chôn thân), cho đến lúc trút ra hơi thở cuối cùng, đều không đợi được triều đình cung cấp lương thảo đến, còn có đáp ứng phải viện quân tới. ... Ta chỉ có thể trông mắt nhìn một đám đại quân dưới trướng lần lượt ngã xuống...” Hân là bị chính phụ hoàng của mình vứt bỏ, sát hại, chỉ vì có khả năng uy hiếp đến quyền uy đế vương, cho nên từng bước một trừ bỏ nỗ lực của hân, cuối cùng lệnh hân mang binh đi chiến đấu với kẻ thù bên ngoài, giúp người kia trừ bỏ mối họa lớn.

Nghe hân miêu tả, Minh Nguyệt giống như cũng có thể nhìn thấy khung cảnh bi thảm đó, kia không giống như tình huống cổ đại trong phim hay trong tiểu thuyết đã nhìn thấy đơn giản như vậy, mà là thật sự tử vong...

Đi? Trong đầu giống như xoẹt qua một hình ảnh, lại có loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời.

Hân theo dòng nước chảy loé ra thanh âm :”Ngươi không biết ta có bao nhiêu hận!”

“Bởi vì ngươi hận, cho nên mới không cho bọn họ rời đi?” Nàng có chút không cho là đúng, giả tạo cười một cái :”Muốn ta cho ngươi một trận vỗ tay sao?”

Hân hừ một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Cho dù người khác không hiểu cũng không sao, hai trăm năm nay, Hân Tĩnh cự tuyệt thả năm ngàn đại quân kia đi, cũng không nghĩ lại một lần nữa đầu thai làm người, lại càng không muốn làm thân, trừ khi lão thiên muốn hân hồn siêu phách tán, bằng không dù là ai cũng không làm gì được hân.

Nhìn bóng dáng cương trực đi về phía trước, Minh Nguyệt thở dài, ngẩng đầu nhìn trời cao, bỏ tất a bỏ tất, muốn hoàn thành sứ mệnh này thật sự là rất khó khăn a.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lục Giáp thôn----

Minh Nguyệt lên bờ, chuyện thứ nhất chính là đến thôn này.

Nàng càng đi vào bên trong, gặp được thôn dân càng nhiều, liền thấy biểu cảm của bọn họ rất hoảng sợ, bởi vì chưa từng nghe thấy qua tân nương gả cho thần sông làm thế tử lại còn sống mà trở về.

Nhìn thôn dân ào ào chạy đi bẩm báo, Minh Nguyệt thật muốn nói, sớm biết như thế lúc trước tại sao lại làm, hôm nay nếu không phải đụng phải nàng, còn không biết có bao nhiêu khuê nữ bị ném vào trong sông, loại mê tín xấu như vậy tuyệt đối phải diệt trừ mới được.

Nàng lại tiếp tục đi về phía trước, mấy đứa trẻ nhỏ bị người lớn ôm chạy thất kinh hoảng sợ tới mức oa oa khóc lớn, khiến bản thân Minh Nguyệt ban đầu còn muốn bảo thủ một chút, tức giận cũng chậm chậm biến mất, bởi vì tại sao phải tức giận, tất cả cũng không thể ăn miếng trả miếng.

“Ngươi tới chỗ này làm cái gì? Bọn họ lúc trước đã đem ngươi ném xuống sông...” Hân Tĩnh thường thức tình cảnh trốn chạy của thôn dân chung quanh, cười lạnh nói :”Nếu muốn giết bọn họ, điều này ta cũng có thể giúp ngươi.”

“Thần sông giết người cũng có tội.” Minh Nguyệt tức giận nói.

Hân Tĩnh xuýt cười một tiếng :”Tội? Tội của ta đâu chỉ có một cái, nhiều thêm một tội thì có gì đáng ngại?”

“Thì ra ngươi cũng biết bản thân có tội, này có thể cũng biết tỉnh lại, cũng không phải hoàn toàn không có thuốc trị a.” Nàng giả vờ cười nói.

Câu trả lời của hấn là một cái trừng mắt.

Lại đi tới vài bước, chỉ thấy lão thôn trưởng đứng bên cạnh tất cả thôn dân, run rẩy hướng Minh Nguyệt đi tới, cũng có người không thể tin được có thể gặp lại nàng.

Lão thôn trưởng lắp bắp mở miệng :”Ngươi...Ngươi...”

“Kỳ thực trong lòng các ngươi đều rất rõ ràng, các khuê nữ gả cho thần sông làm vợ này, kết cục cuối cùng đều là chết, cho nên nhìn thấy ta còn sống mới có thể kinh ngạc.” Nhìn lão trưởng thôn đã từng nhiệt tâm khoản đãi bản thân, còn có mấy lão ông lão bà, trên mặt đều mang một biểu cảm xấu hổ, trong lòng Minh Nguyệt chỉ có bất đắc dĩ, cũng không có hận bọn họ.

“Ta tới đây chỉ muốn nói cho các ngươi biết, thần sông cưới vợ loại sự tình này căn bản đều là giả dối hư ảo, cũng không phải là ý muốn của thần sông, cho nên đừng đem nữ nhi nhà ai quăng vào trong sông nữa....”

Nhóm thôn dân bầy miệng tám lời mờ miệng hỏi.

“Ngươi... Ngươi nhìn thấy thần sông?”

“Thần sông thực sự nói như thế?”

Minh Nguyệt liếc mắt lườm nam nhân bên cạnh một cái :”Ngươi nhanh hiện thân nói cho đám thôn dân này, muốn bọn họ đừng tin tưởng thần sông muốn cưới vợ đi.”

“Thì ra ngươi đến nơi này là có chủ ý này.” Sắc mặt Hàn Tĩnh rất không dễ nhìn, cảm thấy đang bị nàng lừa :”Bọn họ tin hay không cùng ta có liên quan gì sao?”

Nàng tức giận dậm chân :”Muốn ngươi hiện thân, nói một chút thì liền mất một miếng thịt sao?”

“Ngươi, ngươi là đang nói chuyện với ai?” Lão ông cao tuổi lên tiếng hỏi.

Thôn dân khác nhìn thấy Minh Nguyệt một người tự hỏi tự đáp, không khỏi quay mặt nhìn nhau.

“Thì là thần sông trong miệng các ngươi.” Nàng đem đáp án nói ra.

Những lời này khiến cho tất cả thôn dân xôn xao một mảnh.

“Thật là thần sông?”

Thấy Minh Nguyệt có thể còn sống trở về, đã tương đương không còn hoài nghi, hơn nữa lại có năng lực cùng thần sông nói chuyện, càng tin đến tám chín phần.

“Là thần sông...”

“Mau quỳ xuống!”

Lấy lão trưởng thôn làm đầu, tất cả thôn dân đều đồng loạt quỳ gối xuống, tay tạo thành chữ thập.

Minh Nguyệt vội dùng ngón trỏ chỉ về phía bên cạnh :”Hấn ở bên này!”

“Cầu xin thần sông phù hộ...”

“Phù hộ giả trẻ trong thôn chúng ta bình an...” Thấy mười mấy thôn dân quỳ gối trước mặt, Hàn Tĩnh vẫn như cũ không nhúc nhích, chính là không cam lòng bị lừa đến nơi này, tay trái phất lên, mang theo gió lạnh rời đi.

Tất cả người ở đây đều cảm nhận được cổ uy lực kia, tâm không khỏi sinh ra kính sợ.

“Thần sông thấy các ngươi quỳ trước mặt hấn, hấn ngượng ngùng đi rồi, kì thực hấn, người kia rất then thùng...” Minh Nguyệt cười gượng giải thích :”Mau đứng lên đi!”

“Ngươi không hận chúng ta sao?” Lão thôn trưởng áy náy nói.

“Đúng vậy, ngươi bắt quá chỉ là người dị tộc, lại mới đến đây, lại bị chúng ta bắt trở thành tế phẩm...”

“Nhưng chúng ta là nạn bất đắc dĩ mới làm như thế...”

“Tất cả đều là vì cứu mạng...”

Minh Nguyệt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ta thật rất tức giận, mặc kệ là như thế nào, đều là một mạng người, huống chi nơi này còn có trẻ con, giữa chúng cũng có nữ nhi của nhà khác, các nàng sẽ lớn lên, một ngày nào đó cũng sẽ bị tuyển trướng, các người thật sự nhẫn tâm sao?”

“Nhưng vạn nhất lại có lũ lụt...” Lão thôn trưởng có chút khó xử.

Nàng lập tức hỏi ngược lại bọn họ: “Như vậy mỗi mười năm các người liền đem một khuê nữ gả cho thần sông làm vợ, chẳng lẽ thật sự nước sẽ không loạn sao?”

“Này...” Lão trưởng thôn bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

“Lũ lụt đại khái chính là liên quan đến hà đạo*(nơi thông nước) bị tắc nghẽn, phải xin chính phủ... Nên nói triều đình phái quan viên chuyên môn đến cải thiện, về sau liền sẽ không phát sinh nữa.” Minh Nguyệt nhớ tới hàng năm lũ lụt kéo đến, phải bắt đầu quét sạch nước bùn rác, bằng không rất dễ dàng bị ngập nước, hẳn đều là đạo lý giống nhau.

“Ai! Đều không dùng được...”

Mấy lão công lão bà lập tức thở dài lắc đầu.

“Thanh Hà này trải qua hai cái quận, hơn mười cái huyện, hơn mười thôn lớn nhỏ, hơn hai vạn nhân khẩu, quan viên đều không để ý có phát sinh lũ lụt hay không, có bị triều đình trách phạt hay không, căn bản chính là mặc kệ dân chúng sống chết.”

“Huyện thái gia chỉ muốn chúng ta đem khuê nữ giao ra.”

“Chúng ta đều là bá tánh thường dân căn bản không đâu lại lũ quan viên đó.”

Minh Nguyệt không khỏi trái lo phải nghĩ: “Vậy cùng huyện thái gia nói chuyện thần sông đã cưới vợ...”

“Huyện thái gia không tin tưởng...”

“Thanh Hà trải qua hơn hai mươi cái huyện thái gia, bên trên huyện thái gia còn có quận thủ, bên trên quận thủ còn có rất đại quan rất cao, muốn một đám cùng đi thuyết phục bọn họ thì nói dễ hơn làm.” Lão thôn trưởng đã gặp nhiều nghe nhiều, đã sớm hết hy vọng.

“Quả thật là có chút phiền toái.” Nàng nhất thời cũng không nghĩ ra đối sách.

Lão thôn trưởng ta thán một tiếng: “Tiểu cô nương... Không phải, hẳn là nên xưng hô một tiếng phu nhân thần sông, cảm ơn người không báo thù, còn nguyện ý thay chúng ta nghĩ biện pháp, đây đều là do số trời.”

“Chỉ cần người đừng hận chúng ta là đủ rồi.” Một lão bà hổ thẹn nói.

Nghe bọn họ nói như thế, Minh Nguyệt ngược lại cảm thấy băn khoăn: “Đúng rồi, hôm đó các người cư xử ta, quần áo trên người ta lúc đó các người còn giữ lại không?”

“Phu nhân, mấy thứ kia đâu?” Lão thôn trưởng hỏi người phụ nhân đứng bên cạnh.

Nghe phu quân nói thế, phụ nhân mặt liền hiện lên lúng túng: “Đã... Đã thiêu...”

“Thiêu?” Minh Nguyệt sững sốt, nhưng mà lập tức liền giải thích: “Thiêu liền thiêu, không quan trọng, các người không cần để ý.” Nếu còn giữ lại cũng vô dụng, lại mặc không được, ở thế giới hiện đại, nàng duy nhất không yên lòng chính là cha mẹ, những thứ khác đều là vật ngoài thân.

“Ta phải đi rồi, các người phải bảo trọng.” Nói xong, nàng liền xoay người hướng ngoài thôn đi đến.

Minh Nguyệt một mặt đi một mặt nghĩ, tuy rằng có rất nhiều việc đã sớm định sẵn, nhưng chưa đến thời điểm cuối cùng, nói buông tha thì lại quá sớm, nàng cũng không nghĩ về lời nói “Sớm biết thế thì đã như thế nào” khi này.

Nhưng nên làm sao đây?

Nàng đi ra khỏi bên ngoài thôn, nhìn thấy một con sông nhỏ, liền chọn một tảng đá to bên cạnh con sông ngồi xuống, một tay nâng cằm, khổ sở suy nghĩ đối sách.

“Nên thuyết phục hắn sao đây?” Minh Nguyệt biết đây mới là chuyện khó khăn nhất.

“...Người còn muốn ở chỗ này bao lâu?”

Một tiếng nói nam nhân rất quen từ sau lưng Minh Nguyệt phát ra, hại nàng suýt nữa ngã nhào xuống sông nhỏ.

“Làm ta giật cả mình...” Nàng vỗ vỗ ngực, trấn áp lại tinh thần: “Không phải người đã đi rồi sao?”

Hàn Tĩnh trừng mắt với nàng, âm thầm phỏng đoán: “Nếu cho rằng cố ý làm cho ta tức giận, thì ta sẽ đáp ứng thả người đi, như vậy rất ngu xuẩn.”

Minh Nguyệt túm váy áo dính bùn đất, đi đến trước mặt hắn, dụng tâm kín đáo hỏi: "Có phải mặc kệ ta làm người tức giận như thế nào, người đều sẽ không thả ta đi?"

"Không sai!" Hắn nâng một bên khoé miệng lên cao, tùy ý cười.

"Tốt!" Minh Nguyệt trả lời rõ ràng.

"Cái gì?" Hàn Tĩnh bị chữ "Tốt" này làm cho không hiểu ra sao.

Nàng cong khoé môi hồng nhận lên, rất chân thành cười: "Ý tứ chính là về sau mặc kệ ta làm chuyện gì chọc giận người, tuyệt đối cũng không cần thả ta đi."

Đã là sứ mệnh, Minh Nguyệt đời này đã định phải ở cùng hắn rồi.

Lời nói này khiến Hàn Tĩnh ngây dại.

Lấy hiểu biết của hắn đối với cô gái này sẽ nghĩ mọi biện pháp để đào tẩu, căn bản không nghĩ ở bên cạnh mình, nhưng lúc này lại không cần thả nàng đi...

Nàng không phải là bị choáng váng nên điên rồi? Nhưng nhìn kỹ cũng rất bình thường mà...

Cho đến lúc này Hàn Tĩnh mới dùng ánh mắt nhìn thẳng nàng, mới chính thức đem ngũ quan dung mạo của Minh Nguyệt để vào trong đáy mắt, không phải vì muốn nhìn bề ngoài xấu đẹp của nàng, mà là chính thức nhận thức nàng.

"Liên quyết định vậy đi!" Nàng vui vẻ cười nói.

Hắn nói không ra lời... Phải nói là nhận thật lớn rung động, không biết nên hưởng ứng như thế nào mới tốt.

Nữ nhân kêu "Minh Nguyệt" không giống những người khác mà hắn đã gặp qua.

"Hoàn hồn" Năm ngón tay trong không trung quơ qua quơ lại trước mặt hắn.

"Khụ!" Hắn thanh thanh yết hầu: "Người thật sự... Nguyện ý cả đời ở bên người ta?"

Đã qua bao lâu chưa từng có người nói với mình những lời này?

Cho dù là dưới trướng có năm ngàn đại quân, cũng là dùng quân lệnh, dùng chấp niệm mới có thể giam cầm bọn họ trong tay, căn bản không cần có hay không nhiệt tình cùng trung thành, hay không cam tâm tình nguyện mà lưu lại, nhưng mà cô gái này lại chủ động nói muốn ở bên cạnh mình, căn bản không cần bắt buộc.

Minh Nguyệt dùng sức vuốt cằm: "Ta có thể thề, bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Hàn Tĩnh cho rằng nàng lại muốn đùa giỡn hắn.

Nàng nhún nhún bả vai: "Bất quá ta là người thường, đến lúc già cũng sẽ chết, cả đời thật ngắn, nếu người còn nguyện ý, ta đương nhiên có thể liều mình bồi quân tử."

Nghe vậy, Hàn Tĩnh kinh ngạc nhìn khuôn mặt xinh đẹp rộng rãi nở nụ cười má lúm đồng tiền của nàng, cười đến trong sáng chói mắt như thế, kim lòng không đậu bị liền bị nụ cười ngọt ngào ấy thật sâu mê hoặc.

"Thế nào?" Đợi nửa ngày cũng không thấy hồi âm, Minh Nguyệt đành phải mở miệng hỏi.

Hàn Tĩnh phút chốc định thần lại, giọng nói lộ ra đề nén nói: "Cần phải trở về."

"Nha..." Linh quang nàng chợt lóe, nghĩ đến một phương pháp tốt: "Đúng rồi! Ninh vương, hoàng cung đến cùng dài mấy ngàn dặm ra sao? ta nói là hoàng cung chân chính, là nơi của hoàng đế."

Hắn khôi phục âm điệu bình thường của mình rồi mới mở miệng nói: "Người rất hiếu kỳ?"

"Đương nhiên tò mò, dù sao nơi đó cũng không phải bất luận kẻ nào đều có thể vào, nếu có cơ hội, đương nhiên muốn hảo hảo liếc nhìn một cái." Minh Nguyệt giả bộ giống như đang nói chuyện phiếm.

Hai tay Hàn Tĩnh đặt ở sau lưng, lại thông thả đi tới hai bước: "Muốn nhìn đương nhiên có thể mang người đi."

"Thật vậy chăng? Chúng ta đây đi như thế nào?" Phút chốc cả khuôn mặt Minh Nguyệt sáng ngời, hưng phấn nắm lấy cánh tay của hắn: "Là muốn ngồi xe ngựa hay là đi xe lừa?"

Hắn cau mày, cố gắng nhìn xuống cảm giác sinh khí, nếu đổi lại là trước kia, đã sớm lấy đầu của nữ nhân này, nhưng trước mắt càng buồn bực hơn, cô gái này không chỉ nhìn thấy được bản thân, còn có thể đụng chạm đến hắn, cũng không phải chuyện mà phạm nhân có thể làm được, xem ra nên tìm cơ hội làm rõ chuyện này.

“Chỉ cần ta mòng theo người, nháy mắt liền đến nơi.” Hắn thuận miệng nói.

“Người nói là biển đến? Nếu vậy thì rất không có ý tứ...” Nếu như thế thì sẽ không đạt được kết quả mình muốn. “Cái gọi là lữ hành chính là tận mắt thường tức phong cảnh ven đường, một mặt tăng thêm hiểu biết, thuận tiện thưởng thức mỹ vị*(món ăn) của thứ dân, như thế tài năng mới có thể tăng lên, không thì cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

Nghe xong, Hàn Tĩnh lại cảm thấy không thể tin tưởng: “Người tình nguyện trải qua quá trình đi đường mệt nhọc, cực cực khổ khổ đi đến địa điểm”

Minh Nguyệt ngược lại hứng thú nói: “Như thế mới kêu là lữ hành không phải sao? Đi đường bao nhiêu mệt nhọc cũng là sự thú vị trong đó mà, như thế mới làm cho người ta nhớ mãi không quên chứ.”

“Người là nữ nhân ta cảm thấy kém thông minh nhất từ trước đến nay ta từng thấy.” Hắn hạ lời bình luận.

Nàng bĩu môi: “Không thích thì thôi, làm gì lại mắng chửi người?”

“Muốn đi thì đi xe ngựa, bắt quạ cũng đừng đi rồi mà vì đường xa liền chịu không nổi, la hét muốn ta dừng [biển].” Hàn Tĩnh xấu xa nói.

“Ta nhất định sẽ chống đỡ đến cuối cùng.” Minh Nguyệt hạ quyết tâm nói.

Hàn Tĩnh nhấp nhẹ cánh môi, không suy nghĩ nguyên nhân sâu xa tại sao lại dung túng nàng như vậy, coi như là đi giết thời gian đi.

“Cần phải về.” Nói xong, liền đi về phía trước.

“Hào.” Minh Nguyệt đi theo sau lưng hắn, may mắn không bị phát giác, thuận lợi qua cửa.

Kỳ thực dụng ý của nàng rất đơn giản, đơn giản là hi vọng lần lữ hành này, tìm cơ hội mở ra nội tâm của hắn, không tiếp tục chấp nhất quá yêu hận oán căm ghét, học cách buông tha.

Về phương diện khác, cũng hi vọng có thể thuyết phục hắn nói với dân chúng trong Thanh Hà không cần mê tín nữa, muốn giúp bọn họ làm điều nên làm, kia mới là cách giải quyết mọi chuyện.

Bởi vì sáng mai mới xuất phát, cho nên đêm đó vẫn ở trong cung nội điện bên dưới đáy sông.

Minh Nguyệt ngủ không được, liền ra ngồi lên thềm đá bên ngoài tẩm cung, hai tay chống cằm, nhìn ánh trăng trên cao, biết rõ nó là hư ảo... nhưng vẫn hội cảm thấy nó quá đẹp.

“Hi vọng cha mẹ không cần quá khổ sở...” Bọn họ cũng đều biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến, cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng khi nó thật sự đến, trong lòng vẫn không muốn buông tha như vậy.

Nàng không muốn buông tha thì như thế nào? Minh Nguyệt thật thần nhiên đối diện với tâm tình của mình, cũng thừa nhận sự tồn tại của nó, chuyện này chấp nhất hay không chấp nhất cũng không có liên quan, mà vì nàng là người, chỉ cần là người thì đều có tình cảm, đó là năng lực từ lúc sinh ra, nếu mất đi nó rồi, kia mới thật sự là đáng buồn.

“Tuy rằng sẽ không thể gặp lại, nhưng bọn họ trong lòng ta vẫn chiếm vị trí quan trọng nhất, ta tin cha mẹ cũng sẽ gửi cho ta những lời chúc phúc, bình an vượt qua tuổi già.” Nghĩ như thế, giống như buồn bực trong lòng tất cả đều tan đi, không tiếp tục rối rắm nữa.

“...Sao vẫn còn chưa đi ngủ?”

Giọng nói nam nhân mang theo từ tính nửa đêm vang lên, tràn ngập mê hoặc cùng sức quyến rũ.

Trước mắt chậm rãi hiện lên thân hình cao lớn, lúc này Minh Nguyệt cũng không bị hắn dọa, vẫn bảo trì dáng ngồi bất động như cũ: “Người cũng không phải vẫn chưa ngủ đấy thôi!”

Hàn Tĩnh nhàn nhạt trả lời: “Ta cũng không cần.”

“Nói cũng đúng.” Nàng không khỏi tò mò: “Người là thần nên không cần ngủ, hai trăm năm nhiều như vậy... Rốt cuộc là đã bao nhiêu năm?”

“Hai trăm hai mươi năm.”

Nàng kinh thán một tiếng: “Hai trăm hai mươi năm? Đã lâu như thế? Vậy người làm thế nào sống qua từng ngày? Bình thường có làm chút chuyện gì hay không?”

Nghe vậy, Hàn Tĩnh không khỏi ghen lời.

“Chẳng lẽ đều ngăn người trải qua? Hay vẫn là tiếp tục mộng tưởng hảo huyền trải qua?”

Trầm ngâm một lát, hần mới oán hận nói :“Chính là... Nghĩ những chuyện đã qua.”

“Tất cả đều đã qua, có cái gì cần phải nghĩ?”

“Không liên quan đến ngươi!” Sắc mặt Hàn Tĩnh trở nên khó coi hơn.

Nàng kinh thán một tiếng :“Suy nghĩ hai trăm hai mươi năm, có nghĩ ra cái gì không? Ta nghĩ hần là không có, lịch sử giống nhau đều không thay đổi, ngươi cũng vô pháp ngồi trên long ý, lên làm hoàng đế...”

“Im miệng!” Hàn Tĩnh không khỏi giận tím mặt, tay phải phát lên, đem thân thể của nàng quăng ra ngoài.

Hàng động bất thình lình như thế, Minh Nguyệt chỉ cảm thấy bản thân liền bị bay ra ngoài, sau đó cái trán đụng lên cái gì đó, tiếp theo là ngã xuống đất, trong nháy mắt làm nàng cảm giác đau đớn kịch liệt, thật sự hận không thể lập tức té xỉu, mà Hàn Tĩnh động thủ cũng sừng sốt như vậy, tay phải siết thành nắm đấm, trên mặt cũng xẹt qua một tia hối hận.

“Ngô...”

Tiếng rên rĩ này khiến Hàn Tĩnh phục hồi lại tinh thần, bước một bước xa, tiến lên đem Minh Nguyệt từ trên đất nâng lên, cái trán bị đụng trúng quả nhiên sưng đỏ chảy máu.

Tiếng nói cứng rắn của Hàn Tĩnh phía sau vang lên :“Ngươi không nên chọc giận ta!”

“Ta nhìn thấy... Nhìn thấy ngôi sao... Thật nhiều ngôi sao a...” Thì ra đây là nhãn mao kim tinh*(mắt thấy sao vàng)

Thấy Minh Nguyệt rung đùi đắc ý, giống như sắp ngất xỉu, Hàn Tĩnh không nghĩ ngợi liền ôm ngang hông nàng, rất nhanh đi vào tẩm cung, để nàng nằm lên giường nhỏ.

“Đem dược mang tới!” Hần cao giọng ra lệnh.

Tuy rằng giờ phút này đầu vầng mắt hoa, nhưng mà Minh Nguyệt vẫn nhìn thấy sự lo lắng trên mặt hần... Cùng với tự trách, nếu thật sự không quan tâm sống chết của bản thân, liền sẽ không có loại vẻ mặt này.

Tiếng chưa dứt, một quan nữ mang theo hòm thuốc, từ chỗ vô hình xuất hiện.

“Đã không thể hảo hảo quản tốt cái miệng của mình, lại thích nói những lời chọc giận ta.” Hàn Tĩnh một mặt giúp Minh Nguyệt bôi thuốc, một mặt trách cứ.

Minh Nguyệt vô lực tựa vào đầu giường, bị đau rên nhẹ một tiếng :“Nếu sớm biết ngươi sẽ đánh nữ nhân, ta nhất định sẽ không nói!”

“Ta cũng không đánh nữ nhân!” Hàn Tĩnh chán nản giải thích.

“Như vậy ta chính là người thứ nhất bị ngươi đánh, thật đúng là vinh hạnh.” Nàng đùa cợt cãi lại.

“Ta...” Hần không cách nào vì bản thân cãi lại.

“Đầu ta rất choáng váng, còn bị chảy máu, có phải nào bị chấn động hay không?” Minh Nguyệt nhắm hai mắt lại, miệng lầm bầm :“Ninh vương, ngươi mau biến ra một đại phu giúp ta nhìn thử a...”

Hàn Tĩnh nhanh chóng giúp nàng cầm máu, bôi thuốc, hừ nhẹ một tiếng :“Cho dù có biến ra, cũng không phải là đại phu thật, tất nhiên sẽ không xem được bệnh cho ngươi.”

“Thì ra ngươi cũng biết đây bất quá chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, không phải là chân thật tồn tại, đại nào cũng có thể coi là thanh tịnh...” Trán nàng khẽ nhăn lại, nhin không được chăm chọc.

“Ngươi có thể cầm miệng hay không?” Hần cắn chặt răng, ắn nhằn tức giận.

Tuy rằng thật sự cầm miệng, nhưng cũng có thể biểu đạt quyền lợi bất mãn trong lòng, thế là Minh Nguyệt cố hết sức mở to mắt, dùng ánh mắt không nói gì kháng nghị.

Tiếp xúc ánh mắt mười phần khí thế của nàng, Hàn Tĩnh nhất thời cảm thấy đuối lý, nhưng mà từ khi sinh ra đến giờ, cho tới bây giờ cũng chưa từng mở miệng nói lời xin lỗi với người nào, muốn hần mở miệng nói ra những chuyện này quả thật không có khả năng.

“Ta cam đoan... Sẽ không có lần sau.” Những lời này đã đạt đến cực hạn.

Minh Nguyệt thấy trong mắt hần có áy náy, nói cũng nói không được liền khép nép mở miệng, giống như thật sự đã biết sai lầm rồi, cho nên cho hần thêm một cơ hội nữa cũng không sao.

“Nhìn người có thành ý như thế, ta cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, lần này liền không tính toán với người...” Nàng nắm chặt gắm phía dưới, tiếng nói hữu khí vô lực: “Ta muốn nằm nghỉ một chút, nói không chừng ngày mai sẽ tốt hơn.”

Hắn căn bản không cần có một tia áy náy, nhưng không có cách nào nhìn như không thấy được: “Vẫn nên hoãn lại cuộc lữ hành hai ngày đi, ta cũng không muốn có người giữa đường đi lại té xỉu, đến lúc đó ta còn phải chiều cổ người.”

Kỳ thật hắn có thể biến đại một cung nữ đến, căn bản không cần thiết tự mình chiều cổ mình, nam nhân này rõ ràng đang quan tâm đến thương thế của bản thân, không chịu nói thẳng, lại thích nói ngược lòng mình, thật đúng là tiểu hài tử kỳ quái.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi...” Minh Nguyệt không cãi lại hắn: “Nếu sáng ngày mai ta vẫn không tỉnh lại, người phải nhanh chóng tìm đại phu giúp ta, cũng không thể thấy chết không cứu nha...”

Không đợi Hàn Tĩnh trả lời, nàng đã mơ mơ hồ hồ chìm trong giấc ngủ.

Hàn Tĩnh không khỏi thấp giọng mắng: “Người đến cùng là từ nơi nào đến?”

Một nữ nhân dị tộc cổ quái như thế, giảo hắn đến hồ đồ, lại không để ý đứng lên, Hàn Tĩnh giống như càng lúc càng không hiểu chính mình.

Khi Minh Nguyệt mở mắt ra, đầu tiên đã nghe thấy mùi vị của thuốc bắc.

“Vương hậu nương nương tỉnh...”

“Mời Vương hậu nương nương uống dược...”

Hai cung nữ từ sớm đã đứng bên giường chờ đợi hầu hạ.

Nàng được đỡ ngồi dậy, mới phát hiện vết thương trên trán đã được băng bó cẩn thận, lại nhìn đến chén thuốc trên tay cung nữ: “Đây là cái gì?”

“Mời Vương hậu nương nương uống dược...”

“Nương nương tỉnh uống dược...” Cung nữ không cách nào trả lời được, nên chỉ biết luôn miệng mời nàng uống thuốc.

Nghĩ đến các nàng đều là cá được “Thức thần” biến ra, cho nên không thể nghe hiểu lắm tiếng người, hỏi cũng như không, Minh Nguyệt cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

“Ta uống, ta uống.” Cho đến khi nàng đem chén thuốc uống hết xuống bụng, bóng dáng hai cung nữ mới lui về phía sau, tiếp theo liền biến mất.

Hàn Tĩnh cũng đồng thời mở cửa đi vào: “Uống dược chưa?”

“Vừa mới uống xong... Người đừng nói cho ta biết bát dược kia cũng là do người biến ra nha.” Nàng không khỏi hoài nghi hỏi.

Hắn đạm nhiên trả lời nàng: “Là ta mời đại phu đến xem bệnh, còn phải người bốc thuốc về để nấu, cam đoan là thật.”

“Người đem đại phu đi đến nơi này?” Minh Nguyệt không khỏi cứng họng: “Không có đem hủ chết chứ?”

“Cũng không có hủ chết, bất quá khi tiễn hắn đi về, trước khi thả hắn đi thì có động chân động tay một chút, cái gì cũng sẽ không nhớ được...” Hàn Tĩnh nhướn người về trước, kiểm tra vết thương trên trán nàng: “Đầu còn choáng váng không?”

Minh Nguyệt thoáng chuyển động hạ cổ: “Đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Chờ khi nào thân thể người hoàn toàn tốt lên thì chúng ta khởi hành.” Hắn nói.

Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là dùng cùng chống đối với thân thể của mình, chịu khổ cũng chỉ có bản thân thôi a.

“Được rồi, chờ thêm vài ngày nhìn xem tình hình rồi nói sau...” Minh Nguyệt một mặt nói xong, một mặt còn lại điều chỉnh dáng ngồi, muốn tìm tư thế thoải mái, cũng bởi vì chuyển động quá lớn, đầu đột nhiên bị một trận choáng váng hoa mắt, thân thể lão đảo, chuẩn bị ngã xuống giường.

Thấy thế, Hàn Tĩnh theo bản năng vươn tay đến, tự nhiên mà đem Minh Nguyệt ôm vào trong lòng, ác thanh ác khí trách cứ: “Người không thể an phận một chút hay sao?”

“Đây là do ai làm hại?” Minh Nguyệt ngẩng đầu trừng hắn.

Trong náy mắt, hai người cuối cùng cũng ý thức được mặt cả hai cách có bao nhiêu gần.

Trái phải chỉ có ba tấc.

Hàn Tĩnh có thể theo con người đen nhánh của nàng mà thấy biểu cảm của chính mình, giống như có nhiều hơn chút gì đó, đó là trừ bỏ oán hận mãnh liệt

cùng đối với thế gian vạn vật lạnh lùng bên ngoài... Miễn cưỡng có thể gọi là tình cảm gì đó, như là bất đắc dĩ thất bại, thậm chí lo lắng, cảm xúc này đã bao lâu rồi hẳn chưa từng có?

Thì ra bản thân cũng có cái loại cảm xúc này.

Duyên có là vì nàng sao?

Hắn không hiểu, vì sao sẽ là cái cô gái này?

Thực không nên đem nàng giữ ở bên người...

Nhưng mà... Lòng lại muốn gắt gao trói buộc nàng...

Ý niệm này khiến Hàn Tĩnh không khỏi nâng tay phải lên, nhẹ chạm vào khuôn mặt nàng...

Mà Minh Nguyệt cũng bị cặp mắt phức tạp kia của hắn cuốn vào, thật giống như vốn chính là một toà lửa đỏ, nhưng đôi đồng tử lại đột nhiên có dấu hiệu phục sinh nhu hoà, nhiệt độ gò má cũng không hiểu mà lên cao, loại cảm giác này có chút quen thuộc...

Giống như cảm giác thường xuất hiện trong ngôn tình tiểu thuyết...

“Oa!” Minh Nguyệt quát to một tiếng, tiếp theo lấy tay che trụ môi, lui về phía sau.

Phản ứng tránh xa của nàng khiến Hàn Tĩnh có chút bất mãn.

“Người đây là cái thái độ gì?” Sớm biết như vậy sẽ không cần một phen đỡ nàng.

Minh Nguyệt nhích tay ra sau, có chút đề phòng hỏi: “Người... Vừa rồi có phải muốn hôn ta?”

Trong ngôn tình tiểu thuyết liền viết như vậy nha, chỉ vì một cái nho nhỏ ngoài ý muốn, khiến cho nam nữ nhân vật chính ôm cùng một nơi, kế tiếp cả hai kìm lòng không đậu liền hôn nhau.

Một câu này bay tới, khiến Hàn Tĩnh suýt nữa phát hoả.

“Người...” Sau một lúc lâu trừng mắt nhìn Minh Nguyệt, thật sự thể hiểu được trong đầu óc cái cô gái này đang nghĩ cái gì? “Người tại sao lại cho rằng như vậy...”

Chẳng lẽ không đúng sao? Trong lòng Hàn Tĩnh bỗng nhiên vang lên một thanh âm.

“Thì ra là do ta hiểu lầm, không phải là tốt rồi, haha.” Minh Nguyệt cười có chút xấu hổ, cũng không muốn để cho nam nhân này thấy là do nàng tự mình đa tình.

Nghe Minh Nguyệt nói như thế, hắn muốn phát hoả, lại không rõ tức giận từ đâu mà đến.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi đi.” Hàn Tĩnh nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Minh Nguyệt còn chưa kịp mở miệng, liền thấy hắn như gió lốc rời đi.

“Thật là đều do xem quá nhiều ngôn tình tiểu thuyết mà...” Nàng xoa xoa các đốt ngón tay, sờ nhẹ cái trán một chút, lại quỳên bên trên còn có miệng vết thương: “Ai... Đau quá...”

Nàng tới đây là để hoàn thành sứ mệnh thứ hai, cũng không phải là đến để yêu đương, tuy nói hai người trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng cũng là do người khác cứng rắn ghép đôi, chẳng phải tạo nên do tình yêu, nên phải hảo hảo giữ thật chặt tâm của mình, không thể tùy tiện mà khám sâu đi vào, Minh Nguyệt ở trong lòng tự nhắc nhở bản thân.

Cứ như vậy, Minh Nguyệt mất gần mười ngày dưỡng thương, cho đến khi cái trán kéo da non, miệng vết thương không còn ra máu, không bị choáng váng mắt hoa nữa, cuối cùng cũng có thể lên đường triển khai lộ trình.

Buổi sáng hôm sau, nàng rời khỏi cung điện dưới đáy sông, đi theo Hàn Tĩnh lên bờ, đã có một chiếc xe ngựa cùng một gã phu xe chờ bọn họ.

“Đây là lần đầu tiên ta ngồi xe ngựa a...” Minh Nguyệt cẩn thận vuốt mao ngựa.

Hàn Tĩnh có chút mê hoặc liếc mắt lờn nàng một cái, kì thật có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng lại không muốn quá mức để ý, thế là bất buộc bản thân chẳng quan tâm.

“Nên chuẩn bị khởi hành.” Hắc nhân nhật nói.

Nàng ngồi vào bên trong xe ngựa, không biết là do bản thân có ảo giác hay không, lại cảm thấy nam nhân này giống như là đang tránh mình, cùng với mấy ngày nay không thấy bóng dáng của hắn, cũng không mở miệng nói muốn ăn cá kho tàu, Minh Nguyệt rất muốn hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, lại sợ

đụng phải thiên lôi, vẫn chỉ dám một bên quan sát hần.

Sau khi hai người yên vị bên trong xe ngựa liền ‘khách khách’ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Mười ngày sau-----

An tường trấn là một trấn nhỏ bình thản yên tĩnh, giống như tên trấn.

Lúc xe ngựa tiến vào trong trấn, đã là ban đêm, chỉ thấy trước cửa từng nhà đều treo đèn lồng, nhưng lại tìm không thấy nơi nào để tá túc.

“Trấn nhỏ này thoạt nhìn rất lớn, nhưng sao một cái khách điểm cũng đều không có...” Minh Nguyệt ló đầu ra ngoài xe ngựa không ngừng nhìn quanh :“Vậy chúng ta đêm nay là sao ngủ đây?”

Bởi vì mấy ngày nay đều sinh hoạt trong những thông trang nhỏ, liền nghĩ muốn tá túc, nhưng những nơi đó đều không có dư phòng, bắt buộc đi đành phải “Biến” ra một gian phòng ở, bằng không phải ăn ngủ ở vùng hoang vu dã ngoại, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, thì chuyến đi lần này đều mất đi ý nghĩa.

Hàn Tĩnh tà tứ dựa vào chỗ ngồi :“Nếu người cảm thấy mệt mỏi, lúc nào cũng có thể thay đổi chủ ý, chỉ cần trong nháy mắt, ta đều có thể mang người đến hoàng cung ngay.”

“Ta không mệt mỏi, nhất định sẽ chống đỡ đến cùng.” Vừa mới bắt đầu, Minh Nguyệt không muốn buông ta như vậy.

Lúc đầu hần mắt nhắm mắt chột nghe câu nói của nàng hai mắt liền mở ra :“Vì sao kiên trì như thế?”

Nàng không khỏi thấy may mắn vì mờ ám của mình không bị lộ, hần cũng không thấy biểu cảm chột dạ của mình, bằng không chút xíu nữa là bị lộ rồi.

“Có người cùng người du sơn ngoạn thủy không tốt sao? Người cũng coi như là làm để giết thời gian đi, nếu lần tới muốn cơ hội như thế này, không biết phải đợi đến mấy trăm năm nữa.” Minh Nguyệt cũng hy vọng hần có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài, mà không phải luôn luôn ở trong cung điện dưới đáy sông, tiếp tục giấc mộng làm hoàng đế của hần.

“Tuỳ người!” Hần chính là không muốn nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của nàng, người ta đã không cảm kích, thì cũng coi như cái gì cũng không cần nói.

Thấy khẩu khí hần không vui, Minh Nguyệt thật sự không biết tại sao hần lại tức giận như vậy.

Xe ngựa lại khách khách đi về phía trước một đoạn ngắn, xa phu ngồi ở phía trước không biết nhìn thấy gì, thỉnh linh kéo dây cương, mà Minh Nguyệt cũng bởi vì đột nhiên “Thăng gấp”, thân mình theo đó ngã trái ngã phải, bản năng nắm lấy người bên cạnh.

“Oa... Đau quá...” Cái trấn không cẩn thận đụng vào cái gì đó.

Một cánh tay nam tính nhanh kéo này ôm đến :“Người không thể cẩn thận một chút hay sao?”

Tiếng nói nam tử mang theo từ tính mang theo sự tức giận, ở bên tai Minh Nguyệt vang lên, chỉ cảm thấy bên tai đầu tiên là ngứa, tiếp theo là nóng lên, sau đó giống như bị truyền nhiễm, cổ nhiệt khí kia dần dần lan tràn đến cả khuôn mặt, ánh sáng hoàn hảo đủ tối, sẽ không bị người khác phát hiện.

“Ta, ta làm sao biết xe ngựa lại thăng gấp như vậy...” Giọng điệu có chút suy yếu.

Nàng không cần sờ cũng biết mặt nàng rất nóng, nghĩ đến bình thường cùng nam đồng học cãi nhau âm ỉ, cũng sẽ có chút tứ chi tiếp xúc, nhưng cho đến bây giờ chưa từng có phản ứng khác thường.

Cao Minh Nguyệt, người phải tự thức tỉnh a...

Sắc tức thị không, không tức thị sắc, đừng bị nam sắc dụ dỗ a!

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Minh Nguyệt giả bộ cử động thân thể, xốc lại trạng thái tự nhiên xem xét tình hình, mơ hồ nhìn thấy trên đất có một người nằm, không khỏi chấn động :“Đụng vào người sao?”

Thấy Minh Nguyệt chuẩn bị đi xuống, Hàn Tĩnh một phen liền chế trụ cổ tay nàng :“Không có việc gì” giống như đã biết được tình huống bên ngoài.

“Không đi xuống xem xét thì làm sao biết không có?” Nàng cũng không muốn mang tội danh “Gây chuyện rồi chạy trốn”, nhanh chóng chui ra ngoài

mạnh, nhảy xuống xe ngựa nhìn.

Nàng đi đến gần, thì ra là một tiểu hài tử ngã ngồi dưới đất khoảng tám chín tuổi, bộ dáng gầy teo nhỏ, trên đầu tóc được vấn theo kiểu tiểu cô nương, chạy nhanh ngồi xổm xuống, kiểm tra thương thế đối phương.

“Tiểu muội muội, có bị đụng vào chỗ nào hay không? Làm sao lại chỉ đi một mình ở đây?” Minh Nguyệt nhẹ nhàng đụng vào đầu tiểu cô nương, còn có tay chân, không ngừng truy hỏi: “Có đau không? Bị thương nơi nào?”

Bởi vì sắc trời đã tối, tầm nhìn không cao, thật sự nhìn không rõ lắm, Minh Nguyệt vội vàng nghiêng đầu, muốn xa phu đem đèn lồng đến.

Xa phu từ con cua rất nhanh nhấc lên một chiếc đèn lồng đi đến bên cạnh các nàng, may mắn không thấy vết máu, khiến Minh Nguyệt tạm thời thở ra nhẹ nhàng.

“Nói cho tỷ tỷ biết có bị thương nơi nào không? Hay là có nơi nào bị đau không?” Minh Nguyệt thấy nàng đều gì cũng không nói, trên mặt giống như có hai hàng nước mắt, giống như bị giật mình, giọng nói lại càng thêm mềm nhẹ: “Tiểu muội muội không phải sợ, nhà muội ở đâu, tỷ tỷ đưa muội về nhà...”

“Tỷ tỷ nhìn thấy ta?” Trên khuôn mặt mang nét trẻ con lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

“A!” Chẳng lẽ lại là...

“Tỷ tỷ hình như không phải người bình thường...” Tiểu cô nương có chút tò mò nhìn nàng.

“Ta quả thật không giống người thường, có thể nhìn thấy người.” Minh Nguyệt đem từ trên mặt đất nâng dậy trước, hay tay vỗ vỗ vấy dính bụi đất của tiểu cô nương: “Người là ai?”

“Ta là thần địa chủ.” Tiểu cô nương ngẩng cao đầu, thiên chân nói.

“Thần địa chủ...” Nàng cúi đầu nhìn nhìn nàng ta.

“Chính là thần thủ hộ nhà cửa!” Tiểu cô nương giải thích.

“Nguyên lai người là nền chủ...” Minh Nguyệt tạm hiểu ý tiểu cô nương: “Ta trước kia cũng có nhìn thấy, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thấy thần tuổi nhỏ như thế.”

Cái gọi là nền chủ chính là người canh giữ nhà phạm nhân, bất hạnh sau khi sinh bất hạnh chết, lại được phụ nhân tự giữ hồn, sau đó liền trở thành thần thủ hộ, ngoại trừ người trong gia đình ra, cũng sẽ tự tích lại công đức sau đó trở thành thổ địa công.

“Tỷ tỷ cũng là người thứ nhất nhìn thấy ta.” Thần địa chủ cười lộ ra má lúm đồng tiền, đã quên vừa rồi một bên chạy một bên khóc, mới có thể không nhìn thấy xe ngựa mà tông đầu vào.

Nàng xi cười: “Ta cũng nghĩ vậy.” Nhưng không chỉ có thể nhìn thấy, còn có thể đụng vào.

“Các người nói chuyện đủ chưa?” Hàn Tĩnh không kiên nhẫn nhảy xuống ngựa.

Nhìn thấy hấn xuất hiện, tiểu cô nương liền cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại, giống như là thần lực, nhưng lại hoàn toàn không giống, lập tức trốn về phía sau Minh Nguyệt.

“Người... Người... không phải người?”

Đôi đồng tử lạnh như băng của Hàn Tĩnh cao cao tại thượng bề ngẩng nhìn tiểu thần địa chủ.

“Người nói đúng, hấn đúng là không phải người...” Nói xong những lời này Minh Nguyệt trừng mắt nhìn hấn, giống như nàng đang cố ý châm chọc hấn: “Hấn là thần sông!”

Nghe vậy, thần địa chủ mới sợ hãi từ phía sau nàng đi ra, cúi thân người: “Gặp qua Hà Thần đại nhân!” Thần tịch cũng có phân biệt cao thấp, nàng bắt quả chỉ là thần chỉ hạ cấp, đương nhiên phải chú ý đến cấp bậc lễ nghĩa.

“Miễn!” Hàn Tĩnh lạnh lùng nói: “Nếu đã không có việc gì, có thể rời đi rồi?” Những lời này tự nhiên là nói với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cúi đầu hỏi thần địa chủ: “Chúng ta đang tìm nơi tá túc đêm nay, có thể chỉ giúp ta khách điểm trong trấn ở nơi nào không?”

“Trấn này không có khách điểm, bởi vì rất ít người ở bên ngoài sẽ đến đây, nếu thật sự có, cũng chỉ có thể tìm một nhà dân tá túc một đêm...” Thần địa chủ một mặt ủ rù: “Ta không thể chiều có giúp tỷ tỷ.”

Nàng sờ sờ đầu thần địa chủ, mỉm cười: “Đây cũng không phải là chuyện gì quan trọng lắm, không cần để ở trong lòng, nhưng mà người cũng đừng chạy loạn bên ngoài như thế, là ở gần đây sao?” Nền chủ bình thường đều là canh giữ ở cái nhà kia, sẽ không đi quá xa.

“Không, ta ở tây giao...” Cho đến lúc này, thần địa chủ mới nhớ đến mục đích chạy đến trấn này, nước mắt lại lập tức tràn ra hốc mắt: “Ta tới chỗ này

tìm đại phu... Nhưng mà... Đại phu nhìn không thấy ta, mặc kệ ta cầu xin thế nào hấn cũng không đến...”

“Người muốn tìm đại phu? Người bị bệnh sao?” Ngẫm một lát mới hiểu được ý của thần địa chủ.

Thần địa chủ nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, nức nở một tiếng : “Không phải ta, là... Ở trong nhà kia có bé sơ sinh bị bệnh, hấn mới sinh ra hai tháng, luôn luôn phát sốt, nhưng mà... Lại không có tiền mời đại phu đến xem bệnh... Ta vội cái gì cũng không giúp được...”

“Đại phu đang ở nơi nào? Người mau mang ta đến đó...” Minh Nguyệt mới nói đến đó, liền có người mở miệng ngăn lại.

Sắc mặt Hàn Tĩnh không vui nói : “Người không thể không quản chuyện người khác không được sao?”

“Nếu đã đụng phải, cũng không thể liên ròi đi như thế, loại chuyện như vậy ta làm không được.” Nàng chính là không muốn tự có lỗi với lương tâm mình, thế là một phen dặt tay nhỏ bé của thần địa chủ : “Hiện tại mang ta đi tìm đại phu...”

Nghe vậy, thần địa chủ không khỏi nín khóc mỉm cười nói : “Đi hướng bên này!”

Thân ảnh một lớn một nhỏ liền như thế chạy vội trong bóng đêm.

“Người ở Tây giao đều rất nghèo, ngay cả ba bữa đều ăn không đủ no, cũng không có đồ ăn dư thừa dùng để cúng tế thần địa chủ...” Nàng một mặt mang theo Minh Nguyệt chạy về phía trước, một mặt dùng cổ tay áo lau đi nước mắt : “Cho đến khi bọn họ chuyển đến ngôi nhà kia, mười sáu hàng tháng đều sẽ nấu một bàn thức ăn toàn rau cải, cùng một cái bánh bao, còn có thể đốt giấy vàng bạc cho ta... Ta lại ngay cả ân huệ này đều không thể báo đáp...”

Minh Nguyệt một tay nắm lấy làn váy, một tay nắm tay nàng ta : “Đây không phải là do người sai, việc người phù hộ cho bọn họ mới là quan trọng nhất... Còn xa lắm không?”

“Ở chỗ rẽ phía trước...”

Khi các nàng chạy đến trước cửa hiệu thuốc, vừa vặn nhìn thấy tiểu nhị đang muốn đem cửa lớn đóng lại.

“Chờ một chút! Khoan đóng cửa đã...” Minh Nguyệt hướng vào trong cửa phân trần : “Ta muốn tìm bác sĩ... Không phải! Ta muốn tìm đại phu...” Tiểu nhị nghiêng nghiêng đầu : “Cô nương sáng mai lại đến, Ngô đại phu đã ngủ.”

“Nhanh chút gọi hấn dậy, nói với đại phu là có bệnh nhân...”

Mặt hấn hiện lên vẻ lúng túng : “Khuya thế này Ngô đại phu sẽ không ra khám được.”

“Một người bị bệnh sẽ không phân biệt ban ngày hay là ban đêm, làm đại phu tùy thời tùy lúc đều phải chuẩn bị sẵn sàng...” Nàng to giọng hét lớn : “Nhanh đi kêu người thức dậy, bằng không thì tự ta đi vào!”

“Cô nương người đừng làm khó dễ ta, ta chẳng qua chỉ là một tiểu nhị...” Tiểu nhị chạy nhanh che lại ở trước mặt nàng, không cho Minh Nguyệt xông vào.

Minh Nguyệt cúi đầu hỏi thần địa chủ : “Trần này chỉ có một đại phu sao?”

“Cũng chỉ có một gian hiệu thuốc cùng một vị đại phu này.” Cho nên tất cả đều nhìn sắc mặt hấn.

Tiểu nhị có chút nghi hoặc hỏi : “Cô nương là đang nói chuyện với ai?”

“Người giúp ta đi vào hỏi một chút xem...” Minh Nguyệt vừa tức vừa vội : “Nói không chừng đại phu sẽ nguyện ý ra chữa bệnh...”

“Bên ngoài sao lại ầm ĩ vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Ngô đại phu ngáp dài đi ra.

Thấy Ngô đại phu đi ra, tiểu nhị vội vàng cùng hấn giải thích, miễn cho bị hấn trách phạt vô cớ : “Là có người bị bệnh, muốn thỉnh Ngô đại phu ra chẩn bệnh.”

Nàng vội vã tiến lên hỏi : “Người chính là đại phu? Có đứa nhỏ bị bệnh a...”

Ngô đại phu không đem lời nghe cho xong, liền trực tiếp dõu người : “Đã khuya như thế rồi, buổi sáng lại đến.”

“Nhất định phải đợi đến sáng mới đồng ý đi sao” Minh Nguyệt thật sự phát hỏa : “Thân là y giả lấy chức trách cứu người làm trách nhiệm, đây là thiên chức, nếu bệnh nhân xảy ra chuyện gì, người có thể gánh nổi sao?”

Bị cô nương mắng thật mất mặt, Ngô đại phu gằng giọng hỏi : “Bệnh nhân đang ở nơi nào?”

“Đang ở Tây giao.”

Nghe được hai chữ “Tây giao”, sắc mặt Ngô đại phu lại thay đổi : “Có bạc hay không?”

Minh Nguyệt ngẩn người :”Bạc?”

“Không có bạc thì cái gì cũng không cần nói.” Hấn phất tay đuổi người.

Mất thấy tình thế phía trước cấp bách, nàng vội vàng kéo tay áo Ngô đại phu :”Bạc ta sẽ kiếm, trước tiên cứu người quan trọng hơn.”

“Cô nương, ta cũng không phải là mở thiện đường...” Sắc mặt Ngô đại phu nhìn thấy vòng xà cừ trên cổ tay trái của Minh Nguyệt liền thay đổi, ánh mắt sáng lên, giọng nói lập tức thay đổi.

“Này... Này xuyên phạt châu là... Nếu cô nương nguyên ý dùng nó để trả, ta lập tức sẽ đi theo cô nương chẩn đoán cho bệnh nhân.” Hấn đã gặp qua cao tăng trên chùa tay cầm pháp khí chính là loại vòng phạt châu này, nghe nói dùng để niệm kinh tu hành, công đức có thể tăng lên gấp bội, đương nhiên phải nghĩ biện pháp để có được vật này.

“Hào!” Minh Nguyệt chuẩn bị đem vòng xà cừ cời ra.

Không biết Hấn Tĩnh đi đến bên cạnh khi nào, không thể tin hấn lại kiểm tra cổ tay nàng :”Đây là pháp khí tàng vương bồ tát tặng cho ngươi, sao có thể tùy ý đem đưa cho hấn?”

“Mạng người so với nó quan trọng hơn.” Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn làm như thế, nhưng mà nàng cũng tin tàng vương bồ tát sẽ thông cảm cho nàng.

Hấn Tĩnh nhìn nàng vì người xa lạ mà lại liều mạng như vậy, quả thực ngu xuẩn cực kỳ :”Đối phương với ngươi không thân không quen, thậm chí ngay cả mặt ngươi cũng chưa từng gặp qua, không cần vì người không liên quan mà trả giá đắt như thế.”

“Nếu ta không nhìn thấy thần địa chủ, đương nhiên có thể mặc kệ, nhưng đêm nay ta lại gặp được, nên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Ánh mắt Minh Nguyệt kiên định nhìn hấn.

Hấn bị cặp mắt nghiêm cẩn kia đánh bại, tay to lớn đang nắm cánh tay của nàng thu lại, đương sự cũng đã không nơi tay, bản thân cần gì phải thay nàng đau lòng.

Minh Nguyệt đưa vòng xà cừ nhét vào trong tay Ngô đại phu, nhưng lại lập tức lấy lại :”Nhưng ta cùng ngươi nói trước cho tốt, không chỉ là phí chẩn đoán, còn bao gồm cả tiền thuốc bên trong, nếu ngươi không đáp ứng thì xem như không tính.”

Nàng cũng không ngốc, nhìn ra được đại phu căn bản chính là thấy tiền sáng mắt, cho nên muốn bàn điều kiện cho tốt trước, miễn cho đến lúc đó đối phương lại đổi ý, mắc công đổ lại tức đến chết.

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.” Ngô đại phu gật đầu như giả vờ, tiếp theo nhìn quanh trái phải, cũng không có nhìn thấy người bên cạnh của nàng :”Cô nương mới vừa rồi là đang nói chuyện với ai?”

“Người này ngươi không nhìn thấy!” Minh Nguyệt đem vòng xà cừ cho hấn, vội vàng thúc giục :”Nhanh chút!”

Ngô đại phu nuốt nước miếng một mặt khăn trương tươi cười :”Đúng, đúng, đúng rồi, tình trạng bệnh nhân ra sao?”

“Là trẻ con mới sinh ra hai tháng, hai ngày nay, luôn luôn phát sốt, còn khóc quấy không ngừng...” Nàng chiếu theo lời hình dung của thần địa chủ nói.

“Ta đi vào lấy rương thuốc, lại lấy thêm mấy dược liệu cấp cứu, phòng ngừa vạn nhất...” Ngô đại phu đem bảo bối xà cừ cất vào trong tay áo, xoay người tiến vào bên trong.

Sau một lát, Minh Nguyệt bước ra khỏi hiệu thuốc, đã thấy xe ngựa dừng ở bên ngoài.

“Ngồi vào xe ngựa đi!” Thân ảnh Minh Nguyệt xuất hiện lên cạnh, hấn cũng không phải là vì cứu người, sinh tử của người khác đều không có quan hệ gì với hấn, như vậy lại là vì cái gì, hấn cũng không nghĩ miệt mài theo đuổi nguyên nhân.

Minh Nguyệt hướng về phía hấn cười cười, tiếp đón Ngô đại phu phía sau lên xe ngựa trước.

“Ngươi tới dẫn đường...” Tiếp theo, nàng lại đem thần địa chủ ôm lên xe.

Đội các nàng đều ngồi lên xe ngựa, tay áo phải Hấn Tĩnh phất lên, xa phu từ con cua biển thành liền vung dây cương lên, xe ngựa theo phương hướng Tây giao đi tới.

Hai trăm hai mươi năm nay, hấn luôn thờ ơ lạnh nhạt với sự thay đổi của thế gian, cho tới bây giờ đều bắt vì sở động, lại không nghĩ tới nữ nhân dị tộc này từ đâu nhảy sỏ ra, cố tình đều thích đem phiền toái rắc vào thân mình, quả thực là không biết tự lượng sức mình, khiến hấn tức cũng không được, bực cũng không xong, rất muốn dùng sức rống nàng vài câu, cảm xúc dao động như vậy, đã bao lâu rồi hấn chưa từng có?

Hấn Tĩnh không muốn tiếp tục truy ra ý nghĩa phía sau, thầm nghĩ mau chóng giải quyết chuyện nhàm chán, sau đó rồi đi trấn nhỏ này.

Cho đến khi xe ngựa đi xa, bóng dáng cao lớn mới dần dần biến mất.

Tây giao----

Xe ngựa đi đến nhà tranh bên ngoài ngoại ô liền dừng lại, Minh Nguyệt dẫn đầu nhảy xuống, đã có thể nghe được bên trong truyền đến tiếng trẻ con đang khóc, ngoài cửa sổ đang khóc ra, còn có mọi người lớn cũng cùng khóc nức nở.

“Chính là nơi này!” Thần địa chủ sốt ruột nói.

Minh Nguyệt không cần nghĩ ngợi tiến lên gõ cửa : “Có người không? Có người ở đây không?”

“Là ai?” Một vị lão nhân gia mắt nhắm đờ, đi ra mở cửa.

Nàng gật đầu liền hỏi đối phương : “Có phải quý phủ có đứa nhỏ bị bệnh đúng không? Ta đã mời đại phu đến đây, mau cho hắn vào nhà xem bệnh cho đứa nhỏ.”

“Cô nương...” Lão nhân gia không khỏi ngây ngốc, làm sao cũng không thể tin sẽ có người giúp bọn họ mời đại phu đến.

Trong phòng vang lên giọng nói nam nhân : “Phụ thân, là ai đến đây?”

“Ngô đại phu, người nhanh một chút đi vào đi!” Minh Nguyệt dứt khoát đem người đẩy vào trong nhà.

Chỉ thấy trong phòng nhỏ hẹp còn có ba người lớn cùng một đứa nhỏ, một đám khóc đến mắt sưng đỏ, tiếp theo có một nam nhân hơn ba mươi tuổi, xem ra đây chính là cha đứa nhỏ, vẻ mặt mệt mỏi từ trong phòng bước ra.

“Ngô đại phu?” Nam nhân tự nhiên cũng nhận ra đây là vị đại phu duy nhất của trấn trên, có chút kinh ngạc.

“Bệnh nhân ở nơi nào?” Ngô đại phu ôm theo hòm thuốc, nếu không phải vì xuyên phạt châu kia, hắn cũng không muốn đến những nơi loại này để xem bệnh.

“Ngay bên trong.” Hắn lập tức phản ứng lại, dẫn Ngô đại phu đi vào sau phòng nhỏ : “Nương đứa nhỏ, Ngô đại phu đến đây...”

Phòng nhỏ lập tức truyền ra tiếng khóc của phụ nhân : “Ngôn đại phu, cầu người cứu dùm con ta...”

“Được rồi, được rồi, để ta xem thử trước...”

Nghe hai bên nói chuyện, Minh Nguyệt cuối cùng cũng có thể thở ra nhẹ nhàng.

“Cô nương...” Lão nhân gia một mặt cảm động đến rơi nước mắt nhìn nàng : “Cô nương tốt cuộc là ai? Vì sao biết đứa nhỏ nhà chúng ta sinh bệnh?”

Minh Nguyệt nâng cao khoe miệng : “Là thần địa chủ nhà các người nói với ta.”

“Thần địa chủ nói với cô nương?” Hắn cứng họng khó khăn nói.

“Thần địa chủ nói tuy rằng các người nghèo, nhưng mười sáu hàng tháng đều sẽ không quên chuẩn bị chút đồ ăn tế bái nàng...” Minh Nguyệt cúi đầu dò xét đứa nhỏ đứng bên cạnh, tiểu thần địa chủ có chút thẹn thùng nha : “Năng lực của nàng tuy rằng nhỏ thật, nhưng nàng thật sự muốn bảo hộ tất cả người trong nhà này.”

Khoe mặt lão nhân gia không khỏi ướt đầm : “Cô nương nhìn thấy được thần địa chủ?”

“Đúng, ta nhìn thấy được.” Nàng gật đầu thừa nhận.

“Ta từng nghe nói người có phúc báo có thể nhìn thấy được thần phạt, nói vậy chính là cũng giống cô nương có hảo tâm như vậy...” Lão nhân gia liên tục lau nước mắt : “Thật sự cảm ơn người...”

Nàng lắc đầu : “Các người nên tạ tạ thần địa chủ, nàng thật sự rất nỗ lực, cho nên sau này các người phải cung phụng nàng cho thật tốt, ta tin nàng sẽ có nhiều thêm năng lực để bảo hộ nhà này.”

“Được, ta nhớ kỹ...” Lão nhân gia lau lệ đồng ý.

Sau một lúc lâu, Ngô đại phu một mặt đi ra, một mặt dặn dò.

“Đem được ta cấp nấu cho bệnh nhân uống, bởi vì chi mới hai tháng tuổi, một lần không thể uống nhiều được, phân thuốc này ra thành nhiều lần để uống... Buổi sáng ngày mai lại đến hiệu thuốc của ta hốt thêm vài thang thuốc mang về nhà sắc...”

Phụ thân đứa nhỏ cẩn thận nghe : “Được, cảm ơn Ngô đại phu.”

“Thế nào? Đứa nhỏ bệnh có nghiêm trọng không?” Minh Nguyệt chạy nhanh đến hỏi.

Ngô đại phu cười theo mặt :”Không nghiêm trọng, không nghiêm trọng, chỉ cần uống hai ba thang dược thì sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Tiền dược ta đều cho người, người phải phụ trách bệnh nhân cho tốt.”

Hắn cười cười một tiếng :”Đương nhiên, đương nhiên, ta đây về tiệm thuốc trước.”

Tiền Ngô đại phu rời đi, cha đứa nhỏ trịnh trọng nói lời cảm ơn với Minh Nguyệt :”Cô nương là ân nhân của nhà chúng ta, đời này đều sẽ không quên... Các người nhanh chút đi cảm ơn ân nhân...”

Ba người lớn nhỏ thật nghe lời đi đến trước mặt Minh Nguyệt, cùng quỳ xuống trước mặt nàng dập đầu.

Tay chân Minh Nguyệt có chút luống cuống :”Các người nhanh đứng lên a...”

Lão nhân gia còn lại là một mặt băn khoăn :”Đều đã muộn như thế, phòng nhà chúng ta lại thật nhỏ, cô nương nếu là không ghét bỏ, thì mời cô nương ở lại nghỉ ngơi một chút...”

“Không cần, các người so với ta càng cần ngủ một giấc cho thật tốt, chỉ cần đem táo phòng* (phòng bếp) cho ta mượn thì tốt rồi.” Nàng cũng không muốn lại phải làm phiền lão nhân gia nữa.

Hai phụ tử vừa nghe, không khỏi buồn bực :”Táo phòng?”

“Àn.” Những nơi Minh Nguyệt thích nhất, một trong số đó là phòng bếp.

Không nhìn hai phụ tử trong lòng hoang mang, Minh Nguyệt bảo bọn họ đưa cho mình một cây nến nhỏ, dựa vào ánh lửa mong manh, lần mò đi đến gian táo phòng.

“Ủy khuất tỷ ty.” Thần địa chủ cũng đi theo sau đó ngồi bên cạnh nàng.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ vào lòng :”Không có gì ủy khuất, không ủy khuất, người không cần để ở trong lòng...” Mới nói đến đây, bụng đột nhiên “ực ực” kêu lên, không khỏi bật cười, nghĩ đến vừa rồi mới chạy tới chạy lui, quả nhiên rất dễ dàng đói bụng, nhưng mà nhin một chút liền có thể trôi qua.

“Người ở trong này bao lâu rồi?” Minh Nguyệt thuận miệng hỏi.

Thần địa chủ nghiêng nghiêng đầu, hồi tưởng một chút :”Hắn là đã qua vài thập niên... Lúc đó ta cùng đệ đệ đều sinh bệnh, nhưng trong nhà lại rất nghèo, phụ thân cùng mẫu thân ta làm thật lâu mới có bạc, chỉ đủ mua dược cho một người, ta đã nói cứu đệ đệ trước, bởi vì đệ đệ là con...”

“Thì ra là như vậy.” Nàng hơi hơi chua xót :”Người thật sự rất giỏi.”

“Kỳ thực trong lòng ta rất sợ hãi, nhưng lại không muốn nhìn thấy phụ thân cùng nương khó xử như vậy, chờ sau khi ta chết, phụ thân và nương rất thương tâm, liền mang theo đệ đệ đến nơi khác tìm việc...” Thần địa chủ cúi đầu, giọng nói càng lúc càng nhỏ :”Mà ta liền luôn luôn ở tại trong này, nói không chừng sẽ có một ngày, cha mẹ sẽ về đến nơi này tìm ta.”

Minh Nguyệt vuốt tóc nàng, lời nói thật luôn rất tàn nhẫn, nhưng lại phải nói ra :”Đã qua nhiều năm như thế, bọn họ có lẽ đã mất.”

“Ta biết, nhưng mà...”

“Mỗi người đến trên đời này, đều có sứ mệnh của chính mình, một khi dương thọ đã tận, kia chính là sứ mệnh đã hoàn thành, mặc kệ là nương cùng phụ thân người, cũng đều giống như người, phải đi đến nơi cần đến, nếu có duyên, có lẽ sẽ có một ngày gặp lại...” Minh Nguyệt nhàn nhạt nở nụ cười :”Cho dù không thấy cũng quan trọng, chỉ cần trong lòng chúc phúc đối phương, hi vọng bọn họ đều có thể sống tốt, như vậy là đủ rồi.”

Thần địa chủ dựa sát vào trong lòng nàng, yên lặng suy ngẫm lời nói này.

Cứ như vậy, hai người đều không nói chuyện.

Minh Nguyệt cũng cảm thấy mệt mỏi, bắt tri bắt giác chìm vào giấc ngủ.

Giống như mới vừa nhắm mắt, trời liền sáng.

“Cô nương tỉnh...” Lão nhân gia thấy nàng tỉnh dậy, khuôn mặt băn khoăn :”Ủy khuất người phải ngủ một đêm trong phòng bếp, ta có nấu chút cháo, mời người dùng cùng cả nhà ta.”

Minh Nguyệt nhìn ba có lớn có nhỏ lại nhìn đến một phần cháo loãng, nuốt nuốt miếng, nhưng làm sao có thể không biết xấu hổ mà ăn chứ.

“Ai, ta còn chưa đói bụng... Đứa nhỏ hạ sốt chưa?” Nàng hỏi.

Hắn tươi cười đến mặt đầy nếp nhăn :”Lui, đã lui, thật đúng là bỏ tất phù hộ, còn có nhờ phú khí của cô nương, con ta mới vừa rồi đã đi đến hiệu dược lấy dược, chỉ cần uống thêm lần dược nữa, đứa nhỏ sẽ khỏi hoàn toàn.”

Đúng lúc này, phụ nhân về mặt tiền tuy, tươi cười ôm con đi ra, hai mắt đắm lệ hướng nàng quỳ xuống :”Cô nương, cảm ơn ngài đã cứu con ta...”

“Không cần nói như thế, ta chỉ cố hết sức mà thôi.” Nàng vội vã đỡ phụ nhân đứng dậy, nhìn bé sơ sinh ngủ thật an tường, cũng mỉm cười theo :”Nếu đã không có việc gì, ta đây cũng nên đi.”

Minh Nguyệt lại nhớ tới thần địa chủ đang đứng trong phòng bếp âm u.

Thần địa chủ một mặt không đành lòng hỏi :”Tỷ tỷ phải đi sao?”

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, nếu thật không gặp lại, tỷ tỷ cũng sẽ vĩnh viễn nhớ đến ngài.” Nàng gắt gao ôm thân thể nho nhỏ thật chặt.

“Tỷ tỷ, ta biết sứ mệnh của ta là gì rồi...” Khuôn mặt nho nhỏ hơi quyết tâm, không tiếp tục u mê :”Chính là cố gắng hoàn thành trách nhiệm của thần địa chủ, hảo hảo bảo hộ nhà này.”

Minh Nguyệt xoa xoa đầu nàng :”Ta tin tưởng ngài sẽ làm thật tốt.”

“Ta cũng sẽ không quên tỷ tỷ...” Nói xong, bóng dáng nho nhỏ dần biến mất.

Lại đổi thành một bóng dáng cao lớn khác xuất hiện đứng bên người nàng.

Minh Nguyệt bất động đứng ở tại chỗ, Hàn Tĩnh nhíu mày hỏi :”Còn lưu luyến chưa muốn đi?”

Nàng lắc đầu phủ nhận :”Không có gì lưu luyến... Chính là suy nghĩ con người khi còn sống, lại phải đối mặt với vô số lần sum vầy cùng biệt ly, vô luận là thương tâm hay là khoái nhạo, đều là thứ tốt đẹp nhớ đến cả đời, cũng là vì có thể có được một lần, cho nên nguyện ý luân hồi chuyển thế lần nữa.”

Hàn Tĩnh không khỏi có cảnh giác nhìn nàng :”Nói với ta cái này làm gì?”

“Ta chẳng qua là nói ra cảm nghĩ mà thôi, ngài không cần miễn cưỡng như thế...” Minh Nguyệt nhún vai :”Đi thôi!”

Thế là, lão nhân gia mang theo con dâu cùng ba tôn tử, tự mình đưa Minh Nguyệt ra khỏi cửa.

“Còn chưa biết cô nương xưng hô làm sao?” Lão nhân gia cuối cùng cũng nghĩ đến hỏi tôn tính đại danh của ân nhân, chờ tiểu tôn tử lớn lên, sẽ hảo hảo nói cho hắn biết.

Minh Nguyệt cười mỉm chỉ nói :”Ta là thê tử của thần sông.”

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy một nhà già trẻ tất cả đều tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

“Thỉnh các ngài giúp ta nói với tất cả mọi người, thần sông đã cưới vợ, đừng đem khuê nữ nhà ai quăng xuống sông nữa, còn có Thanh Hà sò dĩ có lũ lụt, là vì hà đạo* (đường thông nước sông) bế tắc trầm tích mà sinh ra, chỉ cần nghĩ biện pháp sửa chữa liền sẽ không xảy ra chuyện gì nữa...” Nói đến đây, giống như muốn chứng minh lời nói của nàng là không giả, một chiếc xe ngựa trong không khí từ từ xuất hiện sau lưng Minh Nguyệt, mà xa phu ngồi phía trước, hai tay kéo dây cương, tùy thời chuẩn bị khởi hành.

Hàn Tĩnh đã ngồi bên trong rất không có tính nhẫn nại thúc giục :”Ngài còn muốn dây dưa đến bao lâu?”

“Đến đây!” Minh Nguyệt quay đầu nhìn một nhà già trẻ :”Ta đi trước, các ngài bảo trọng!”

Cho đến khi xe ngựa đi xa, người một nhà kia mới ý thức lại, đây không phải là nằm mơ, tất cả đều là sự thật.

“Thì ra là thê tử thần sông...”

“Là phụ nhân thần sông cứu con ta...”

Lão nhân gia cùng con dâu và tôn tử hướng về phía xe ngựa rồi đi liền quỳ xuống, hai tay tạo thành chữ thập quỳ lạy, thề nhất định sẽ đem lời nói của phụ nhân thần sông nói cho từng người mà mình nhìn thấy.

“Ta rất đói...” Xe ngựa đi được một đoạn đường ngắn, Minh Nguyệt mới vỗ vỗ bụng than thở nói.

Hàn Tĩnh đưa cọt nói :”Ta cứ nghĩ ngài đã thành Phật, không cần ăn cái gì chứ.”

“Ta mới không muốn thành Phật...” Nàng hữu khí vô lực trả lời :”Nhưng mà lúc này nếu cái gì ta cũng không làm, sau này ta nhất định sẽ nói, khi đó hối hận đã quá muộn...”

“Ngài cho là làm như thế có thể thay đổi vận mệnh của người khác?” Hắn không khỏi cười nhạt.

Minh Nguyệt lườm hắn một cái :”Ngài căn bản không biết ý tứ của ta, kỳ thực ta biết rất rõ ràng trên đời này có rất nhiều việc không phải chỉ dựa vào nỗ lực là có thể thay đổi được, nhưng còn tốt hơn là ngồi tại chỗ chờ chết, nhưng ta còn muốn nhìn thử, nếu vẫn là không cứu vãn được, cũng sẽ không

để lại tiếc nuối, bởi vì ta đã cố gắng hết sức... Đều là do nguoi hại ta nói nhiều như thế, hiện tại bụng ta càng thêm đói bụng a...”

Hắn hừ nhẹ một tiếng, từ óng tay áo lấy ra vật gì đó, sau đó nắm lấy tay trái của Minh Nguyệt, đeo vật đó vào :”Đừng tùy tiện đưa cho người khác nữa.”

“Đây không phải là...” Minh Nguyệt nhìn xà cừ thủ châu trên cổ tay trái, đây là thứ nàng rất quen thuộc, nhưng mà, không thể không cảm thấy bất ngờ :”Nguoi trộm nó lấy trở về?”

“Đây vốn là vật của nguoi.” Hàn Tĩnh không tiếp thu lời nói của nàng, cũng cho rằng chuyện này không có gì là không đúng.

Minh Nguyệt vuốt ve từng hoa văn trên vòng châu :”Nhưng mà ta chưa trả tiền cho hắn...”

“Trước khi lấy về, ta đã để một thỏi bạc vào túi quần áo của hắn.” Mặt Hàn Tĩnh không đo hơi không gấp trả lời nàng.

Nàng trừng mắt nhìn :”Dùng cái gì biến ra?”

“...Tảng đá.”

Nghe vậy, Minh Nguyệt không khỏi cười ngất, nghĩ đến lúc Ngô đại phu phát hiện thủ châu biến thành bạc, sau đó bạc lại biến thành tảng đá, biểu cảm nhất định là sẽ rất phong phú nha.

“Nhưng mà sau khi Ngô đại phu phát hiện, có phải sẽ tìm đến cả nhà kia gây phiền toái, lại muốn bọn họ trả tiền được không?” Nàng đột nhiên có chút lo lắng.

Trong mắt Hàn Tĩnh loé lên lệ khí đỏ sẫm :”Mới vừa rồi trước khi nguoi rời đi, không phải đã cùng người một nhà kia nói qua, nguoi là thê tử thần sông sao? Cái người Ngô đại phu nếu còn dám làm như vậy, ta nhất định sẽ dâng nước nhấn chìm cửa tiệm của hắn.”

“Nguoi thật sự không không để ý?”

“Để ý cái gì?” Hắn hỏi.

Minh Nguyệt hỏi thử :”Chính là dùng danh nghĩa thê tử của thần sông, muốn mọi người đừng mê tín nữa, không cần đem khuê nữ quăng xuống sông, mà còn dạy cách khai thông hà đạo để dự phòng lũ lụt phát sinh?”

“Nếu ta nói để ý, nguoi sẽ không làm thế sao?”

Nàng trả lời rất nhanh :”Đương nhiên vẫn sẽ tiếp tục làm.”

Giống như rõ ràng ý tứ của hắn, Minh Nguyệt cười tươi nói :”Ninh vương, cảm ơn nguoi.”

Hàn Tĩnh muốn bỏ lời nói này qua một bên, nhưng không nghĩ lại bị nụ cười của nàng đá động.

“Bụng rất đói...” Nàng một mặt bắt đầu buồn ngủ, một mặt lẩm bẩm :”Rất muốn ăn nha... Còn có uống canh nói... Toan lại canh... Xương hầm măng canh... Vị tảng canh...” (cúi đầu lẩm bẩm :”Ta cũng là không biết mấy thứ canh đó là gì nh.”)

Nghe nàng thì thảo tự nói, Hàn Tĩnh cũng không có biện pháp nào tiếp tục giả bộ không quan tâm nữa.

“Nếu không thì trước hết tìm một chỗ ăn một chút gì đi.” Hắn nói.

Đợi một hồi lâu, Minh Nguyệt đều không có trả lời, thân mình lay động trái phải vài cái, thân hình trong lòng liền hướng một bên ngã xuống. Theo bản năng cánh tay liền nắm lấy, giúp nàng dựa lại vào trong lòng mình.

Nàng mê man nói :”...Không cần ẵm... Để cho ta ngủ một chút...”

“Đem bản thân ép buộc một đến như thế, thật sự đáng giá sao?” Hàn Tĩnh cúi đầu nhìn kiều nhan đang ngủ say sưa trong lòng, luôn chọc hắn phiền lòng, nhưng hắn lại muốn đối tốt với nàng, muốn cho Minh Nguyệt trở thành nữ nhân được sủng ái nhất, khiến cho nữ nhân khác phải đổ kỵ nàng.

Loại tâm tình muốn thương tiếc đau sùng này hắn cho rằng sẽ không có nhưng hiện giờ lại bắt đầu từ chỗ sâu nhất trong lòng sinh ra.

Hàn Tĩnh không khỏi tự giác đem Minh Nguyệt nhìn lấy một chút, rõ ràng là một nha đầu không hiểu khúc ý thừa hoan* (tựa tựa tình yêu), lại luôn luôn chọc hắn tức giận, giống như nàng càng như thế, lại khiến hắn càng thêm luyện tiếc buông nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Mấy ngày sau----

Minh Nguyệt cuối cùng vẫn là gặp phải những ngày khó chịu hàng tháng, bụng rầu rĩ, cả người cũng trở nên lười biếng, đại khái đến ba ngày mới có thể phục bình thường.

Nàng nhớ đến những ngôn tình tiểu thuyết xuyên không đã xem qua, tất cả đều giống như nhẹ nhàng băng quơ trôi qua, bây giờ mình thử nghiệm, mới biết được có bao nhiêu bất tiện nha.

May mắn bên trong Kiến An huyện có khách điểm có thể dừng chân nghỉ ngơi, cũng may mắn hơn là Minh Nguyệt tuy rằng thật yêu sạch sẽ, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng đến độ kích thích, bằng không thật sự sẽ tông cửa xông ra.

“Cho dù bị muỗi cắn cũng được, chỉ hy vọng là không có con chuột...” Nàng nửa nằm trên ván giường đơn sơ, bởi vì rất cứng, nàng nằm đến nỗi xương cốt toàn thân đều đau nhức.

Nha hoàn từ bướm bướm biến thành bưng hai chén canh nóng hằm hạp đi tới: “Phu nhân mau nhân lúc còn nóng uống vào.”

“Cảm ơn...” Lúc trước Minh Nguyệt đều sẽ uống một chén sôcôla nóng, đáng tiếc nơi này không có khả năng có món đó, đành phải uống nước canh long nhãn: “Uống nước hoa quả ngọt quả nhiên có chút thư thái.”

Nha hoàn tiếp nhận bát không, không tiếng động lui ra ngoài.

“Sao rồi?” Một bóng dáng nam tính không biết khi nào đã ngồi ở mép giường.

Minh Nguyệt một mặt tức giận nói: “Lúc người bước vào có thể gõ cửa một tiếng được không?”

“Chúng ta là vợ chồng.” Hàn Tĩnh ra vẻ đương nhiên.

“Kia bất quá chỉ là kẻ tạm thích ứng, cũng không phải là vợ chồng thực sự.” Nàng gọt lại hai câu.

“Ta có thể lập tức khiến nó trở thành sự thật!” Hắn đe dọa cảnh cáo.

“Không được xằng bậy!” Minh Nguyệt đem chân cuốn quanh người, nếu không phải hiện tại toàn thân vô lực, cũng đã sớm một cước đá hắn xuống giường rồi.

Hàn Tĩnh hừ cười một tiếng: “Không được? Còn chưa có người nào có thể nói hai từ này với ta...”

“Không, được!” Nàng nói lại lần nữa.

“Không cần cố ý chọc giận ta!” Sắc mặt hắn có vẻ âm trầm.

“Cho dù ta có chọc người giận như thế nào, người cũng sẽ luyện tiếu đuổi ta đi không phải sao?” Minh Nguyệt cười mỉm chỉ, chờ lúc hắn từ xấu hổ biến thành giận dữ phát tay áo bỏ đi, nhưng mà đợi đến nửa ngày, nam nhân trước mặt đều không nói một tiếng gì, có thể cảm nhận chuyện này có chút không thích hợp.

“Người vì sao không phủ nhận vậy?” Nàng ngơ ngác hỏi.

“Vì sao phải phủ nhận?” Hàn Tĩnh ngược lại lại có chút không hiểu.

Minh Nguyệt mơ hồ hỏi: “Người thật sự luyện tiếu?”

“Ta thật là luyện tiếu đuổi người đi rồi.” Hắn cuối cùng cũng đã nhìn thẳng vào tâm tình của chính mình.

Cái miệng nhỏ của nàng dần mở lớn, nói không ra lời.

Thấy thế, tâm tình Hàn Tĩnh liền trở nên cực tốt, cười đến tuần mị yêu dị hơn: “Người thắng! Vô kình phát sinh chuyện gì, người đều đừng nghĩ thoát khỏi ta, cho dù là chết đi, ta cũng sẽ bắt trụ hồn phách của người, ai cũng không thể cướp đi.”

“Ai...” Nàng đã làm sai chỗ nào? Làm sao lại khiến nam nhân càng trở nên cố chấp.

Cánh tay Hàn Tĩnh vuốt ve hai gò má của nàng, trong mắt có si mê: “Người là của ta! Vĩnh viễn là của ta!” Chỉ cần có nàng ở bên người, những năm tháng dài đằng đẳng cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch nữa.

Cái này thật sự không ổn! Đến cùng là nơi nào làm lỗi? Minh Nguyệt liều mạng động não, cuối cùng vẫn không nghĩ ra kết quả, không bằng...

“Nếu vậy thì dùng ta đổi lấy năm ngàn đại quân của người đi.” Nàng đưa ra điều kiện trao đổi.

“Người nói cái gì?”

Minh Nguyệt lặp lại lần nữa : “Ta với người lấy năm ngàn đại quân ra trao đổi, thả bọn họ rồi đi đi.”

Tiếng nói của hắn dần trở nên băng lãnh : “Người lặp lại lần nữa!”

“Ta nói là ta ở lại, người để cho bọn họ đi đầu thai...”

“Thì ra sở dĩ người nguyện ý ở bên người ta, toàn bộ đều là vì bọn họ...” Hàm dưới của Hàn Tĩnh căng thẳng, hai tay chế trụ đầu vai nàng, dùng sức lay động : “Không phải là vì ta.... Chưa bao giờ là vì ta...”

“Ta đương nhiên là vì người...” Minh Nguyệt bị lay đến choáng váng.

“Thật sự là vì ta sao?” Hai mắt hắn đỏ ngầu, lớn tiếng thét lên : “Trong lòng người mới vừa rồi không phải suy nghĩ ‘ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục’, dùng người đổi lấy năm ngàn người thật đáng giá, ta nói có đúng không?”

“Ta...” Minh Nguyệt bị hỏi đến nghẹn lời.

“Ha ha...” Hàn Tĩnh đứng dậy, lớn tiếng cuồng tiếu* (điên cuồng cười), ánh mắt điên cuồng : “Cho tới bây giờ không ai là vì ta... Không phải vì con người ta... Ngay cả người cũng giống bọn họ...”

Chỉ trong nháy mắt, người đã không thấy tâm hơi.

“Ninh vương!” Nàng chỉ mới chuyển động thân người, huyết lưu lập tức gia tăng, đánh phải ô bụng ngồi trở lại : “Lại cố tình chọn lúc này đến.”

Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của nam nhân kia, từ lúc hai người quen biết cho đến nay, nàng chưa bao giờ nhìn thấy cảm xúc kịch liệt của hắn như thế, khiến Minh Nguyệt không khỏi tỉnh lại, chẳng lẽ là mình làm sai rồi sao?

“Ta vừa rồi không nên nói như vậy sao? Nhưng mà...”

Minh Nguyệt vô vô đầu, vẫn là nghĩ không ra.

Chẳng qua là hi vọng hắn không cần tiếp tục lâm vào rối rắm trong sinh tiền, nguyện ý buông tay, cho dù không muốn trở thành thần sông, cũng có thể khiến bản thân vui vẻ một chút...

Làm như thế đã sai rồi sao?

Nàng thật sự không hiểu.

“Bồ tát, người nói với ta phải làm sao mới có thể hoàn thành sứ mệnh này...” Minh Nguyệt mờ mịt khó khăn nói.

Đương nhiên không có người trả lời nàng.

Thế là, buổi tối hôm nay, Minh Nguyệt làm sao cũng không ngủ được, càng đợi cũng không thấy người trở về.

“Sẽ không phải là hắn trở về cung điện đi?” Hai tay nàng vô mớ tóc rối, cắn giận mắng : “Có cái gì bất mãn liền cứ nói thẳng ra, cứ nhiên đem ta quăng ở chỗ này, một người chạy đi, vậy còn có thể được coi là nam nhân sao?”

Dù sao điều nên làm đều đã làm, nàng đã cố gắng hết sức rồi, cho dù không cách nào hoàn thành sứ mệnh cũng không phải là lỗi của nàng, Minh Nguyệt có chút dối nghĩ, thật vất vả mới có thể thoát khỏi nam nhân kia, tiếp theo nên vì bản thân tự tính toán cho ngày sau, không cần xen vào chuyện của hắn nữa.

Nhưng mà thật sự có thể không quản sao?

Hai tay Minh Nguyệt vòng ôm đầu gối, nghĩ đến hắn một mình trở về cung điện, tiếp tục giấc mộng đế vương của hắn, hai trăm hai mươi năm cũng đã trôi qua, còn có vô số hai trăm hai mươi năm khác đang chờ hắn, có thể nói là vĩnh vô chi tận, trái tim liền rất khó chịu, càng tức cái nam nhân kia luôn luẩn quẩn trong lòng mình.

“Đến cùng là nên làm gì mới đúng?” Nàng đột nhiên hỏi ý chính mình : “Chẳng lẽ là do ta luôn tự cho mình đối với người khác luôn tốt, cho rằng làm những chuyện như vậy đều là chính xác, kỳ thực... Chẳng phải như vậy?”

“Cho tới bây giờ không ai là vì ta... Không phải vì con người ta... Ngay cả người cũng giống bọn họ...”

Tiếng hò hét cuồng nộ thống khổ kia lại lần nữa lặp lại, khảm sâu vào trong lòng Minh Nguyệt, từng câu từng chữ đều là đang chỉ trích nàng, thì ra chính mình căn bản còn chưa đủ dụng tâm hiểu được lòng của nam nhân kia, cũng không phải thật sự vì hắn suy nghĩ, chỉ là đem kỳ vọng áp đặt trên người hắn, muốn nhanh chóng thực hiện hoàn thành sứ mệnh thứ hai.

Thì ra nàng lại ích kỉ như thế...

Sao có thể phạm phải sai lầm lớn như thế?

“Ninh vương! Ninh vương!” Khuôn mặt Minh Nguyệt tràn đầy vẻ hối hận, hi vọng hẳn có thể lập tức xuất hiện ngay trước mặt mình: “Ninh vương, người nhanh chút đi ra... Ta có lời muốn nói cùng người...”

Minh Nguyệt thật sự rất tức giận, bản thân làm tổn thương người khác cũng không biết.

Nam nhân kia nhất định cho rằng nàng đối tốt với hắn, chỉ là muốn lợi dụng hắn.

Đối với một người có đất phong, có quân đội phiên vương mà nói, tự nhiên là sẽ nắm được quyền thế thật lớn, nhưng song song những chuyện đó, những người tiếp cận hắn cũng đại biểu đều mang mục đích, cũng không phải thật sự xuất phát từ chân tâm, khó trách hắn kì quái như vậy, bởi vì ngay mình cũng giống bọn họ, tuy rằng không phải là cố ý, nhưng vẫn là từ sự thương hại tạo thành.

“Làm tổn thương tâm của người khác, còn đắc ý nghĩ là đang đối tốt với họ... Cao Minh Nguyệt, người thật sự ngu ngốc, ngu ngốc...” Nàng hô to trong không trung: “Ninh vương, người đi ra đi! Ta muốn xin lỗi người... Người không thể rời đi như vậy được, ít nhất cũng phải cho ta nói xin lỗi một tiếng chứ...”

Nên làm thế nào để chịu tội cùng hắn?

Phải làm thế nào để biểu đạt ý tưởng nội tâm hoàn chỉnh đây?

Con đường nhân sinh này, thật sự còn có rất nhiều thứ phải học tập.

Đợi ba ngày, Hàn Tĩnh đều không có xuất hiện.

Nhưng mà Minh Nguyệt có thể khẳng định hắn cũng không có hoàn toàn chặt đứt liên hệ, bởi vì nha hoàn phụ trách hầu hạ còn ở đây, nếu thật sự không trông coi nàng, hẳn đã sớm thu hồi “Thức thần.”

Việc hiện tại có thể làm chỉ là chờ đợi.

Bởi vì nguyệt sự đã hết, Minh Nguyệt cũng có thể tự do hành động, không cần luôn luôn nằm ở trên giường, bình thường sẽ đi ra ngoài hít thở không khí, mà trong lầu điểm lại là nơi long xà hỗn tạp, đã sớm nghe nói trong này có cô nương độc thân đang ở trọ, sau khi nhìn thấy người thật, tự nhiên cũng khiến cho không ít người nổi lên tà niệm.

Vào lúc ban đêm, Minh Nguyệt chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe bên ngoài cửa phòng truyền đến âm thanh quái dị, giống như có người ý đồ muốn cạy cửa, lúc đầu còn nghĩ rằng là Hàn Tĩnh đã trở lại, nhưng mà sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, hẳn căn bản không cần mở cửa tiến vào, ý niệm này khiến nàng nhanh nhẹn nhảy xuống giường, lấy cái bàn đến ngăn chặn cửa phòng.

“Sao lại không mở ra được?”

“Ta đến thử xem...”

Vài nam nhân uống say khướt dứt khoát phá cửa.

“Cô nương một mình thật tịch mịch đi...”

“Chúng ta đến giúp người...”

“Nhanh chút mở cửa a...”

Minh Nguyệt dựa vào ánh sáng mờ nhạt của cây nến, chung quanh tìm kiếm vũ khí phòng thân.

Mấy ngày nay bởi vì có nam nhân kia bên người, cho nên căn bản chưa từng sống một mình chân chính, cũng chưa từng nghĩ đến sẽ phát sinh loại tình cảnh này, cho đến giờ khắc này, Minh Nguyệt mới thật sự sợ hãi.

Nàng lấy đồ có thể dùng tới đều chặn lại trước cửa phòng, nhưng dù sao cũng không nhiều lắm, người bên ngoài lại cứ rần muốn xông vào, thời gian hiện tại mới là vậy đề chính.

“Ta không thể ngồi chờ chết...” Nhưng mà kêu cứu mạng thì hữu dụng sao? Nơi này lại không phải là thế giới ban đầu, không có cảnh sát, càng sẽ không có người chìa tay ra giúp đỡ, cho dù bị cưỡng bạo, thậm chí bị giết, cũng chỉ có thể tự chấp nhận mà thôi.

Cửa phòng không ngừng truyền đến tiếng vang ‘bang bang’, căn bản không thấy người trong lầu điểm ra mặt can thiệp, lưng Minh Nguyệt dán vào vách tường, lại nhìn chăm chăm cánh cửa đã không chịu nổi một kích kia, người bên ngoài tuy thời đều có thể phá cửa mà vào, mà đầu óc chính mình không chỉ trống rỗng, ngay cả lòng bàn tay cũng đều đổ mồ hôi lạnh.

Liền ngay vào lúc này, bên ngoài lại truyền đến một trận xôn xao.

“Oa...”

“Sao lại như vậy... A!”

“Có quý a!”

Vài nam nhân có ý đồ xông vào phòng phát ra tiếng kêu hoảng sợ, tiếp theo là âm thanh nặng nề của vật thể bị ném rơi trên đất, sao đó lại là khóc thét, cuối cùng là té bò bò trốn mất dạng.

Hết thấy lại trở về yên tĩnh, một bóng dáng cao lớn quen thuộc từ ngoài cửa đi vào.

Hàn Tĩnh thu lại vẻ phẫn nộ trên mặt, duy chỉ còn lại sốt ruột : “Ngươi không sao chứ?”

“Mấy ngày nay ngươi chạy đi nơi nào?” Minh Nguyệt nhìn thấy bóng dáng hần xuất hiện, lập tức phát ra tiếng khóc, vừa khóc vừa mắng : “Cư nhiên đem một mình ta quăng ở trong này...”

Hần vì hành động bỏ nhào vào người của Minh Nguyệt nhất thời có chút sững sờ : “Ta cũng không có đem một mình ngươi quăng ở chỗ này... Không phải là đã để nha hoàn đến hầu hạ ngươi sao?”

“Ta không thấy được ngươi, cũng không biết ngươi có phải sẽ không trở lại nữa không...” Sau khi bị kinh hách, nàng trở nên có chút cuồng loạn : “Cho dù là tức giận, ngươi có thể đánh ta, mắng ta... Không cần đem ta quăng ở nơi này...”

“Ta cũng chưa nói qua sẽ không trở lại...” Thấy Minh Nguyệt hung hăng khóc, khiến Hàn Tĩnh có chút luống cuống không biết làm sao.

“Ít nhất cũng phải biến ra một cái dao đưa cho ta, ta còn có thể tự vệ...” Nàng khóc đến run rẩy, đem nước mắt, nước mũi tùy ý bôi lên người Hàn Tĩnh.

“Không cần dao, ta sẽ ở bên người bảo vệ ngươi.”

Minh Nguyệt vừa khóc vừa chửi người : “Ngươi lại không có ở đây, làm sao có thể bảo hộ ta? Lần sau nếu lại mất tích như vậy, ta liền sẽ không bao giờ nhìn đến ngươi nữa...” Nàng biết loại uy hiếp ngoài miệng này, nghe thấy thật là ngứa thớ, nhưng nàng cũng không thể quản nhiều như thế, chỉ là không nghĩ lại phải trải qua một lần sợ hãi vừa rồi nữa.

“Ta cam đoan lần sau sẽ không như thế.” Hàn Tĩnh có chút bất đắc dĩ, có chút muốn cười, nhưng lại càng có thương tiếc nhiều hơn, biết nàng đã rất sợ, cho nên mới có thể lộ ra một mặt yếu ớt như vậy.

“Cảm ơn ngươi đã 9ến cứu ta...” Nàng để cái trán dựa vào trong ngực hần, không ngừng khóc thút thít.

Cuối cùng sau khi đem nỗi sợ hãi phát tiết xong, nàng cũng bình tĩnh lại không ít, Minh Nguyệt mới mở miệng nói tiếng cảm ơn.

Hàn Tĩnh không nói một câu, chỉ là đem cánh tay vòng lại, gắt gao ôm lấy nàng, phần ấm áp này chính mình không nghĩ sẽ mất đi, càng muốn vĩnh viễn giữ trong tay.

“Còn có... Thực xin lỗi.” Nàng rầu rĩ nói.

“Vì sao xin lỗi.”

“Bởi vì ta tổn thương tâm của ngươi...” Minh Nguyệt lấy mu bàn tay lau khoé mắt : “Cũng vì sự tự cho là đúng của ta hướng ngươi xin lỗi, cho tới nay ta đều tự cho rằng bản thân có thể cảm thấy sự thông khổ của người khác, có thể an ủi người khác, kết quả bất quá chỉ là nói ngoài miệng mà thôi... Ta căn bản không nhìn thấy vết thương chân chính, càng đừng nói là cảm động lắm...”

Minh Nguyệt dùng sức hít hít mũi, gắt gao nhìn chăm chăm ngực hần, không còn mặt mũi nào ngẩng đầu lên nhìn hần.

“Từ đầu đến cuối đều nghĩ cho bản thân, chẳng phải suy nghĩ cho ngươi... Rõ ràng là muốn giúp ngươi, lại đem điều kiện đến trao đổi, không có nghĩ đến như thế lại càng đã thương ngươi, đổi lại là ta, ta cũng sẽ tức giận đến hộc máu...” Nàng cuối cùng cũng suy nghĩ thông suốt : “Xin ngươi tha thứ cho ta, cũng xin cho ta thu hồi lời nói ngày đó...”

Hần dùng tay nâng khuôn mặt Minh Nguyệt lên, dùng ngón cái cẩn thận khê vuốt da thịt bên trên.

“Ngươi thật sự nghĩ như vậy?” Mặc dù có rất tức giận, nhưng cũng vì lời giải thích của nàng mà lại được an ủi đôi chút.

“Àn.” Minh Nguyệt trịnh trọng gật đầu, sau đó giương đôi mắt đẫm nước nhìn hần : “Ta đáp ứng ngươi, chỉ cần một ngày ta còn sống, ta đều nguyện ý bồi ở bên người ngươi, không cần lấy điều kiện ra trao đổi, cũng không cần trả giá đại giới, là thật cam tâm tình nguyện ở lại.”

Ánh mắt Hàn Tĩnh trở nên kích động : “Đây chính là ngươi chính miệng đáp ứng.”

“Đúng, là chính miệng ta đáp ứng không sai, chỉ là...” Nàng nâng cằm : “Đợi đến một đời này kết thúc, ngươi muốn bắt trụ hồn phách của ta, liền xem ngươi có bản lĩnh đó hay không, bởi vì ta sẽ không ngoan ngoãn thủ chịu trời.”

Hắn dùng lực nắm lấy khuôn mặt Minh Nguyệt, lớn tiếng chất vấn :”Vì cái gì?”

“Bởi vì thứ kia không gọi là ‘còn sống’...” Minh Nguyệt nghĩ đến năm ngàn đại quân bị thương, gào thét, oán khí, trầm trọng đến nỗi làm cho người ta không thể chấp nhận, nàng thật sự không muốn trở thành một trong số đó :”Cho dù ta có thích người như vậy, có bao nhiêu ý niệm muốn ở lại bên cạnh người, ta cũng không cần sống như vậy.”

Minh Nguyệt thừa nhận người chính mình thích sinh tiền là một phiên vương có quyền cao chức trọng, sau lại nhận đến hương khói cung phụng của chúng sinh mà trở thành thần sông, là nam nhân có tính khí cổ chấp lại kì quái nhưng rất đáng yêu, càng là người khác phái lần đầu tiên nàng thích, muốn hiểu biết hắn nhiều hơn, muốn biết ý nghĩ của hắn, không muốn lại nhìn thấy dáng vẻ không vui của hắn.

Nhưng mà thích thì cứ thích, cũng không thể mù quáng đến nỗi mất đi lý trí, cái gì cũng đều thuận theo ý hắn, đó không phải là giúp hắn, mà là đang hại hắn.

“Nếu đã thích ta, đã muốn ở lại bên ta, vì cái gì không chịu vĩnh viễn ở cùng ta?” Hai mắt hắn đỏ ngầu thét lên đầy chất vấn.

Minh Nguyệt nắm lấy tay hắn, nghiêm cẩn nói :”Vĩnh viễn ở cùng người, người liền sẽ cảm thấy hạnh phúc sao?”

“...Hạnh phúc?” Hai chữ này với hắn mà nói thật rất xa lạ.

Nàng yên lặng nhìn biểu cảm nghi hoặc của nam nhân trước mặt, giống như chưa bao giờ nghe qua cái gì gọi là hạnh phúc, khiến Minh Nguyệt rất đau lòng.

Mười tám năm nay, Minh Nguyệt là sống trong hoàn cảnh bình thường nhưng tràn ngập tình yêu thương mà lớn lên, quá mức hạnh phúc, nhưng là nên hình dung loại cảm giác này đây? Phải làm sao mới có thể khiến hắn cảm nhận được cảm giác đó đây?”

“Cho dù người bắt trụ hồn ta, nhưng tâm của ta cũng không còn ở trong đây, một cái hồn phách, không có tình cảm, không có phản ứng, sẽ làm cho người càng cảm thấy tịch mịch mà thôi...” Nàng lau đi nước mắt chứa trong mắt :”Nếu như người muốn nhất định phải làm như vậy, ta cũng sẽ không thể ngăn cản, chỉ có thể nhìn người làm những chuyện không thể.”

“Vì cái gì?” Hắn gào thét.

“Bởi vì ta thích người a...” Minh Nguyệt dùng hết khả năng ôm chặt hắn :”Cho nên hi vọng người có thể vui vẻ, ta muốn người có thể có được hạnh phúc, không cần tiếp tục thống khổ như vậy, nhưng mà nên làm sao mới có thể cảm nhận được đây? Ninh vương, người nói cho ta biết đi...”

“Không cần rời khỏi ta!” Hắn dùng hai tay ôm nàng, gương mặt chôn sâu vào cổ nàng, tiếng nói đè nén mà chua chát.

Minh Nguyệt muốn khóc, nhưng là vừa muốn cười.

Bàn tay nhỏ bé vỗ về tấm lưng cương trực của Hàn Tĩnh, cho đến khi cơ bắp trầm tĩnh lại mới mở miệng.

“Xem ra tạm thời không có cách nào có chung nhận thức... Nhưng mà cũng không quan trọng, tuy rằng ta không biết bản thân có thể sống được bao lâu, nhưng hắn là vẫn còn một chút thời gian nhất định nha.” Nàng cứng rắn cười một tiếng :”Chúng ta cùng nhau tìm cách, nhất định sẽ có thể tìm được một biện pháp tốt cho cả hai, còn bây giờ, ta sẽ luôn luôn luôn luôn ở bên cạnh người...”

“Thật sự là sẽ luôn luôn luôn luôn ở cùng ta?” Giờ phút này Hàn Tĩnh rất thống hận bản thân, quả thực rất giống đứa nhỏ yếu ớt, không nên để loại chuyện này phát sinh mới đúng.

Hắn không nên bị bắt luận kẻ nào dao động, nhưng mà nội tâm lúc đầu phong bế lại xuất hiện khe hở, liền khiến địch nhân có thể nắm bắt, lại không thể địch nổi, mãi cho đến khi binh bại như núi đổ.

“Chỉ cần còn sống một ngày, ta tuyệt sẽ không rời đi người...” Minh Nguyệt chính miệng nhận lời hắn, cũng nhắc lại quyết định của mình :”Ta cũng sẽ nỗ lực mang đến hạnh phúc cho người.”

Tâm tình như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Không chỉ dùng miệng nói ra, có thể khiến nam nhân này học được cách buông bỏ tất cả, có thể mở lòng, mà là càng muốn dụng tâm, còn có dùng hành động thực tế để chứng minh.

Hàm dưới của Hàn Tĩnh căng thẳng hơi hơi co rúm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt mỉm cười kiểu nhuần, khắc chế cảm xúc đang quay cuồng trong lồng ngực :”Ngày nào đó không nên nói ta là vì món cá nấu tương mà đem người giữ ở bên người.”

“Cá kho tàu này đều bị người ăn rồi, hối hận đã không còn kịp nữa.” Nàng lưu manh cười nói.

“Không, ta không hối hận...” Hắn dùng ngón tay vỗ về mũi, môi của Minh Nguyệt.

“Không hối hận là tốt rồi.” Minh Nguyệt cười đến ôn nhu.

“Thật may không để người chết chìm bên trong Thanh Hà...” Khi nghĩ đến lúc đó nếu như không ra tay cứu nàng, Hàn Tĩnh không khỏi muốn toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Nói xong, hắn cúi đầu xuống, chạm vào trán của Minh Nguyệt.

Gương mặt hai người cách nhau thật gần...

Minh Nguyệt ngây người quên cả chớp mắt, giống như đã đoán được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, khẩn trương liếm liếm môi, động tác này giống như là quyến rũ, giống như là mời gọi.

Thấy gương mặt nam tính tuấn mỹ mang theo tà khí đang kề sát vào mặt mình, nàng từ từ nhắm lại hai mắt, cùng chờ đợi trải nhiệm tư vị của nụ hôn đầu tiên. (khổ cho tỷ, ngày thơ con nai tơ quá a)

Hàn Tĩnh lại lui lại cách một tấc với nàng, khiến nàng mở mắt ra, lộ ra biểu cảm hơi hơi thất vọng.

Tiếp theo, hắn lại lần nữa phủ xuống hai phần môi phần nộn, tựa như muốn dùng sức cướp lấy, nhưng lại không thật sự hành động như vậy, chớp mũi cùng chớp mũi nhẹ nhàng ma sát, cứ như vậy liên tục ba lần, khiến tâm Minh Nguyệt một lát nhấc lên, một lát lại hạ xuống, căn bản chính là đang trêu đùa nàng.

“Người đến cùng có muốn thân hay không?” Nàng nũng nịu kháng nghị.

Hắn nâng cao khoe môi, cười xấu xa nói: “Ta còn tưởng rằng người sẽ cự tuyệt.”

Minh Nguyệt không khỏi đỏ mặt hừ nhẹ: “Không muốn thân thì thôi...”

“Ta đây đều không phải là đang giễu cợt người!” Hàn Tĩnh nhanh nhẹn đem nàng kéo về trong lòng: “Ta chỉ là muốn cẩn thận một chút...”

“Cẩn thận? Vì sao?”

Hắn suy nghĩ một lát, thử nói ra kết luận: “Đại khái là vì người rất quan trọng.”

“Đại khái?” Nàng nâng cao âm lượng.

Hàn Tĩnh buồn cười nở nụ cười: “Không, phải nói là bởi vì người rất quan trọng.”

“Vậy còn không sai biệt lắm.” Minh Nguyệt vui lòng gật đầu.

“Cho nên mới phải cẩn thận, không muốn quá mức nóng vội...” Bản thân đã từng có qua không ít nữ nhân, cũng không muốn để cho Minh Nguyệt làm một trong số đó, hắn muốn cho nàng thứ tốt nhất, cũng nghĩ muốn tạo cho nàng niềm vui.

Tạo cho một nữ nhân niềm vui, đây chính là ý tưởng chưa bao giờ hắn nghĩ đến.

“Nghe qua rất giống cao thủ tình trường có kinh nghiệm rất phong phú nha.” Minh Nguyệt giận dữ mắng.

“Đây là khích lệ?” Hắn chậm rãi phủ trên phần môi từ lâu đã thèm đến nhỏ dãi.

“Không sai, là khích lệ...” Nàng suy nghĩ một lát mới hiểu ý tứ của hắn, lại không ngờ chỉ là mở cái miệng nhỏ nhắn ra, liền bị người động thủ, mà cánh môi của đối phương lại thập phần mềm mại thơm mát.

Minh Nguyệt thật không nghĩ tới nụ hôn đầu tiên của mình lại cho “Thần sông”, lúc trước căn bản ngay cả nghĩ cũng không có nghĩ qua, hiện tại không chỉ xem được sờ được, thậm chí còn có thể hôn môi được.

“Ta cho tới bây giờ... Chưa từng gặp qua nữ nhân... như người...” Hàn Tĩnh đầu tiên là nhẹ nhàng chậm rãi hôn, cho đến khi lấy đỉnh hương vị của bản thân, đầu lưỡi mới nhẹ nhàng xẹt qua phần môi của Minh Nguyệt, cảm nhận được nàng vụng về trúc trắc hưởng ứng, hầu kết của hắn liền cao thấp lên xuống.

Nàng không khỏi cười ra tiếng trêu chọc: “Ta nghĩ hắn là sẽ không có cái thứ hai...”

Hay là nói cho hắn biết, bản thân đến cùng là đến từ nơi nào? Nhưng mà nói thì phải làm thế nào đây? Sứ mệnh thứ nhất của nàng đã hoàn thành, đại biểu chính là không thể quay về thế giới ban đầu nữa, có biết hay không cũng đều là không ổn.

Không muốn đem thời gian lãng phí để nói chuyện, Hàn Tĩnh càng muốn hôn sâu hơn, muốn càng nhiều hơn, bàn tay nam tính cũng xoa cái mông mềm mại có độ co giãn của nàng.

“Ngô...” Nàng sắp không thở nổi.

Tay kia của Hàn Tĩnh xoa nhẹ ngực Minh Nguyệt, muốn càng tiếp xúc thân mật hơn.

Không biết từ khi nào, Minh Nguyệt đã bị ấn ngã vào trên ván giường.

“Chờ... Chờ một chút...” Nàng rời khỏi môi hân, mở miệng kêu ngừng.

“Chờ cái gì?” Giọng nói Hàn Tĩnh khàn khàn.

Minh Nguyệt dùng sức đẩy đẩy hân, đơn giản cảm nhận được đối phương ‘Rõ ràng phản ứng’, phát hiện kinh người này, lại đảo điên tưởng tượng ban đầu.

“Thần cũng sẽ có... Ai... Dục vọng sao? Người có cảm giác được trên thân thể chính mình có biến hoá không?” Nàng thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình, có chút khốn quẫn nói.

“Người là chỉ thứ này?” Hân đem thứ gì đó gần sát lại, khiến Minh Nguyệt không khỏi đỏ bừng cả mặt: “Người đã nói ta là thần, chỉ cần thi triển thần công, có thể để cho người khác đều có thể nhìn thấy, có thể chạm vào, hiện ra hết thảy phản ứng bình thường, làm cho người ta phát hiện không ra điểm khác thường, việc nhỏ này ta tại sao lại làm không được.”

“Người là nói... Người hiện tại ngay cả những người khác đều có thể nhìn thấy có thể chạm vào, có hô hấp, lưu hân, cũng sẽ có cảm xúc, hoàn toàn cùng người bình thường giống nhau như đúc?” Minh Nguyệt muốn xác định lại lần nữa.

Hàn Tĩnh đắc ý nhướn mi: “Không sai.”

“Làm thần thật đúng là tiện lợi...” Minh Nguyệt cười khan hai tiếng, thì ra thần đều thuộc về “Cụ tượng hoá hệ”, có thể biến những chuyện không thể thành có thể nha.

Hàn Tĩnh lại cúi đầu xuống, khiến nàng mạnh mẽ hồi phục lại tinh thần.

“Ta, ta, ta còn chưa chuẩn bị tốt...” Bọn họ mới trải qua một màn tỏ tình, hôn môi, sau đó lại trực tiếp nhảy lên giường, không khỏi tiến triển quá nhanh rồi.

Bàn tay to nam tính đã tiến vào trong váy: “Còn cần chuẩn bị cái gì? Tam môi lục sỉnh* (bà mai, sỉnh lễ cưới)?”

“Đương nhiên không phải...” Khuôn mặt Minh Nguyệt lúc này có thể nặn ra máu, cào lên bàn tay to đang sờ loạn của hân: “Chỉ là... Cho ta một chút thời gian thích ứng...”

“Thích ứng?” Hân vẫn là mơ hồ.

“Tóm lại đêm nay còn chưa được.” Nàng giận dữ trừng mắt liếc hân một cái.

Bởi vì từ nhỏ đã chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của gia đình, nên đã khiến quan niệm của Minh Nguyệt trở nên rất bảo thủ, cho dù đối phương là nam nhân mình thích, muốn đột phá cửa tâm lý kia, vẫn là cần thời gian để vượt qua.

Quả nhiên không giống trong ngôn tình tiểu thuyết viết dễ dàng như vậy, chỉ cần bị nam nhân vật chính làm cho đầu óc choáng váng thần trí bất minh, sẽ thật tự nhiên lăn lên giường, Minh Nguyệt không khỏi có chút hao tâm tổn trí, tuy rằng hiểu biết nên có đều có, nhưng khi đến hành động cuối cùng chân thật này, vẫn là nhịn không được lùi bước.

Hàn Tĩnh nhìn mặt nàng hồng hồng mang hơi nước, đáy mắt hiện lên thần sắc hoảng loạn cùng tránh né, không phải là nữ nhân quen dùng thủ đoạn dục cư còn găng nghề đón như vậy, không thể không kiểm lại dục hoá đang tăng vọt.

“Đêm đã khuya, ngủ đi.” Thân thể cứ như trước buộc chặt, nhưng cũng không muốn bắt buộc Minh Nguyệt chấp nhận.

Minh Nguyệt đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo là vì phần tâm tư chăm sóc của hân mà nổi lên ý cười, nghiêng đầu gối lên trên cánh tay hân, vốn cho rằng sẽ không có thói quen với tư thế này, không thể tin được cơ hồ là lập tức liền đi vào giấc ngủ.

Cho đến khi nàng ngủ thật sự sâu, Hàn Tĩnh vẫn luôn bảo trì tư thế ban đầu, cũng không nhúc nhích.

Giống như vậy, cái gì cũng không làm, chỉ là ôm nàng, tâm tình tựa hồ cũng không còn nôn nóng cùng bất an, giống như lúc thân thể trầm trong dòng nước sông chảy siết kia, trong nháy mắt hoá thành một dòng nước ấm, tràn ngập yên tĩnh cùng an tường.

Hân cũng theo nàng nhắm mắt lại, đây không phải là do buồn ngủ, mà là hân muốn hưởng thụ cảm giác khó được bình tĩnh này.

Sáng sớm hôm sau, khi Minh Nguyệt mở mắt dậy, thoáng nhìn qua liền thấy khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, nhìn thật lâu thật lâu, cũng không rõ vì sao lại thích nam nhân tính khí bướng bỉnh ngốc nghếch này, quả thực chính là đang tự tìm khổ mà, nhưng mà nàng vẫn là lựa chọn đối diện với tâm tình của chính mình, đã thích liền thích, cũng liền nhận thức, nguyên nhân thế nào đều không quan trọng, quan trọng là đường bọn họ phải đi còn rất xa xôi.

“Tĩnh.” Tiếng nói nam nhân trầm thấp hơn so với bình thường vang lên.

Minh Nguyệt ách xì một cái: “Sau khi ăn xong điểm tâm, chúng ta cũng nên xuất phát.”

Tuy rằng lộ trình còn rất xa xôi, nhưng mà nàng vẫn muốn tiếp tục đi về phía trước.

“Tuỳ người.” Hắn không có ý kiến.

Ý cười bên môi nàng càng sâu : “Kế tiếp sẽ là địa phương dạng gì nha, lại sẽ được gặp người như thế nào đây? Thật sự là làm cho người ta chờ mong a...”

“Vói ta mà nói đều không sao cả, chỉ cần nơi đó có người là tốt rồi.” Hàn Tĩnh đem sợi tóc bên má nàng vén qua.

“Đó là đương nhiên, ta sẽ luôn luôn luôn luôn bồi ở bên cạnh người.” Đây là hứa hẹn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Khi bọn họ rời đi huyện Kiên An, lại đi đến một huyện có tên là Nội Chương.

Minh Nguyệt không muốn lại ngồi trên xe ngựa, quyết định dùng phương thức đi bộ để du hành, nhân nhả đi trên đường cái, rất nhanh liền phát hiện trên mặt đất rải đầy giấy tiền vàng bạc, cùng với miếu thờ lớn nhỏ, có thể thấy được dân chúng nơi này rất thành kính tôn giáo tín ngưỡng.

“Ngay cả không khí cũng có hương vị của giấy tiền vàng bạc bị đốt...” Nàng cũng chú ý tới từng nhà đều bái lạy, nghĩ rằng hôm nay vẫn là ngày rằm mười lăm, sau khi đi đến thế giới này, đều không có đặc biệt lưu ý tới.

Thế là, Minh Nguyệt liền hỏi một phụ nhân bên cạnh, muốn biết hôm nay là ngày hội gì.

“Cô nương nhất định là người bên ngoài mới đến, cho nên mới không biết...” Đối phương rất hoà nhã giải thích : “Hôm nay là mười lăm, cũng chính là ngày sinh của Hà Thần đại nhân.”

Nàng theo bản năng hỏi lại đối phương : “Là vị Hà Thần đại nhân nào?”

“...Tất nhiên là Hà Thần đại nhân bảo hộ bên trong Thanh Hà của dân chúng.” Phụ nhân nói xong liền đi.

“Hôm nay là ngày sinh của người?” Minh Nguyệt ngửa đầu hỏi nam nhân bên người : “Sao không đem chuyện này nói sớm cho ta biết chứ? Ta sẽ làm món cá kho tàu ngon nhất đến chúc mừng người?”

Hàn Tĩnh không cho là đúng tà nghệ nói : “Ai nói là hôm nay?”

“Chẳng lẽ thần sông Thanh Hà ngoại trừ người ra, còn có người khác?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Hơn phân nửa là do dân chúng tự biên tự diễn, tất cả đều không liên quan gì đến ta.” Bộ dáng của hắn giống như chuyện này thật một chút cũng không liên quan đến hắn.

Minh Nguyệt lại thấy dân chúng trên đường người nào cũng mang theo một cái giỏ, cầm nhan trong tay thơm ngát, tất cả đều hướng về một phía mà đi, không khỏi có chút tò mò : “Những người này là muốn đi đâu?”

Vừa vận thấy một người đang nắm tay tôn tử đi qua, một tay cầm giỏ trúc, lão bà bà đi bên cạnh Minh Nguyệt khỏi khỏi hoà ái trả lời nàng : “Hôm nay là ngày sinh của Hà Thần đại nhân, đương nhiên mọi người đều muốn đi tới miếu Hà Thần.”

“Miếu Hà Thần?” Nghe thế Minh Nguyệt mới bình tĩnh đãi ngộ, phải được hơn trăm họ hương khói thờ cúng, mới có thể trở thành thần, đương nhiên đều sẽ lập thành miếu thờ : “Ta làm sao không nghĩ tới chứ, ta cũng muốn đi...”

“Người đi làm cái gì?” Hàn Tĩnh một chút cũng không có hứng thú.

Nàng cười dụ dỗ thúc giục hắn : “Dân chúng kia đã có lòng lập miếu cho người, người không muốn đi tham quan một chút sao? Đi thôi, đi thôi, liếc mắt nhìn một cái cũng tốt...”

Bàn tay lớn của Hàn Tĩnh bị bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm, tuy rằng không muốn đi, lại cũng không kiên quyết cự tuyệt : “Người thật đúng là thích vào góp vui, chỗ kia có gì đẹp mắt để xem chứ?”

“Dù sao cũng không có việc gì là, đi mở rộng tầm mắt cũng tốt mà.” Minh Nguyệt cười mỉm chỉ nói.

Đi được vài bước, thấy hắn cứ nhiên lại không động đây, không khỏi nhìn thoáng qua. Tuy rằng sắc mặt nam nhân bên cạnh rất khó coi, đáng vẻ rất

không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không tự cao tự đại đến hạ lệnh cho nàng, khiến ý cười trên mặt Minh Nguyệt càng thêm sâu.

“Người đang cười cái gì?” Hàn Tĩnh nghi hoặc hỏi.

Minh Nguyệt cười đến đầu vai đều rung rung, đương nhiên không thể thành thật nói cho hắn biết :”Chỉ là đột nhiên cảm thấy thật thích đùa nhỏ hay giận dữ nhưng rất đáng yêu.”

“Đùa nhỏ nào?” Biểu cảm trên mặt hắn càng thêm nghi hoặc.

Nàng chỉ cười mà không nói.

Trước kia cứ nghĩ bản thân thích mẫu người nam sinh ôn nhu sẵn sốc, nhưng khi chân chính gặp gỡ mới biết được sự thật cùng kỳ vọng hoàn toàn tương phản, cho rằng loại người như hắn thuộc tốp người mà nàng chán ghét nhất, nhưng lại khiến tim nàng đập thình thịch.

“Ta luôn luôn muốn biết người rốt cuộc là đến từ dị tộc nào? Gia hương là ở nơi nào?” Hàn Tĩnh đặt ra câu hỏi đã ở trong lòng hắn nghi hoặc rất lâu.

“Gia hương ta... Ở một nơi rất xa.” Đáy mắt Minh Nguyệt toát ra một loại tình cảm tưởng niệm :”Chỉ sợ ngay cả người cũng chưa từng nghe qua, nhưng mà những điều đó không quan trọng, quan trọng là hiện tại là ta đang ở nơi này, ở bên cạnh người, thế nào cũng sẽ không rời đi.”

Lời nói này khiến Hàn Tĩnh đem bàn tay nhỏ bé trong tay nắm thật chặt.

Nàng nói không sai, mặc kệ nàng là đến từ nơi nào, chỉ cần nguyện ý lưu ở bên người mình là tốt rồi.

Lúc này, Minh Nguyệt mới phát giác những người đang rộn ràng đi bên đường, có không ít người lấy ánh mắt kì quái nhìn nàng, nàng trong mắt mọi người, một người tự lảm bảm lằng bằng, chỉ sợ thật sự đã bị mọi người cho rằng nàng là đồ điên.

“Bởi vì trừ bỏ ta, cũng không ai có thể nhìn thấy hắn...”

Loại cảm giác này nhất định là rất tịch mịch đi? Trong lòng Minh Nguyệt không khỏi đau nhói, cho nên thành thần thành phật thì có cái gì tốt chứ, làm người vẫn là thú vị hơn.

Nàng lại thấy người mình đang thương cảm cùng với những người đang đi trên đường, bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản, bất tri bất giác tránh đi, có thể thấy được nam nhân này có bao nhiêu chán ghét cùng người khác tiếp xúc, chỉ là lại có thể cùng mình tiếp cận, thậm chí khi hai người ở cùng một chỗ, lại nguyện ý hoá thành thật thể, ý tưởng này khiến Minh Nguyệt sinh ra một loại thoả mãn nói không nên lời.

Bởi vì ối một nữ sinh đều hy vọng nam nhân mình thích trong cảm nhận của mình là độc nhất vô nhị, là đặc biệt nhất, đó là một loại hư vinh, cũng là cảm giác được coi trọng, thì ra ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

Hàn Tĩnh dò xét biểu cảm thiên biến vạn hoá của nàng, thật sự là đoán không ra nàng đang chuyện tâm tư gì, nhưng lại xinh động chói mắt như vậy, khiến bản thân luyện tiếu dời đi ánh mắt.

“Giống như là...” Minh Nguyệt thoáng nhìn đằng trước có nhiều người tụ lại, hắn đây chính là miếu Hà Thần.

Thấy thế, đôi mày của hắn nhíu lại thật nhanh, đứng khoát đứng tại chỗ bất động :”Một mình người đi vào nhìn, ta ở chỗ này chờ người.” Hắn không thích nơi ồn ào có nhiều người.

Minh Nguyệt lôi kéo bàn to của hắn :”Đều đã đến, cùng vào xem một chút cũng được mà...”

Vì không muốn nàng mất hứng, Hàn Tĩnh chỉ đành phải cố bước từng bước vào miếu Hà Thần vàng kim chói mắt, đi lướt qua dân chúng đang dập đầu cúng bái, đi đến bên cạnh thần án, có vài vị sư phụ ở phía trước đang tụng kinh.

Hắn không khỏi dật ra nụ cười lạnh, giống như đang cười nhạo bọn họ không hiểu biết, cứ cho rằng cứ cầu bái thần phật đều có thể đạt thành tâm nguyện của mỗi người.

“Xin hỏi... Bức hoạ kia là hoạ ai a?”

Tiếng nói Minh Nguyệt bao hàm vẻ hoang mang lại mang theo ý cười khả nghi, đem suy nghĩ Hàn Tĩnh kéo lại.

“Co nương, nơi này là miếu Hà Thần, hoạ đương nhiên là Hà Thần đại nhân rồi.” Người trung niên bị hỏi như là đang trách nàng không hiểu chuyện, trừng mắt trả lời.

Nàng không khỏi dùng ngón tay chỉ thẳng vị trong bức hoạ được coi là Hà Thần kia, khoé môi ghen ý cười :”Người thật xác định... Người kia là Hà Thần đại nhân?”

“Sao có thể dùng ngón tay chỉ Hà Thần đại nhân như vậy? Cẩn thận không trời phạt...”

“Nha.” Minh Nguyệt lấy ngón tay đang chỉ rút trở về, lại nhìn nhìn bức hoạ kia, là một gã đầu đội khôi mao, thân mặc giáp trụ, trên tay gươm bảo kiếm đứng ở trên mặt sông cuộn cuộn, xem ra thập phần uy phong lẫm lẫm, ngay cả ngũ quan cũng đều là tuấn mỹ như thần chỉ, thực có vài phần rất giống

chẳng qua.... Nửa người dưới của hần...

“Phốc...” Nàng ấn bụng, không dám cười quá lớn tiếng.

Sắc mặt Hàn Tĩnh xanh mét trông mắt nhìn bức họa kia.

“Của người... Đuôi cá của người giấu ở nơi nào vậy?” Minh Nguyệt cười đến không thể đè nén nhìn hình vẽ đầu người thân ngư của “Thần sông”, kỳ thực nên kêu là mỹ nhân ngư.... Không! Mỹ nam ngư mới đúng, thật đúng là bội phục người họa bức phúc đồ này, cư nhiên lại trí tưởng tượng phong phú quá mức như vậy.

“Người khi nào nhìn thấy ta có đuôi cá?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cho nên ta mới hỏi người có phải là đang giấu đuôi hay không, không cần ngượng ngừng để cho ta nhìn thấy một lát nha... Phốc...”

“Hừ!” Hàn Tĩnh giờ tay phải lên, bức họa kia sẽ bị huỷ trong tức khắc.

Minh Nguyệt nhanh nhẹn kéo tay phải hần xuống, lại sợ làm cho người khác chú ý, âm lượng vội vàng rơi chậm lại: “Người muốn làm cái gì? Như vậy sẽ khiến cho tín chúng khủng hoảng...”

“Buông tay!” Hần thấp giọng.

Nhưng nàng vẫn nắm mãi không buông: “Tất cả là do người không chịu hiện thân, lại muốn dân chúng đừng tin chuyện thần sông cưới vợ, mới có thể tạo ra những loại hiểu lầm như thế này.”

Ngay lúc Minh Nguyệt muốn đem hần lôi ra khỏi đại điện, tiếng tụng kinh liền đình chỉ lại, trụ trì Hà Thần miếu đi đến trước mặt nhóm tín chúng, tay cầm phật châu, hai tay tạo thành chữ thập.

“Hôm nay là sinh thần của Hà Thần bảo hộ bên trong Thanh Hà để dân chúng chúng ta không bị nạn lũ lụt làm khổ, các vị thiện nam tín nữ nếu có lòng cảm tạ, biểu đạt tâm ý của bản thân...”

Trụ trì mặc áo cà sa một mặt từ bi, theo trong lời nói cũng đều chiếm được lòng tín nhiệm của mọi người: “Hiển cho Hà Thần đại nhân càng nhiều tiền cúng dường, tín tượng Hà Thần đại nhân nhất định sẽ càng phù hộ mọi người bình an...”

“Nghe thấy đều biết hần là đang treo đầu dê bán thịt chó.” Minh Nguyệt thiếu chút nữa xem đến rơi hết hai mắt, trụ trì này căn bản là một kẻ lừa gạt... Phải nói là tập đoàn lừa dối thì có vẻ chuẩn xác hơn, bởi vì bất luận là người tôn giáo nào, chỉ cần đánh đáng đến tiền, thì sẽ không còn là tín ngưỡng đơn thuần nữa.

Hàn Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Thật đúng là một đám ngu xuẩn.”

Hàn Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Thật đúng là một đám ngu xuẩn.”

“Nếu tín tượng cũng là chuyện thật bình thường, bởi vì tất cả mọi người đều muốn có cuộc sống an lành bình an.” Nàng nhìn tín chúng ào ào đem đồng tiền hoặc bạc trên người quăng vào trong kim úng trên bàn, có một số người có tâm thành kính, mới có thể bị người có tâm bất luyến nhọc nhằn, nhanh chóng lợi dụng để trục lợi: “Ta đi...”

Giống như đoán được Minh Nguyệt nghĩ đến cái gì đó, cánh tay hần ôm eo nhỏ của Minh Nguyệt, bắt quả chỉ trong một cái nháy mắt, hình ảnh trước mắt liền thay đổi, hai người đã rời khỏi đại điện.

Khi nàng đứng vững thân mình, mới phát hiện hai người đã đứng ở bên ngoài miếu Hà Thần.

“Ta còn có chuyện chưa nói xong...”

“Mới vừa rồi nếu người vạch trần âm mưu của miếu phương trước mặt mọi người, chỉ sợ đối phương sẽ chối cãi, nói không chừng sẽ thẹn quá hoá giận.” Hàn Tĩnh nhàn nhạt trào phúng trả lời.

Minh Nguyệt dùng sức gật đầu: “Nói cũng đúng, như vậy chờ buổi tối chúng ta lại hành động.”

Nghe vậy, trán của hần ần ần co rút lại: “Ý tứ của ta là muốn người mặc kệ chuyện này.”

“Bọn họ mượn danh của người làm chuyện xấu, người thật sự có thể khoanh tay đứng nhìn sao?” Câu nói đầu tiên của Minh Nguyệt liền ngăn chặn miệng của hần: “Người không thừa nhận chính mình là thần sông, nhưng cũng không phải không thừa nhận thì sẽ không tồn tại, nếu để cho dân chúng biết bọn họ bị lừa, lòng oán hận vẫn sẽ gia tăng ở trên người người, người cũng sẽ bị người khác nghĩ oan nha.”

Trong mắt Hàn Tĩnh xẹt qua một tia lạnh lùng sắc bén: “Như vậy người muốn ta phải làm sao? Hiện tại phá huỷ ngôi miếu, giết trụ trì kia? Chuyện này cũng rất dễ dàng...”

“Ít nhất là xác nhận bọn họ đắc tội với người trước đi, tốt nhất là để cho dân chúng chính mắt nhìn thấy người, bằng không người nào cũng sẽ không tin tưởng.” Minh Nguyệt một phen bắt cổ tay hần, miễn cho hần hành động thiếu suy nghĩ: “Cho nên chúng ta chờ buổi tối lại đến.”

Mặt hần âm trầm, nhưng mà cũng không có phản đối nữa.

“Ta đói bụng, tìm một chỗ ăn uống trước đã.” Minh Nguyệt mới xoay người, cùng tiểu cô nương thân cao không đến ngực nàng va chạm :”A! Cẩn thận.”

Minh Nguyệt nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy đối phương, thế mới không hại người kia té ngã :”Ngượng ngùng, ta không nhìn thấy người, có bị thương chỗ nào không?”

“Ta không sao, cảm ơn tỷ tỷ quan tâm.” Tiểu cô nương ngại ngùng cười nói.

“Uyển nhi!” Một phu nhân ở phía trước kêu nàng kia.

Nàng kia nhu thuận cúi người :”Nương đang gọi ta, ta phải đi rồi.”

Nhìn theo tiểu cô nương kêu là Uyển nhi chạy về phía mẫu thân đang chờ đợi, Minh Nguyệt cũng không để ở trong lòng, đi theo Hàn Tĩnh hướng ngược lại rời đi.

Gần đến giờ tỵ, miếu Hà Thần trong ngoài đều một mảnh yên tĩnh, khác hẳn không khí ồn ào náo nhiệt ban sáng.

Hai bóng dáng vô hình từ từ xuất hiện, chỉ có ánh nến, không thấy một bóng người.

“Đã khuya như thế, người trong miếu nói không chừng đều đã đi ngủ rồi...” Tiếng nói thanh thúy của Minh Nguyệt quanh quẩn ở trong đại không một bóng người.

Hàn Tĩnh trừng mắt nhìn bức hoạ phía sau thần án, tinh quang trong mắt chột lóe, bức hoạ “Thần sông” nháy mắt sinh ra biến hoá, ban đầu là đười ươi, sau đó liền đổi thành hai chân.

“Ta còn chưa xem qua bộ dáng của người mặt khôi giáp, nhất định sẽ rất thần khí.” Hai mắt nàng sáng lên nói.

Hần hừ lạnh một tiếng :”Đừng nghĩ muốn ta ‘biến’ cho người xem.”

“Keo kiệt!” Minh Nguyệt mắng một tiếng :”Chúng ta đến phía sau nhìn xem...”

Thế là, nàng theo cửa nhỏ bên cạnh đi ra ngoài, đi đến phía sau đại điện, là một khoảng sân không lớn, đi xuyên qua sân, bên trong hình như là từng gian sương phòng.

“Hảo hướng thụ, đều nhìn không tới a...”

“Đi hướng bên này!” Hàn Tĩnh đành phải nắm tay nàng, vì nàng dẫn đường.

Hai người sau khi đi qua khỏi sân, liền thấy trong đó có một gian sương phòng còn sáng đèn, thế là hướng về phía đó đi qua, mới đi đến bên cửa sổ, liền nghe thấy bên trong phòng truyền ra tiếng rít giận của nam nhân.

“...Tiểu hài tử thì biết cái gì?”

Minh Nguyệt đứng ở bên cửa sổ, cẩn thận lắng nghe đối thoại bên trong.

“Nhưng mà... Gạt người là không đúng...” Một tiếng nói đầy sợ hãi vang lên.

Nàng cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, thế là vụng trộm ở trên cửa sổ giắt phá một lỗ, hướng vào trong phòng nhìn đến, nhận ra chính là tiểu cô nương ban ngày đã gặp, nghĩ sao cũng không thể nghĩ tới nàng ta sẽ cùng tập đoàn lửa đao này có quan hệ, bất quá nàng ta hình như có ý đồ ngăn cản đối phương, có thể thấy được đây là một hài tử tốt, nhưng phía sau lại càng làm cho Minh Nguyệt kinh ngạc hơn, tên nam nhân khẩu khí ác huynh kia thì ra lại chính là gã trụ trì nàng nhìn thấy ban sáng.

“... Cút ngay!” Trụ trì giận dữ gầm nhẹ.

Hình như có người đụng phải thứ gì đó, âm thanh va chạm liền phát ra, tiếp theo là giọng nói sột ruột của phụ nhân truyền đến.

“Uyển nhi!”

“Nương, ta không sao...”

Trụ trì ngoan độc nói :”Lại gây trở ngại lão tử, đó là tội người đáng chịu.”

“Tướng công, Uyển nhi cũng là vì muốn tốt cho người...” Trần thị khóc sụt sùi nói.

“Cái gì là muốn tốt cho ta? Năm đó thực không nên cưới người đàn bà mang theo con riêng như người, giúp người nuôi lớn nữ nhi còn chưa tính, bây giờ nữ nhi người còn không cảm kích, lại luôn thích ngăn cản vào việc của ta...” Hần gừa đầu uống hớp rượu, bất mãn kẻ lè.

Uyển nhi vẫn không buông tay, muốn khuyên tỉnh hán :”Nhưng lợi dụng Hà Thần đại nhân để lừa gạt người, là sẽ có báo ứng, ta chỉ là không hy vọng phụ thân mắc thêm lỗi lầm nữa...”

“Ngươi dám rủa lão tử!”

“Trương công, ngươi muốn làm cái gì?” Trần thị phát ra kinh hô.

Hán ngoan độc trả lời :”Đương nhiên là đánh chết xú nha đầu này...”

Minh Nguyệt ở bên ngoài nghe lén đã nhìn không được, đang định xông vào cửa cứu người.

Hàn Tĩnh đem nạng kéo trở về :”Bình tĩnh một chút!”

“Chờ hán một quyền đánh nửa tiểu cô nương kia liền mất mạng...” Nàng nhìn tình thế cấp bách bên trong mà sốt ruột.

“Là ai ở bên ngoài? Nghe thấy có người nói chuyện, trụ trì lập tức lao ra, hoàn toàn nhìn không ra vẻ mặt hiền lành ban sáng, thật đúng là thay đổi một trăm tám mươi độ a.

Một tiếng rống như thế, những đồng bọn khác ngủ ở sương phòng phụ cận cũng đều xông ra xem.

Năm sáu đồng bọn giả danh hoà thượng còn chưa kịp làm rõ sự tình, liền ào ào hỏi lại---

“Xảy ra chuyện gì?”

“Có chuyện gì thế?”

Trụ trì trừng mắt nhìn Minh Nguyệt, nghĩ rằng chẳng qua chỉ là một nữ tử tay trái gà không chặt, có thể sẽ rất dễ dàng giải quyết :”Cô nương làm sao vào được nơi này? Vừa rồi có nghe được cái gì không?”

“Ngươi cho là làm chuyện gì đều sẽ không có người biết sao?” Nàng chậm rãi lui về sau :”Cho dù có thể lừa gạt người, nhưng các ngươi cũng không thể lừa gạt thần sông.”

Không chỉ trụ trì, đồng bọn khác trong tay cầm cây đuốc, từng bước từng bước tới gần.

“Thần sông? Ha ha ha...” Trụ trì không khỏi ngửa đầu cười to :”Nếu trên đời này thật sự có thần sông, vậy ngươi kêu hán xuất hiện để cho chúng ta nhìn xem một cái...”

Những lời này xuất ra lập tức đưa tới một trận cười vang.

Minh Nguyệt đã lùi đến sân, nhìn nam nhân kế bên từ nãy đến giờ thủy chung không nói một tiếng :”Bọn họ đều không tin có Thần sông, ngươi liền hiện thân cho bọn họ mở rộng tầm mắt một chút a.”

“Ngươi cho là phép khích tướng đối với ta hữu dụng?” Hàn Tĩnh hừ lạnh một tiếng, nàng càng muốn hán hiện thân trước mặt mọi người, hán liền càng không để cho nàng đạt thành ý muốn.

Nàng bĩu bĩu môi :”Nam nhân cá tính kì quái, có đôi khi thật đúng là rất đáng đánh đòn...”

“Ngươi là đang nói chuyện với ai?” Trụ trì mất lộ vẻ cảnh giác nhìn khắp bốn phía :”Đừng ở trước mặt ta giả thần giả quỷ...”

“Xem ra các ngươi là thật sự muốn giết người diệt khẩu...” Minh Nguyệt lạnh lùng cười :”Kỳ thực rất sớm trước kia ta đã nghĩ kêu một lần như thế...”

Trụ trì cùng đồng bọn của hán lại bước tới một bước.

“Thượng đi! Thức thần Ninh vương!” Minh Nguyệt hô lớn.

Hàn Tĩnh có chút không rõ trừng lớn mắt nhìn nàng, rất muốn hỏi “Thức thần” của nàng đến cùng là cái gì, bất quá lại có một loại dự cảm, bản thân sẽ không muốn nghe đến đáp án.

“Mau đem bọn họ trời lại!” Nàng dùng ánh mắt thúc giục.

Gân xanh giữa trán hán đột nhiên bạo phát :”Ta không thể không hoài nghi có phải là Tàng vương bỏ tất phái ngươi tới đây để trừng phạt ta hay không, chỉ vì ta không chịu để hán độ hoá.”

“Tàng vương bỏ tất mới không có hẹp hòi như vậy.” Minh Nguyệt không cần nghĩ liền phản bác.

Nghe vậy, trên mặt Hàn Tĩnh liền bị ghen tỵ che kín :”Ngươi cứ nhiên thay nam nhân khác nói chuyện?”

“Hắn là bồ tát, không phải nam nhân... Di? Hình như cũng không thể nói không là nam nhân...” Nàng cảm thấy hình như phải cũng hình như là không phải.

“Người đến cùng là đang nói chuyện với ai?” Trụ trì vừa sợ vừa giận.

“Đại ca, bắt lấy à ta trước rồi nói...”

“Nhìn dung mạo của nàng ta cũng thật không tệ, trước khi giết chết, để cho huynh đệ chúng ta hưởng thụ một chút a...”

Nàng nhanh chân chạy trốn ở phía sau Hàn Tĩnh, tìm kiếm bảo hộ.

Mà lời nói hạ lưu kia, khiến sắc mặt của hắn có vẻ âm lãnh đáng sợ.

Không cần thiết động thủ, chỉ là một ánh mắt, liền làm cho cả người kẻ giả hoà thượng kia bay thẳng ra ngoài, trực tiếp tông vào thân cây, đầu rơi máu chảy nằm liệt trên mặt đất.

Minh Nguyệt sợ hãi kéo vạt áo hắn :”Ninh vương, người không thể giết người...”

“Không chết được...” Hàn Tĩnh hừ lạnh.

“Đây là... chuyện gì đang xảy ra?”

“Là ai làm? Mau ra đây!”

Đám người trụ trì kinh hoàng thất sắc kêu to, nhưng mà trừ bỏ cô nương trước mắt, cũng không thấy những người khác.

“Ta khuyên các người buổi sáng ngày mai mau đem tiền lửa dầu vừng trả lại cho tín chúng, bằng không thần sông nhất định sẽ nghiêm khắc xử phạt các người.” Minh Nguyệt cùng bọn họ hạ tội hậu thư.

“Bắt lấy nàng ta!”

Khi bọn họ tiến lên, lại không nghĩ rằng người đứng trước mặt thoát cái liền biến mất.

“Người đâu?”

“Sao lại không thấy?”

“Sẽ không phải là gặp quỷ đi?”

Đồng thời ngay lúc đó, Minh Nguyệt đã trở lại lữ điểm, bởi vì miếu Hà Thần hương khói cuồn cuộn, tất nhiên người nơi khác cũng sẽ đến hành hương, cho nên lữ điểm nơi này so với địa phương khác lại càng nhiều hơn.

“Người xác định người kia sẽ không chết?” Nàng không biết thần sông giết người sẽ phạm vào tội gì, bất quá có thể khẳng định là sẽ nhận sự xử phạt trên trời.

Hàn Tĩnh xem như chuyện đó không liên quan đến mình, trả lời :”Nếu chết rồi cũng tốt, thế gian sẽ ít đi một cái tai hoạ.”

“Ta lo lắng chính là người.” Minh Nguyệt hướng người vào ngực hắn.

“Người lo lắng ta?” Khuôn mặt tuần ban đầu thịnh nộ lại lộ ra vẻ vui mừng.

“Này còn không phải? Ta cũng không thiện lương đến mức đi đồng tình với người xấu, đương nhiên là vì ta lo lắng cho người.” Mặt nàng đầy phiền não, âm trầm nói :”Ta không cần người vì ta mà giết người.”

Nghe thấy lời nói của nàng, tức giận của hắn nháy mắt hơi bốc lên :”Người là nữ nhân của ta, ai cũng không được chạm vào.”

“Cho dù là như vậy, ta cũng không muốn người vì ta mà giết người.” Minh Nguyệt nghiêm trang tìm kiếm cam đoan của hắn :”Ninh vương, đáp ứng ta!”

“Được, ta đáp ứng người.” Nhìn thấy nàng vì mình lo lắng hãi hùng như vậy, Hàn Tĩnh còn có cái gì không thể đáp ứng.

Minh Nguyệt thấy hắn khó có lúc không giận dỗi, một tiếng liền đáp ứng, không khỏi nổi lên ý cười.

Kỳ thực loại ôn nhu sẵn sốc khó có lúc biểu hiện ra bên ngoài này, nhưng mà lại sẽ xuất hiện trong những lúc tất yếu, nam nhân làm chút chuyện khiến người ta có cảm giác uất ức, mới thật sự khiến nàng động tâm.

“Ninh vương, ta thích người.”

Ánh mắt Hàn Tĩnh ngẩng ra, có chút khốn quẫn nói :”Người đã nói rồi.”

“Ta biết, chỉ là ta còn muốn để cho người biết, ta thật sự thật thích thật thích người.” Thích một người sẽ để cho đối phương biết, đây là do ba cùng mẹ nàng từ nhỏ đã dạy, phải đem yêu thương của mình nói cho người mình thích, như vậy bản thân mới có được nhiều hơn.

Hắn nhìn khuôn mặt tươi cười hiện ra má lúng đồng tiền xinh đẹp gần ngay trước mắt, trái tim từng bị cuồng nộ, oán hận, tịch mịch mông lung vậy khốn, phảng phất như được hồi sinh.

“Người như vậy... Dạy ta làm sao không quyến luyến?” Tiếng nói Hàn Tĩnh ẩn ẩn lộ ra tia đau đớn.

Hai tay Minh Nguyệt chế trụ khuôn mặt hắn, nàng cũng thấp phần luyến tiếc bỏ lại nam nhân này.

“Có sinh ra thì phải có chết đi, đây là chuyện rất thiên kinh địa nghĩa, cho dù thật sự phải xa rời nhau, nhưng trong lòng ta vẫn chỉ yêu một mình chàng.”

“...” Hắn muốn nói cái gì, nhưng cổ họng lại như nghẹn đắng, một chữ cũng nói không ra.

Nàng kiễng mũi chân, hai tay vòng qua ôm cổ hắn : “Chỉ cần nhớ kỹ, ta thật sự thích chàng...”

“Àn...” Hàn Tĩnh đem khuôn mặt ẩn ẩn thống khổ vùi sâu trên vai nàng, chỉ dùng chóp mũi cùng môi chậm rãi ma sát, dần dần, cảm thấy tiếp xúc như vậy là không đủ, lồng ngực phình lên cần phát tiết cảm xúc.

Cổ truyền đến một trận ngứa ngáy, khiến Minh Nguyệt co rúm người lại, nhưng mà cũng không có cự tuyệt tiếp xúc thân mật như vậy, ngược lại còn chủ động đem cánh môi chạm vào môi hắn.

Hàn Tĩnh dùng sức cắn nàng, giống như muốn đem môi nàng cắn đến chảy máu.

“Minh Nguyệt... Minh Nguyệt...” Hắn nên làm sao mới tốt?

Nếu tương lai hắn bắt trụ hồn phách của nàng, cô gái này nhất định sẽ không cao hứng, nhưng mà nếu để nàng nhập vào luân hồi như vậy, chuyển thế đầu thai, không bao giờ nhớ đến hắn nữa, hắn lại như thế nào bỏ được đây?

Nội tâm hắn giãy dụa, lâm vào tuần quần.

Minh Nguyệt về mặt đỏ bừng ám chỉ hắn : “Ta... Khụ, khụ, ta đã chuẩn bị tốt...”

Cho đến lúc này, thân thể cùng tâm của nàng mới chính thức muốn cùng nam nhân này ở cùng nhau, không có một tia do dự nào, nguyện ý giao phó tất cả những thứ mà mình có.

Nhìn Minh Nguyệt có chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt lại hết sức kiên định, không có một nam nhân nào có thể chống cự được nét xuân sắc kia, Hàn Tĩnh cũng không ngoại lệ, muốn nàng, nghĩ muốn được tất cả của nàng, đây là ý niệm duy nhất trong giờ phút này.

Lúc cổ họng hắn phát ra tiếng kêu giống như tê rống, lực đạo hôn môi liền tăng thêm, hai tay cảm thô bạo kéo quần áo trên người Minh Nguyệt xuống, không hy vọng có thứ gì ngăn cách hắn và nàng tiếp cận nhau trong lúc này.

Minh Nguyệt theo không kịp tốc độ của hắn, thân thể mềm mại chỉ có thể vô lực nằm ở tám ván gỗ cứng rắn trên giường, giống như sắp bị con sóng to nuốt sống.

“Ninh vương... Chậm một chút...” Nàng sắp hít thở không thông.

Hắn xé váy dưới thân Minh Nguyệt, lòng bàn tay thăm dò chỗ tư mật giữa hai chân nàng, cảm thụ cảm giác nhũn nhại mềm mại từ cơ thể nàng, chỉ trong nháy mắt, nơi quyến rũ say lòng người ấy giống như muốn đem mật ngọt từ nơi sâu thẳm áp nhất nhanh chóng tiết ra.

“Hàn Tĩnh... Tên của ta... Gọi tên của ta...”

Nghe Hàn Tĩnh nói như thế, Minh Nguyệt đột nhiên rất muốn khóc, đó là cảm giác cảm động không cách nào có thể hình dung được : “Không sợ nói với ta.... Sẽ bị ta hạ lời nguyên kiếp?”

“Dù vậy, cũng là cam tâm tình nguyện.”

“Người, người này lúc giận dữ... Thật sự làm cho người ta tức chết... Nhưng mà... Nhưng mà...” Minh Nguyệt nức nở một tiếng : “Ngẫu nhiên lại làm cho người ta... Làm cho người ta cảm thấy rất uất ức...”

Hàn Tĩnh nhanh chóng rút đi quần áo bản thân, không quá đồng ý từ ngữ nhìn nàng, hỏi : “Ngẫu nhiên?”

“Nhưng mà ta thích loại ‘Ngẫu nhiên’ này...” Nàng cười ra nước mắt.

Nghe vậy, hắn không khỏi phát ra tiếng thở dài, liền là vì nữ nhân sẽ không khúc ý thừa hoan này, mới có thể càng thêm trân quý, khiến Hàn Tĩnh càng không thỏa mãn khoái cảm khi hai thân thể cọ xát nhau, khát vọng có thể càng tiến xa thêm một bước.

“Hàn Tĩnh... Hàn Tĩnh...” Minh Nguyệt một mặt nhớ kỹ, một mặt nhìn mắt, mũi, môi hắn.

Bị kêu như vậy, dục vọng của hắn càng bùng bùng phần chấn hơn, làm cho hắn càng thêm khẩn cấp.

Minh Nguyệt sớm biết lần đầu sẽ đau, nhưng sau khi chân chính trải qua rồi, mới biết được sự thật lại vượt qua rất xa tưởng tượng, nhin không được cắn chặt môi, mới có thể tiếp tục tiến hành giai đoạn kế tiếp.

“Rất đau?” Hàn Tĩnh lập tức cảm giác được.

Nàng thử thả lỏng chính mình : “Không quan trọng... Là ta cam tâm tình nguyện...”

“Minh Nguyệt... Minh Nguyệt...” Trừ bỏ gọi tên nàng như thế, hắn không biết còn có thể biểu đạt như thế nào.

“Ta ở đây...” Minh Nguyệt ôm sát hắn, giống như đang trấn an đứa nhỏ bị thương.

Hàn Tĩnh động thân tiến vào, hoàn toàn chiếm hữu được nàng.

Không chỉ là thân thể, còn có cả tâm.

Cô gái này đã thật sự thuộc về bản thân.

Bọn họ ôm chặt lẫn nhau, cho dù là đau đớn hay sung sướng, cũng không hy vọng nó quá nhanh kết thúc, hận không thể kéo dài giây phút này đến vĩnh viễn.

Lúc dưới thân đau xót khiến Minh Nguyệt tỉnh lại, sắc trời đã sớm hừng sáng.

“Nguy rồi!” Nàng mới động một chút, liền phát hiện từ đầu đến chân, ngay cả xương cốt đều rất đau, nàng vẫn là không có thói quen ngủ ở tấm ván gỗ trên giường.

Nha hoàn biến từ buồm buồm đã sớm đứng ở một bên, chờ đợi hầu hạ Minh Nguyệt.

“Hắn chạy đi nơi nào?” Sau khi rửa mặt chải đầu xong, tinh thần Minh Nguyệt mới tốt lên một chút.

Đến lúc sắp dùng đến bữa sáng, Hàn Tĩnh mới trở về.

“Chàng trở về đúng lúc...” Nàng vội vàng đứng dậy : “Chúng ta nhanh đi đến miếu Hà Thần, xem những người đó có đem tiền dầu vùng lửa gặt giao ra hay không...”

Hàn Tĩnh đem nàng ấn về lại ghế : “Ta đã đi xem.”

“Chàng đi xem?” Thì ra vừa rồi không thấy là do hắn đã đi đến miếu Hà Thần : “Thế nào?”

“Xem ra cũng không có đem lời khuyên của nàng bỏ vào tai.” Chuyện này cũng không ngoài ý muốn của hắn.

Đầu vai nàng nhất thời suy sụp, thất vọng nói : “Hiện tại nên làm sao đây?”

“Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Minh Nguyệt không rõ nhìn hắn.

“Tối hôm qua không phải ta động tay động chân vào bức họa kia sao?” Thấy nàng gật đầu, một bên khoé môi Hàn Tĩnh khẽ gọi lên, kiêu căng cười cười : “Nhưng lại bị coi là thần tích, sáng nay, tin chúng tiếng vào trong miếu dâng hương cũng không ít.”

Minh Nguyệt linh cơ vừa động, đã nghĩ tới một biện pháp tốt.

“Hàn Tĩnh.” Nàng ngọt ngào kêu.

Nhìn ra Minh Nguyệt có chuyện cần giúp, hắn dứt khoát ngoảnh mặt làm ngơ : “Làm nũng cũng vô dụng.”

Nàng đem khuôn mặt Hàn Tĩnh quay lại : “Bằng không thì chàng nhìn ta đi!”

“Ta vì sao phải giúp?” Hàn Tĩnh không khỏi bức mình, hắn thật nghĩ không muốn nhún tay vào chuyện này nha.

“Nếu chàng thực nghĩ sẽ không giúp, sẽ không chạy đến miếu Hà Thần.” Nàng cười mím chỉ nói.

Bị nàng nói trúng tâm sự, Hàn Tĩnh nhất thời nghẹn lời.

“Trừ phi ta ngay cả năng lực giúp bọn hắn cũng không có, vậy thì không cần nói đến, nhưng ta rõ ràng có thể, muốn ta khoanh tay đứng nhìn thật sự ta

không làm được.” Đây là cá tính của nàng, muốn sửa cũng sửa không được.

“Nàng từ đâu có năng lực?” Hàn Tĩnh không khỏi nghi hoặc.

“Chàng chính là năng lực của ta.” Minh Nguyệt lập tức lật ngược tình thế nói.

Hắn hừ một tiếng, ngoài mặt vẫn cứ làm bộ không thèm để ý như cũ, nhưng tâm ham hư vinh của nam nhân này vẫn được cảm giác thoả mãn rất lớn.

“Nàng tính làm sao giúp?” Cuối cùng, Hàn Tĩnh vẫn phải đầu hàng.

“Thì là như thế này...” Minh Nguyệt đã sớm đoán được hắn sẽ đáp ứng. Thế là, nàng đem kế hoạch trong đầu nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Miếu Hà Thần---

Nghe thấy bức hoạ thần sông xuất hiện thần tích, tín chúng cùng khách hành hương nối liền không dứt đi đến miếu, liền đem diện tích trong ngoài miếu chật như nêm cối, còn có rất nhiều người đứng bên ngoài chờ đi vào thăm viếng.

Không chỉ riêng nhóm dân chúng, ngay cả huyện thái gia cùng quan viên lớn nhỏ cũng tới, đơn giản là hi vọng sau khi cầu khẩn Hà Thần đại nhân có thể phù hộ cho đường làm quan của bọn họ, từng bước thăng cao.

Trụ trì cùng đồng bọn của hắn nhìn thấy tín chúng chen chúc như vậy, trường hợp này bọn họ thực chưa bao giờ thấy qua, không khỏi hai mặt nhìn nhau, cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì, nghĩ rằng sẽ không cùng vị cô nương tối hôm qua có liên quan đi, bất quá tham lam đã sớm che mờ lương tri của bọn họ, thuận thế liền xả ra một đồng lớn những lời nói dối.

“Đêm qua thần sông xuất hiện tại bản tự, còn chính miệng nhận lời sẽ phù hộ dân chúng Chương huyện, vì tỏ lòng biết ơn, bản tự quyết định tạc một toà kim thân, thỉnh mọi người tùy ý hiến tiền cho dầu vừng...”

Lời vừa nói xong, nhóm tín chúng phía sau tiếp trước từng người bỏ lại tiền cúng vườn, chỉ hy vọng có thể được Hà Thần đại nhân che chở.

Ngay tại lúc này, bức hoạ phía sau thần án đột nhiên phát ra ánh sáng vạn trượng chói lọi, khiến mọi người ở đây đều không mở mắt ra được.

Ánh sáng chậm rãi yếu dần, mọi người liền tận mắt nhìn thấy Hà Thần đại nhân ban đầu ở trong bức hoạ cứ nhiên lại chậm rãi đi ra, mọi người đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo rất nhanh liền quỳ trên mặt đất, hai tay đều tạo thành hình chữ thập, trong miệng lầm bầm, khẩn cầu bình an.

“Là Hà Thần đại nhân...”

“Mọi người mau quỳ xuống dập đầu...”

“Hà Thần đại nhân hiện thân a...”

Hàn Tĩnh một thân khôi giáp, bên hông đeo bảo kiếm, như ẩn như hiện ở giữa không trung, lúc ánh mắt lạnh thấy xương của hắn trừng đám người trụ trì, nhất thời làm cho hai chân bọn họ như nhũn ra, té ngã xuống đất.

“Huyện lệnh Chương huyện ở đâu?” Hắn lạnh giọng mở miệng.

“Bản quan ở đây.” Huyện thái gia vừa khấn trương vừa vinh hạnh đi đến trước mặt Hàn Tĩnh quỳ xuống.

“Đám người này giả mạo danh nghĩa của bản thân, ở nơi này giả danh lừa bịp, tội không thể tha thứ, lập tức đưa bọn họ bắt về trị tội, cùng đem toàn bộ số tiền dầu vừng bọn họ lừa gạt toàn bộ trả lại cho dân chúng.” Tiếng nói Hàn Tĩnh cực lãnh, khiến mọi người không khỏi sợ run cả người, tất cả đều kinh sợ dưới thần uy của hắn.

“Bản, bản quan tức khắc sẽ làm...” Huyện thái gia cũng không dám nói từ ‘không’.

Trụ trì đang ngã ngồi dưới mặt đất nhưng không nghĩ tới thực sự có thần sông tồn tại, ngay cả một tiếng cũng đều không dám nói, cùng đồng bọn khác của hắn đều cùng nhau bị nhạ dịch tha ra khỏi miếu Hà Thần.

“Tướng công...” Trần thị khóc nức nở kêu.

Uyển nhi nhìn nam nhân bấy lâu này mình đã xem là phụ thân đang bị người áp giải đi, trong lòng cũng rất khổ sở, vội vàng thay hấn cầu tình :”Hà Thần đại nhân, xin cho phụ thân ta một cơ hội...”

“Cái này còn phải xem hấn có chịu hồi cải thay đổi làm người nữa hâ không.” Hàn Tĩnh chiếu theo lời kịch trước đó của Minh Nguyệt, thành thạo nói :”Sau này, miếu Hà Thần liền để cho mẹ con các người quản lý, cũng là vì thay hấn chuộc tội, không được để sự tình như thế phát sinh một lần nữa.”

“Dạ, Hà Thần đại nhân.” Uyển nhi dùng cổ tay lau lệ, dùng sức gật đầu.

Hàn Tĩnh lạnh lùng mở miệng :”Huyện lệnh Chương huyện...”

“Có bản quan.”

“Thanh Hà sở dĩ phát sinh lũ lụt, là vì hà đạo tắc nghẽn, lập tức thượng triều, mau chóng phái người đến xử lý, vấn đề liền có thể sớm ngày giải quyết, còn nữa... Bản thân đã cưới vợ, đứng cứ mười năm liền đem một khuê nữ ném xuống sông, loại mê tín này cần phải triệt để trừ tận gốc, đừng làm cho bản thân mang tội danh oan uổng mạng người vô tội, bằng không ta sẽ không tha cho người.” Hàn Tĩnh dè ra lời đe dọa.

“Dạ, dạ, bản quan đã biết, bản quan sẽ thượng tấu lên triều ngay tức khắc.”

Sau khi tín chúng cùng khách hành hương nghe xong lời nói này, không khỏi hi cực* (vui vẻ) mà khóc, sau này không cần lo nữ nhi của mình bị tuyển trúng, không thể không gả cho thần sông làm vợ nữa.

Ngay khi một tia sáng chói mắt lướt qua, bóng dáng Hàn Tĩnh cũng đột nhiên biến mất.

“Đa tạ Hà Thần đại nhân...”

Có người lập tức hướng về phía bức họa thần sông chấp tay quỳ lạy.

Vào lúc này, Minh Nguyệt đứng chờ ở ngoài miếu cách đó không xa, một chút lo lắng cũng không có, bởi vì Hàn Tĩnh đã đáp ứng rồi, nàng tự nhiên cũng tin tưởng hấn sẽ đem mọi chuyện làm cho thoả đáng.

“...Chiếu theo ý tứ của nàng tất cả ta đều nói hết.” Hàn Tĩnh vẫn một thân khô giáp như cũ xuất hiện ở trước mặt nàng.

Nàng tươi sáng cười :”Vất vả cho chàng rồi...”

“Hừ!” Nếu không phải vì Minh Nguyệt, thì hấn ngay cả quản cũng không cần quản.

Minh Nguyệt lại cao thấp đánh giá hấn :”Nhìn chàng một thân hoá trang như vậy, ta có thể phi thường khẳng định, trước kia đã từng gặp qua chàng, nhưng mà lại nghĩ không ra là đã gặp ở đâu...”

“Trước kia? Là khi nào?”

“Chỉ là nghĩ không ra...” Minh Nguyệt cảm thấy trong đầu có cái gì đó đang miêu tả rất sinh động, chỉ thiếu một bước nữa liền có thể nhớ ra, hai tay dứt khoát nâng khuôn mặt Hàn Tĩnh, lại cẩn thận nhớ lại.

Chỉ là hành động quái dị này của nàng, nhìn ở trong mắt người qua đường, cũng khiến cho họ tò mò liếc mắt nhìn, muốn biết Minh Nguyệt đến cùng là đang làm cái gì.

Dần phát hiện hành động của nàng đã bị nhiều người chú ý, Hàn Tĩnh liền kéo bàn tay nhỏ bé của nàng :”Về khách đêm trước rồi nói.”

“Cũng tốt.”

Ban đêm hôm đó, Minh Nguyệt thấy một giấc mộng, nàng ở trong mộng trở lại lúc tám tuổi -----

Ngày đó nàng ở nhà Hiếu Nguyệt chơi quá muộn, không có chú ý tới thời gian, cho đến hơn chín giờ tối, nàng mới vội vàng vàng về nhà.

Bởi vì hai nhà ở thật sự rất gần, đi không đến mười phút, nên cha mẹ nàng rất yên tâm, nhưng mà buổi tối hôm nay, Minh Nguyệt lại đi rất lâu...

“Chỗ này là chỗ nào a?”

Nàng cứ nhiên lại lạc đường.

Minh Nguyệt mới hồi phục tinh thần lại, phát hiện bản thân một mình đứng ở gần một con sông, hoàn cảnh bốn phía hoàn toàn lạ lẫm, hơn nữa lúc này rõ ràng là buổi tối, trong lúc đó đột nhiên lại biến thành ban ngày.

“Đi? Nhà của ta ở bên nào chứ?” Hai bên trừ bỏ núi cũng chỉ có sông, không thấy nhà trọ cùng cửa hàng ngày thường quen thuộc, làm cho nàng nhìn không được có chút sợ hãi.

Thật sự là kỳ quái, nàng rõ ràng là đang đi về nhà, tại sao lại đi đến nơi này?

Thế là, Minh Nguyệt lại đi về phía trước, muốn tìm đường về nhà, đột nhiên trong lúc đó, nàng lại nghe được mùi máu tươi nhàn nhạt, tiếp theo liền nhìn thấy có người nằm, gương mặt hướng về phía sông, thân hình từ phần eo trở xuống đều chìm ở trong nước sông, còn tưởng rằng có người bị thương, nên nàng chạy thật nhanh tới hướng đó.

Nàng nhìn quần áo trên người đối phương, rất giống trong phim cổ trang trên TV, cách ăn mặc này là của một đại tướng quân bất hạnh chết trận sa trường, bên trên dính đầy máu, cũng đem nước sông chung quanh nhiễm đỏ.

“Đại thúc...” Nàng cẩn thận hích đầu vai đối phương, người nọ một chút cũng không nhúc nhích: “Không phải là đã chết rồi đi? Nên làm sao đây? Đúng rồi, phải tìm người lớn tới hỗ trợ...”

Nàng nhìn quanh bốn phía, ngay cả nhà ở cũng đều không có, càng đứng nói người, muốn mặc kệ, nhưng mà... Một mình nằm ở nơi đó đã rất đáng thương, vạn nhất lại có chó hoang chạy tới cắn thì không phải càng thảm hơn sao.

Trong lòng nghĩ như thế, Minh Nguyệt lại đi trở lại, chỉ có thể kiên trì, hai tay nhỏ bé bắt lấy cánh tay người nọ, dùng hết sức đem đối phương kéo lên.

“Kế tiếp phải làm gì đây?” Thấy đại thúc trên mặt đều là máu, Minh Nguyệt theo bản năng lấy khăn tay trong túi ra, sau khi nhún nước, liền nhẹ nhàng giúp hắn lau sạch sẽ, nhìn hắn hẳn là không đến ba mươi, cùng tuổi tác của đường ca, biểu ca không sai biệt lắm, tuổi còn trẻ như thế mà đã chết rồi, cha cùng mẹ của hắn nhất định sẽ rất thương tâm.

“Ta không biết nhà đại thúc ở nơi nào, cũng không có biện pháp thông báo với người nhà ngươi, đành phải làm như vậy...” Minh Nguyệt nhặt những hòn đá lớn ở bờ sông, từng tảng từng tảng đặt lên trên người người nọ, cho đến khi bao trùm toàn thân hắn, xếp thành một toà núi nhỏ, cuối cùng tay tạo thành hình chữ thập, hướng hắn bái bái.

“Đại thúc, nguyên nhân duyên cớ, đều có thiên mệnh, đừng chấp nhất nữa... Ngươi cũng đã chết, nên phải đi về nơi mà ngươi cần đi, không cần lưu luyến nơi này nữa biết không?” Nói xong, nàng mới đứng dậy rồi đi, nhưng mà rất kì quái, mới đi không đến hai bước chân, Minh Nguyệt đã đứng ở trước cửa nhà mình.

Xoay người từ trong mộng tỉnh lại, khoé mắt Minh Nguyệt rơi xuống hai hàng lệ.

Nàng còn nhớ.

Ngày đó sau khi về đến nhà, nàng đột nhiên lâm vào một trận bệnh nặng, kéo dài đến một tuần cũng không có biện pháp đến trường, cha cùng mẹ thật rất lo lắng, đi hỏi thần linh, thần linh nói nàng đã làm được việc thiện, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.

Nhưng sau khi thân thể Minh Nguyệt khỏi hẳn, đúng là đã quên chuyện tối hôm đó, cho tới bây giờ mới nhớ tới những chuyện đã trải qua.

“Thì ra là lúc đó đã gặp qua...” Năm nàng tám tuổi đã từng xuyên không đến nơi này, cùng Hàn Tĩnh “Gặp nhau”, nhưng bây giờ nhớ tới, cảm giác lúc đó trừ bỏ đồng tình, còn có đau lòng nhiều hơn.

Một giọng nói nam nhân từ tính vang bên tai Minh Nguyệt, trong đêm tĩnh nghe vào tai lại tăng thêm vài phần ái muội, làm cho lòng người nghe nhồn nhột ngứa ngáy.

“Sao lại tỉnh?” Trong bóng tối, hắn nhìn nàng lăm bầm lâu bầu, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Minh Nguyệt ôm chặt hắn, tựa vào trước ngực Hàn Tĩnh khóc nức nở.

“Gặp ác mộng sao?” Hắn quan tâm hỏi.

Nàng lắc đầu, cứng rắn trả lời: “Không phải là ác mộng, mà là... Mà là giấc mộng làm cho người ta rất khổ sở...”

“Nếu đã khó chịu như vậy, thì liền quên nó đi.” Hàn Tĩnh nhẹ giọng dỗ.

“Ta nhớ đến thời điểm gặp chàng...”

Mày kiếm của Hàn Tĩnh trong bóng tối hếch lên: “Gặp qua khi nào?”

“Là...” Minh Nguyệt thật sự không nói nên lời: “Về sau sẽ nói cho chàng biết...”

Hắn cũng lơ đãng: “Trời còn chưa sáng, ngủ thêm chút nữa đi.”

“Hàn Tĩnh.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Minh Nguyệt thút thít: “Không có gì, chỉ là muốn nói, ta rất cao hứng khi gặp được chàng.” Nàng muốn cứu hắn, không phải vì hoàn thành sứ mệnh mà bỏ tất giao cho, mà là vì tình yêu.

“Ta cũng vậy.” Hàn Tĩnh thu tay, đem nàng ôm thật chặt.

Tim hắn đã bao lâu không nhảy lên giống như vậy, cảm thấy rất ấm áp?

Không! Phải nói là mình từng trải qua loại cảm thụ này sao?

Mặc dù hắn vẫn là người, thân là một hoàng tử, từ lúc sinh ra liền nhất định sẽ được hưởng thụ vinh hoa phú quý mà bao người mơ ước, sau khi được phong làm phiên vương, càng có được quyền lực to lớn hơn, ngoại trừ ngôi vị hoàng đế, không có thứ gì là hắn không chiếm được, nhưng vẫn cảm thấy hư không như cũ, không đạt được thỏa mãn.

Nhưng mà ở trên người Minh Nguyệt, hắn cảm nhận được loại tình cảm mà hắn chưa bao giờ có được, đó là loại tình cảm dù dùng tiền hay quyền lực cũng vô phương đạt được, dần dần, ở trong nội tâm mọc rễ, giống như bụi gai oán hận trong lòng, không tiếp tục thâm nhập vào tận xương tủy nữa, khiến Hàn Tĩnh bất tri bất giác có chút thờ dốt, tứ chi bách hải cũng theo đó mà thả lỏng.

Hàn Tĩnh chậm rãi nhắm mắt lại, trải qua đủ loại cảm giác bồi hồi xa xôi. Có lẽ thực sự sẽ có một ngày, hắn có thể buông bỏ yêu hận oán căm ghét trong sinh tiền.

Nửa tháng sau----

Bây giờ đã là mùa thu, hành trình đã đi được đến một nửa,

Thời tiết biến đổi rất lớn, còn thường xuyên đổ mưa.

Xe ngựa dừng chân ở một thôn nhỏ, xung quanh đều là nhà tranh mái lá, làm cho Minh Nguyệt còn muốn xin người bên trong thôn tá túc một đêm, đều không mở miệng được, thế là tạm thời đứng ở tàng cây điệp cảnh lá rậm rạp.

“... Xem ra hôm nay lại phải ngủ trên xe ngựa nữa rồi a.” Minh Nguyệt nghiêng đầu thăm dò, nhìn mưa bên ngoài còn chưa dứt, miệng không khỏi lẩm bầm.

Hàn Tĩnh đứng một bên khoanh tay, ánh mắt một giây cũng không rời lưu ở trên người nàng: “Ta nhìn thôn này dân cư cũng không nhiều lắm, nơi này lại lớn, có thể tìm một chỗ hẻo lánh, biến ra một gian phòng ở, hắn cũng sẽ không thể khiến cho nhiều người hoài nghi lắm, có thể nghỉ ngơi thật tốt mới là quan trọng nhất.”

“Nếu thật sự không còn cách nào khác, thì cũng đành làm như vậy thôi.” Nàng cũng đành phải lấy lui làm tiến.

Có khi hắn thực không hiểu Minh Nguyệt là đang kiên trì cái gì, vừa tính mở miệng, bên ngoài liền truyền đến tiếng nói chuyện---

“Tiểu cô nương là ở bên ngoài đến sao?”

Một người tóc trắng xoá, bà lão thân hình nho nhỏ, vừa vắn bụng đi qua, nhìn thấy Minh Nguyệt trong mui xe kín đáo thò đầu ra, hảo tâm đi lại hỏi.

Minh Nguyệt vuốt vuốt gò má.

“Dạ, là bởi vì mưa càng lúc càng lớn, muốn tìm một nhà dân tá túc, nhưng mà... Lại ngượng ngùng mở miệng.”

“Ồ bên ngoài, luôn có rất nhiều bất tiện, huống chi ngươi lại là một cô nương, nếu không ghét bỏ, không bằng đến nhà ta...” Bà lão chỉ về một hướng: “Ngay ở hướng kia, sẽ không quá xa.”

“Cảm ơn, vậy ta không khách khí.” Minh Nguyệt tươi cười rạng rỡ nói.

Thế là, nàng ôm theo gói đồ, rất nhanh nhảy xuống xe ngựa.

Mặt bà lão áy náy nói: “Bởi vì trong nhà nhỏ, cho nên xa phu của người...”

“Không cần lo lắng, hắn ngủ trên xe ngựa cũng tốt rồi.” Minh Nguyệt phát phát tay, muốn hắn đừng để ý, dù sao Hàn Tĩnh cũng sẽ đem “Thức thần” này thu lại.

“Vậy là tốt rồi.” Bà lão nhường hơn phân nửa ô dù đến trên đầu nàng.

Cứ như vậy, Minh Nguyệt thuận lợi tìm được một nhà dân tá túc một đêm.

Khi nàng đi vào một gian nhà tranh không lớn lắm, trong phòng có một thần án nhỏ, hình như là nơi đặt bài vị tổ tiên, còn có một cái bàn, hai ghế dựa, vừa đơn giản lại sạch sẽ.

“Ta tên Minh Nguyệt, đêm nay xin quấy rầy.” Nàng nói.

Bà lão cười tí mắt: “Ngươi có thể kêu ta là Vương bà bà, kỳ thực có người có thể cùng ta nói chuyện, người nên nói lời cảm ơn là ta mới phải.”

“Vương bà bà không ở cùng một chỗ với nữ nhi?” Minh Nguyệt thật tự nhiên ngồi xuống trò chuyện.

“Ta không có con gái...” Vương bà bà rót cho nàng chén nước: “Bởi vì ta không có người thân, từ sau khi song thân qua đời, liền một mình ở lại nơi này.”

Minh Nguyệt tiếp nhận cốc nước, nói cảm tạ: “Thì ra là như vậy, nhưng mà ở một người cũng không phải chuyện tốt, vạn nhất có xảy ra chuyện gì, lại tìm không thấy người trợ giúp.”

“Đúng vậy...” Trên mặt trần đầy nếp nhăn nhàn nhạt cười, ngay cả hai tay nâng cốc cũng lưu lại dấu vết của năm tháng: “Nhưng mà sau khi gả cho một người khác, lại phải quên mất người trong lòng kia, bằng không thì thực có lỗi với tướng công, cho nên ta cuối cùng vẫn lựa chọn là không gả đi.”

Nàng suy nghĩ về lời nói này, sau đó buông cốc xuống: “Ta đã hiểu.”

“Nếu đói bụng, buổi sáng ta có làm một ít hoa quế cao, có thể lót bụng một chút.” Vương bà bà đi vào trong mang điểm tâm ra: “Ta một mình ăn cũng không hết...”

“Vậy ta không khách khí.” Minh Nguyệt cầm lên một miếng liền ăn, còn việc phải đề phòng người, bắt quá đối với người có hảo ý, nàng vẫn muốn vui vẻ tiếp nhận, luôn mang tâm tình hoà nghi đối đãi với người khác, thật sự rất vất vả: “Này ăn rất ngon, mềm mại nhưng lại có độ xốp phao... Vương bà bà, bên trong món này còn bỏ thêm cái gì vậy? Ta cảm giác có mùi hương hoa quế... Trừ bỏ hương hoa quế, hình như còn có hương khác...”

Vương bà bà cũng rất thích ý cùng nàng chia sẻ phương pháp chế biến.

Thế là, một già một trẻ rất nhanh liền trở nên thân thiết.

Khi bóng dáng Hàn Tĩnh từ ngoài cửa tiến vào, liền thấy hai nữ nhân nói chuyện hăng say, ngay cả lúc bản thân đi vào Minh Nguyệt cũng chưa chú ý tới, làm cho hắn có chút khó chịu.

“Đã lâu rồi ta không có nói chuyện vui vẻ như thế...” Vương bà bà cảm thán cười một tiếng: “Nếu như người không phải nhanh chóng rời đi, ta thật hy vọng người có thể ở lại thêm vài ngày.”

Minh Nguyệt thấy bà hình như rất tịch mịch, ngày thường nhất định ngày cả đối tượng để nói chuyện cũng không có, nhìn Vương bà bà, nàng lại nghĩ đến mẹ mình, nên không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng ý bà.

“Ở lại vài ngày cũng tốt, ta cũng muốn xin Vương bà bà dạy ta làm một ít điểm tâm.”

Vương bà bà không khỏi mặt mày hớn hờ đáp ứng: “Được, được.”

“Vương bà bà đã quyết định không gả cho người khác, vậy vì sao không đi tìm người trong lòng kia? Người kia vì cái gì mà không cưới bà?” Minh Nguyệt cùng bà vừa gặp đã quen, nhìn không được liền muốn bênh vực kẻ yếu.

“Kỳ thực... Hắn không thể, ta cũng không thể gả cho hắn.” Sắc mặt bà ảm đạm nói.

“Vì cái gì?”

“Đó là bởi vì hắn không phải là phạm nhân, mà là Sơn Thần.” Vương bà bà mỉm cười nói.

Đáp án này nằm ngoài dự đoán của Minh Nguyệt: “Sơn Thần? Thật là Sơn Thần?”

“Không sai, hắn là Sơn Thần.”

Minh Nguyệt không thể không truy vấn, cho rằng gặp được đồng bạn: “Vương bà bà nhìn thấy thần phật?”

“Nhìn không thấy, ta chỉ nhìn thấy được một mình hắn.”

Nàng trầm ngâm một chút: “Vậy làm sao xác định hắn chính là Sơn Thần?” Không phải là son tình yêu quái biến ra đi? Tuy rằng chưa thấy qua, nhưng lại không có nghĩa là thật sự không tồn tại.

“Thôn dân bên trong Vĩnh An huyện chúng ta chẳng phải dựa vào Thanh Hà làm chủ, mà là nhờ vào đồn củi săn thú ở trên toà linh sơn đằng trước làm kế sinh nhai, y theo truyền thống tổ tiên lưu lại, đầu tháng liền sẽ đến bái tế Sơn Thần, xin hắn phù hộ một nhà bình an.” Vương bà bà nhẹ nhàng kể lại.

“Vào năm ta mười hai tuổi, phụ thân ta cũng như bình thường lên núi đồn củi, nhưng mà trải qua ba ngày cũng chưa trở về, ta cùng nương ta rất lo lắng liền xin nhờ thôn dân cùng đi tìm, tìm kiếm suốt ba ngày cũng không tìm thấy người, mọi người đều cho rằng phụ thân ta rơi vào khe suối, hoặc là bị dã thú ở trên ngọn núi ăn mất...”

Vương bà bà uống một ngụm nước, nhuần nhuần cổ họng, ở dưới ánh mắt chờ mong của Minh Nguyệt tiếp tục kể.

“Nương ta thương tâm quá độ mà ngã bệnh, mà ta cũng không nguyện ý tin phụ thân lại có thể bỏ chúng ta mà đi như thế, thế là một mình chạy lên núi, muốn cầu Sơn Thần giúp tìm người, ta một mặt khóc một mặt chạy, cầu Sơn Thần nhanh chút xuất ra, cuối cùng lại bị lạc trong núi, vừa mệt vừa đói.”

Nàng có thể đoán được tình tiết kế tiếp :”Sau đó Sơn Thần đột nhiên xuất hiện?”

“Người nói không sai, đúng lúc đó, Sơn Thần đột nhiên xuất hiện ở trước mắt ta, thoát nhìn cùng phạm nhân không khác nhau lắm, một thân quần áo thư sinh, hần nói phụ thân ta vì muốn kiếm thêm chút bạc, cứ nhiên lại muốn đồn một góc lão thụ có linh tính ngàn năm, đó là góc thụ Sơn Thần thích nhất, vì trừng phạt phụ thân ta, liền đem phụ thân ta nhốt lại...” Vương bà bà nói đến đây, thờ hờn hờn một hơi :”Lúc đó ta càng không ngừng thay phụ thân cầu tình, thậm chí nguyện ý thay phụ thân chịu phạt, chỉ cần hần có thể thả cho phụ thân ta về nhà, cho dù phải làm chuyện gì ta cũng đều nguyện ý...”

Minh Nguyệt nghe đến chỗ phản kích, gật mạnh đầu :”Sau đó thì sao?”

“Sơn Thần đã nói chỉ cần ta mỗi ngày lên núi bồi hần, hần liền nguyện ý để cho phụ thân ta về nhà, nếu ta nuốt lời, Sơn Thần sẽ trừng phạt cả nhà ta.”

“Thật đúng là thú vị.” Minh Nguyệt tròn lớn mắt :”Sao những kẻ làm thần đều thích tùy hứng như vậy?”

Nghe mặt sau câu nói của nàng ý tứ rõ ràng là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hoè, Hàn Tĩnh không thể không vì bản thân cãi lại :”Đừng dùng một dây tre đánh nghiêng cả thuyền, ta cùng gã Sơn Thần kia không giống nhau.”

“Nơi nào không giống nhau?” Nàng nhỏ giọng trả lời :”Còn không phải là vì một món cá kho tàu, mới bằng lòng cứu ta, bằng không đã sớm quăng ta vào sông rồi.”

“Ta...” Hàn Tĩnh nghẹn lời.

“Người nói cái gì?” Vương bà bà nghe không rõ.

“Sau này thế nào?” Nàng hỏi.

Wương bà bà lộ ra ý cười ngai ngùng :”Sau khi phụ thân ta về nhà, bệnh nương ta cũng tốt lên, liền theo ngày đó mà khỏi hần, ta mỗi ngày đều đi bồi Sơn Thần đánh cờ, ngày qua ngày, năm qua năm, mặt kệ mưa to gió lớn, cũng nhất định sẽ đi, không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần một ngày không nhìn thấy hần, ta thật giống như thiếu mất cái gì đó, nếu nhìn thấy hần, ta sẽ rất vui vẻ, chỉ là lúc đó là còn không biết cái loại tâm tình đó có ý nghĩa gì...Kỳ thực Sơn Thần sớm đã nói qua, không cần ta bồi hần chơi cờ nữa, hần đã tha thứ cho phụ thân ta, mà ta vẫn đi như cũ, cho đến năm mười bảy tuổi, có người tới cửa cầu hôn, mà mới lĩnh ngộ được tâm ý của chính mình...”

“Cho dù bà có nói với Sơn Thần, hần nhất định cũng sẽ nói nhân cùng thần không có khả năng ở cùng nhau, bởi vì hần không có cách nào cho bà một gia đình, cho bà sinh nhi dục nữ, không có tương lai đúng không?” Lời nói này của Minh Nguyệt khiến cho Hàn Tĩnh ghé mắt, sắc mặt hần khế biến.

Nghe vậy, Vương bà bà lắc đầu, trong mắt có nồng đậm thất vọng :”Ngày đó ta lên núi tìm hần, chỉ nói với hần chuyện có người tới cửa cầu hôn, Sơn Thần nghe xong lại mỉm cười, nói ta đã trưởng thành, đã là một cô nương, đúng là nên lập gia đình.”

Minh Nguyệt giật mình :”Bà không đem chuyện bà thích hần nói cho hần biết?”

“Ta làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra? Kia là có bao nhiêu thẹn thùng...” Vương bà bà một mặt nói một mặt cười, chỉ là ý cười trên mặt rất nhanh liền rút đi :”Không nghĩ tới chỉ cách một ngày sau ta lại lên núi, ta lại không đợi được Sơn Thần xuất hiện, cũng bắt đầu từ ngày đó, ta liền không còn nhìn thấy hần nữa... Ta luôn luôn chờ, luôn luôn đợi, chỉ muốn gặp lại hần một lần, không hy vọng xa vời có thể gả cho hần, mà chỉ là muốn đem tâm ý của mình nói ra.”

“Luôn chờ tới bây giờ?” Nàng nha nha hỏi.

Wương bà bà sờ sờ khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, hối hận không thôi :”Ta đã già rồi, Sơn Thần nếu nhìn thấy ta, chỉ sợ hần cũng không nhận ra được, nếu năm đó ta có thêm chút dũng khí, nói ra được tâm ý trong lòng thì tốt rồi...”

Thế là, Minh Nguyệt vừa ăn hoa quế cao, vừa nghĩ nguyên nhân Sơn Thần không chịu hiện thân.

“... Ta ra phía sau viện làm chút đồ ăn, người chỉ ăn một ít hoa quế cao như thế làm sao no bụng chứ.” Có lẽ do không muốn để Minh Nguyệt nhìn thấy đáng vẻ khổ sở của mình, Vương bà bà nói xong liền hướng về phía nhà bếp đi đến.

“Hàn Tĩnh, chàng nói thử vì sao Sơn Thần lại trốn tránh không xuất hiện như vậy...” Lời còn chưa nói xong, đã bị kéo vào trong một khuôn ngực nam tính, Minh Nguyệt nghi hoặc ngẩng đầu lên :”Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tĩnh lớn tiếng hỏi :”Vì sao nói người cùng thần không có khả năng ở cùng nhau, ở cùng nhau cũng sẽ không có tương lai? Nàng không muốn ở cùng ta sao?”

“Chàng là đang nói cái gì? Ta chỉ là nói chuyện của Vương bà bà cùng Sơn Thần, tình huống của bọn họ cùng tình huống của ta và chàng cũng không giống nhau a.” Minh Nguyệt không nghĩ tới hần lại hiểu sai ý mình, vội vàng giải thích.

“Ta ở chỗ này lại không có người nhà, không có người hỏi đến ta sẽ ở cùng ai, cũng không cần vì phu quân sinh nhu dục nữ, cũng không phải gánh trách nhiệm một nàng dâu, đây là chỗ bất đồng giữa ta với Vương bà bà, ta chỉ muốn ở cùng người, mặc kệ là ở nơi nào, chỉ cần nơi đó có chàng thì nơi đó cũng đều là nhà của ta.”

Thần sắc hần hoà hoãn một chút :”Nàng thật sự nghĩ như thế?”

“Đó là đương nhiên, chỉ là... Đến khi ta lớn tuổi, nhan sắc phai tàn, người cũng không thể chê ta, sau đó lại đi tìm tiểu tam, ta đây sẽ cầm đao tự tay thiến người.” Nàng đe dọa nói.

Bị Minh Nguyệt uy hiếp như thế, Hàn Tinh ngược lại nở nụ cười :”Tiểu tam là ai?”

“Chính là hồ ly tinh.”

“Thì ra là thế!” Hần buồn cười nói.

Minh Nguyệt hừ hừ hai tiếng :”Đừng cho là ta chỉ nói mà thôi.”

“Cho dù là mỹ hồ ly cũng so ra kém hơn nàng nhiều.” Hàn Tinh lấy lòng nói.

Nàng mờ ám cười một tiếng :”Miệng lại trở nên ngọt như thế, thật đúng là nghe có chút không quen nha.”

“Về sau mỗi ngày ta cũng đều nói cho nàng nghe.” Vì Minh Nguyệt, bắt hần làm chuyện gì hần cũng đều nguyện ý làm.

“Được.” Minh Nguyệt cười ngả vào trong lòng hần.

Ăn qua đồ ăn của Vương bà bà chuẩn bị, lại hàn huyên một lát, hai người mới tự mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Minh Nguyệt ngồi ở trên tấm ván gỗ giường, phòng nhỏ không đến hai mét, bắt qua so với không gian trên xe ngựa thì có thể ngủ thoải mái hơn nhiều, thế là cởi giày ra, sau đó liền nằm xuống.

Khi bóng dáng Hàn Tinh xuất hiện ở đầu giường, liền nhìn thấy nàng thật trẻ con ở trên giường lăn qua lăn lại, không khỏi mỉm cười :”Nàng đây là đang muốn làm gì vậy?”

Minh Nguyệt một mặt lẩn một mặt trả lời :”Ta đang suy nghĩ chút chuyện, như vậy có thể trợ giúp ta suy xét ra manh mối”

“Chưa buồn ngủ sao?” Hần ở bên mép giường ngồi xuống.

“Đương nhiên buồn ngủ, nhưng mà----“

Hàn Tinh nhanh chóng cắt lời nàng :”Lại muốn xen vào?”

Lấy khuỷu tay khiêu khiêu thân hần, Minh Nguyệt muốn nghe một chút về cái nhìn của hần :”Chàng nghĩ Sơn Thần vì cái gì mà tránh mặt không chịu gặp?”

“Ta cũng không phải là hần, làm sao có thể biết hần nghĩ như thế nào.” Hàn Tinh không nóng không lạnh trả lời.

“Có thể đoán được chàng sẽ nói như thế.” Nàng thờ dãi.

Minh Nguyệt cười hi hi ngồi dậy, ôm chặt cổ hần :”Cái này đại biểu là chàng càng lúc càng hiểu ta, ta cũng không muốn giống Vương bà bà, trải qua nhiều thập niên đều sống trong sự hối hận, cho nên mới muốn đem sự tình làm rõ ràng, mới không thể lưu lại chút nghi hoặc trong lòng nha.”

“Ta có thể ngăn cản nàng sao?” Hàn Tinh vòng qua thắt lưng nàng, bắt đắc dĩ hỏi.

“Không thể!”

“Vậy thì làm đi.” Hần hôn lên trán nàng.

“Hàn Tinh, ta yêu chàng!” Minh Nguyệt mừng như điên hướng trên miệng hần hôn một cái.

Hàn Tinh sững sờ nói không ra lời, trong đáy mắt giống như có cái gì đó đang ngưng tụ.

“Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Hàn Tinh đem khuôn mặt có chút vụn vặt ẩn nhẫn chôn ở sau gáy của nàng, không muốn để cho Minh Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này.

Minh Nguyệt suy tư một lát, như thế mới ý thức lại được lời nói nàng vừa thốt ra, ánh mắt nhu tình, kim lòng không đậu đem thân thể mềm mại kề càng gần hần :”Ta yêu chàng, Hàn Tinh...”

“Ân.” Cổ họng hần nghẹn lại, chỉ có thể phát ra đan âm.

Tay nhỏ bé nhẹ vỗ về lưng hần, ôn nhu trấn an, cam đoan, muốn làm cho hần an tâm.

“Ta so với Vương bà bà đúng là hạnh phúc hơn.” Minh Nguyệt cười duyên nói.

Tiếng nói rầu rĩ của hấn vang lên :”Cho dù ta không có cách nào cho nàng một gia đình. ... Cũng không cách nào cho nàng một cuộc sống giống như nữ nhân bình thường, có thể sinh nhi dục nữ cho trượng phu, cũng sẽ không thể.... Không hối hận sao?”

“Ta mới không muốn vì sinh nhi dục nữ mà gả cho người ta không yêu, có thể ở cùng chàng, đã là chuyện ta thoả mãn nhất rồi.” Nàng nhiệt tình nói.

Thân hình Hàn Tĩnh run nhè nhẹ, giống như ngọn nến bị gió lay động.

“... Minh Nguyệt, người đang nói chuyện với ai vậy?” Giọng nói của Vương bà bà từ ngoài màn truyền đến.

Minh Nguyệt nhanh chóng bịt lại miệng nhỏ, nghĩ đến nơi này không có thiết bị cách âm, Vương bà bà ngủ cách vách nhất định sẽ nghe được nàng đang lẩm bẩm lầu bầu.

“Ta... Vừa rồi là đang nói mớ...” Nàng tùy tiện tìm lý do.

Vương bà bà không nghi ngờ, liền nhắc nhở nàng :”Nhanh chút ngủ đi.”

“Dạ.” Nghe được tiếng bước chân rồi đi, Minh Nguyệt mới dám thở ra.

Cảm xúc đã khôi phục, Hàn Tĩnh lại tình tình nói :”Dương thọ của bà ta cũng sắp hết rồi.” Lần đầu tiên nhìn thấy hấn liền đã nhìn ra.

“...Chàng xác định?” Mặt nàng đầy khiếp sợ, chỉ có thể dùng khẩu hình miệng hỏi lại.

Hấn hạ giọng nói :”Hấn là khoản vài ngày nữa.”

Ngơ ngác ngồi trên ván giường, Minh Nguyệt thật lâu mới có thể tiêu hoá tin tức xấu này, đã không có cách nào thay đổi sinh tử của một người, như vậy liền giúp nàng hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của đời này đi.

“Ta biết nên làm gì rồi.”

“Nên làm gì?” Còn cho rằng nàng sẽ khó chịu, sẽ rơi lệ, không nghĩ tới nàng lại bình tĩnh tiếp nhận như vậy.

Minh Nguyệt hít một hơi thật sâu, đưa ra quyết định :”Sáng mai, ta phải đi tìm Sơn Thần, ít nhất cũng có thể giúp Vương bà bà nhìn thấy hấn lần cuối cùng.”

Đây cũng là chuyện duy nhất nàng có thể giúp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao, mưa cũng đã ngừng rơi.

Minh Nguyệt cùng với Vương bà bà dùng bữa sáng, ban đầu chỉ tính ăn một bát cháo, nhưng vì đối phương nhiệt tình tiếp đón, nàng đành phải ăn thêm chén nữa, ăn xong liền nói muốn đi ra ngoài dạo, sau đó liền ra khỏi cửa.

“Đi thôi!” Xác định bốn bề vắng lặng, nàng mới nói chuyện với người bên cạnh.

Hấn túm lấy cánh tay Minh Nguyệt, hai thân hình nháy mắt biến mất.

“...Nơi này chính là linh sơn.” Chỉ trong nháy mắt, Hàn Tĩnh đã đưa nàng đi đến địa điểm cần đến :”Chắc là ở ngay phụ cận.”

Nghe Hàn Tĩnh nói như thế, Minh Nguyệt lập tức bắt đầu triển khai hành động tìm người.

“Sơn Thần!” Nàng vòng hai tay kê lên miệng, cất giọng hô to :”Sơn Thần, người đang ở nơi nào? Mau xuất hiện đi! Có nghe thấy không? Sơn Thần...”

Minh Nguyệt một bên gào to, một bên đi tới, giọng nói trong sơn cốc quẩn quanh, kinh động vô số chim tróc trên cây, hơn nữa hôm qua mưa lại quá lớn, mặt đất biến thành lầy lội không chịu nổi, nàng chỉ lo tập trung tìm Sơn Thần, thiếu chút nữa trượt chân té ngã.

“Cẩn thận!” Hàn Tĩnh nhanh nhẹn ôm lấy eo nhỏ của nàng.

Nàng cúi đầu nhìn gầy thêu bám đầy bùn đất, nhưng cũng không thể quán nhiều việc như thế, lại tiếp tục gào to đi về phía trước :”Son Thần, nhanh chút xuất hiện đi... Ta có việc muốn tìm ngươi... Son Thần...”

Nàng gọi đến nỗi ngay cả yết hầu cũng ần ần đau, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Son Thần, làm cho Minh Nguyệt không thể không hoài nghi người mà Vương bà nhìn thấy căn bản không phải là Son Thần, hoặc hẳn đã sớm không còn ở ngọn núi này.

“Hay là hẳn không ở nơi này?” Nàng nghi hoặc hỏi.

Hàn Tinh thi triển thần lực, tìm kiếm khắp cả toà núi, mục đích muốn tìm Son Thần đang ở nơi nào.

“Không, quả thật ta có thể cảm giác được, nhưng mà... Nếu đôi phương không muốn hiện thân, nhất quyết trốn tránh, cho dù nàng có kêu rách cổ họng cũng vô dụng thôi.”

“Nhưng mà thời gian của Vương bà đã không còn nhiều nữa, cho dù là tội nghiệp bà cũng được mà, Son Thần cũng không nên ngay cả cơ hội gặp mặt bà ấy lần cuối cũng luyến tiếc không cho nàng.” Minh Nguyệt thực sự cảm thấy rất tức giận.

Nói xong, nàng lại tiếp tục hô---

“Son Thần! Vương bà đã muốn gặp mặt ngươi một lần, đây là tâm nguyện cả đời của bà ấy, ngươi ngay cả ra mặt một chút cũng không chịu lộ, căn bản chính là lòng dạ hẹp hòi, nhất định là đang muốn trả thù chuyện phụ thân bà ấy đã từng chặt đi lão thụ ngươi yêu thích nhất... Uống cho thôn dân đem ngươi cung phụng thành Son Thần, cư nhiên ngay cả một chuyện nhỏ này cũng không chịu giúp, thật đúng là keo kiệt mà... Son Thần, ngươi... Khụ khụ...”

“Đủ rồi, đừng kêu nữa!” Hàn Tinh vỗ nhẹ lưng nàng.

Minh Nguyệt thấy bên trái có một con suối nhỏ, thế là đi qua, khom người múc một ngụm nước lên uống, yết hầu mới có thể thư hoãn được chút, lại tiếp tục mắng.

“Ngươi căn bản không phải người mà, mới có thể không dám ra đây gặp ta, ngươi tên hồn đản này, đến cùng có phải là nam nhân hay không a? Son Thần, ngươi còn không mau lăn ra đây cho ta...”

Huyệt thái dương của Hàn Tinh co rút đau đớn, lo lắng có nên chế trụ ngăn cản cái miệng nhỏ nhắn kia của Minh Nguyệt lại hay không.

Trong lúc xoay người, một trận gió núi thổi tới, khiến Hàn Tinh cảnh giác đem nàng kéo vào trong lòng bảo vệ.

“Cô nương cần gì phải đau khổ bức ta ra như vậy?” Một tiếng nói thờ dài tao nhã cất lên.

Chỉ thấy một nam tử trước mặt khoảng chừng hai mươi, khuôn mặt tuấn tú, thân hình thon dài, tay cầm quạt xếp, ăn vận theo kiểu nho sinh, liền cùng hình tượng Vương bà bà hình dung rất giống nhau.

“Ngươi chính là Son Thần?” Minh Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi.

Ánh mắt Son Thần mang chút kinh ngạc :”Cô nương thật sự có thể nhìn thấy ta?”

“Ta hiện tại không phải đang nói chuyện với ngươi sao?” Con tức giận của nàng lại ào ạt kéo về.

“Ngươi... Không phải là phạm nhân bình thường.” Nhìn Minh Nguyệt, Son Thần giống như muốn nhìn thấu nàng.

“Ta đương nhiên không bình thường, bởi vậy mới có thể nhìn thấy ngươi trên chóc người khác, sau đó vô duyên vô cớ lại biến mất, phụ lòng người ta.” Lời nói của Minh Nguyệt từng câu từng chữ cũng đều rất nặng nề.

Ánh mắt lướt qua Minh Nguyệt đang nói năng lỗ mãng, không muốn nhiều lời, Son Thần lại nhìn về phía Hàn Tinh cao ngạo tuấn tã đang đứng bên cạnh :”Thần Sông Thanh Hà vì sao lại tới đây?”

“Tất nhiên là vì nàng ấy, thê tử của ta.” Hẳn nhàn nhạt trả lời.

Ánh mắt đảo quanh trên người bọn họ một vòng, khẩu khí ôn hoà của Son Thần lại mang theo vài phần ngưng trọng :”Vạn vật đều có chỗ về, người cũng giống vậy, ngươi thân là thần sông, không nên nhiều loạn vận mệnh phạm nhân.”

Hàn Tinh cuồng tứ cười :”Ngươi nghĩ rằng ta sẽ giống ngươi đều để ý phong hào Thần Sông như vậy? Nếu không phải vì nàng, ngươi muốn mời ta đến, còn phải xem tâm tình của ta thế nào.”

“Bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện của ta, ngươi không cần đánh trống lảng...” Minh Nguyệt chất vấn Son Thần :”Vì cái gì không chịu hiện thân để cho Vương bà nhìn thấy ngươi?”

“Năm đó vì đứa nhỏ kia một mực muốn cứu phụ thân của mình, vô luận bị té ngã bao nhiêu lần, đều vẫn nhịn đau đứng lên, cuối cùng lại bị lạc đường ở trong núi, cũng bởi vì bị tấm lòng hiếu thảo này của nàng ta cảm động, không thể không hiện thân, sau này nàng ta vì phụ thân chịu tội, mỗi ngày bắt chấp

mưa gió đều đến đây cùng ta chơi cò, năm năm liền đều trôi qua như thế...” Biểu cảm của Sơn Thần trong nháy mắt kia giống như là đang thất thần, nhưng mà trong chớp mắt liền đem cảm xúc ấy ẩn giấu đi.

“Với ta mà nói, kia chỉ là trong nháy mắt, lại đã quên chuyện nàng sẽ lớn lên, phải để cho nàng tiếp tục cuộc sống phàm nhân của mình, cho nên ta liền tận lực không hiện thân, nàng ta tự nhiên cũng sẽ không nhìn thấy ta.”

Sau khi nàng cẩn thận nghe xong, chỉ có một lời nhận xét: “Người căn bản là đang trốn tránh, người không chỉ trốn tránh Vương bà bà, mà cũng đang trốn tránh tình cảm thật của bản thân.”

“Người sai rồi!” Khuôn mặt tuần lãg tao nhã hơi tức giận.

Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Ta nói sai sao? Nếu người đối với Vương bà bà không có cảm tình, thì sẽ có thể thoải mái chúc phúc bà ấy, hi vọng bà ấy có thể có được hạnh phúc, cũng có thể để cho bà ấy an tâm xuất giá, mà không phải là đột nhiên biến mất không thấy như vậy, người căn bản chính là trong lòng có quý.”

“Cô nương không nên vội vàng đưa ra kết luận.” Sơn Thần thề thốt phủ nhận.

“Là phu nhân.” Hàn Tĩnh lạnh lùng sửa lại.

“Nếu như để cho thiên đình biết được chuyện này, chỉ sợ sẽ giáng tội xuống, thậm chí sẽ lột bỏ chức thần của người.” Hần không cho là đúng nói.

“Ta đã hiểu, thì ra là người sợ bị Vương bà bà liên lụy, cho nên mới lựa chọn trốn tránh không gặp mặt bà ấy, nói tóm lại, làm Sơn Thần vẫn quan trọng hơn bà ấy.” Minh Nguyệt đưa cợt cười nói.

“Không sai.” Sơn Thần khép chặt mắt lại. Cứ để cho nàng ấy cho rằng như vậy đi.

“Ở trên đời này, không phải mỗi đôi nam nữ yêu nhau đều có thể ở bên nhau như ý nguyện, nhưng mà cho dù có tách ra, cũng muốn đem những chuyện trong lòng nói rõ ra, như vậy mới không uổng phí tâm ý của bản thân, lại càng không lưu lại tiếc nuối gì...” Nàng tức giận kể lể: “Cho dù là giả dạng thành một bộ dáng thư sinh thì sao, ngay cả đầu óc cũng cổ hủ như vậy, sách đã đọc cũng đều uổng phí hết, một cái quý củ không có nhân tính như vậy, đã sớm nên phá bỏ.”

Sơn Thần trầm mặt không nói.

“Vương bà bà cũng không còn sống được bao lâu nữa!” Minh Nguyệt tức giận nói.

“Nàng...” Thân mình Sơn Thần chấn động.

“Đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của bà ấy, người không thể giúp bà ấy hoàn thành được sao?”

Sơn Thần thốt ra: “Ta phải tuân thủ lời hứa...”

“Lời hứa gì?” Nàng hình như nghe được mấu chốt trong chuyện này.

“...Các người về đi!” Nói xong, Sơn Thần liền biến mất.

Nàng vội vàng hô to: “Sơn Thần! Sơn Thần!”

“Hần ở trên ngọn núi này bản thân có thể hấp thụ được linh khí của nó, cùng với chuyện dân chúng thành kính cung phụng, thần lực của hắn cũng không thể chỉ có như vậy.” Trong lòng Hàn Tĩnh có chút nghi ngờ.

“Có ý tứ gì?”

Hàn Tĩnh không có cách nào xác định: “Đi về trước đi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Sơn Thần đã cố ý muốn trốn đi, cho dù nàng tiếp tục kêu cũng vô dụng.

Khi Minh Nguyệt trở về nhà Vương bà bà, thấy quần áo trên người cùng giày của nàng đều dính đầy bùn đất, Vương bà bà liền vội vàng mang quần áo lúc còn trẻ của mình để cho nàng thay, ngay cả kích cỡ giày cũng không sai biệt lắm, nàng mặc vào cũng rất vừa vặn.

“Người không phải là muốn học món hoa quế cao sao?” Vương bà bà cười hề hề nói: “Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, buổi chiều ta sẽ dạy người làm.”

Minh Nguyệt lập tức gật đầu: “Đương nhiên là rất tốt a.”

Thế là, buổi chiều hôm nay, Minh Nguyệt đều đi theo Vương bà bà học làm bánh hoa quế cao, đối với món ăn, nàng đều rất rành rẽ, nhưng đối với bánh ngọt lại không có nghiên cứu gì.

“...Buổi tối đến lượt ta nấu cơm, để cho Vương bà bà nếm thử tay nghề của ta.” Nàng xoa xoa bột trong tay, cũng muốn bộc lộ tài năng của mình, xem

như hồi báo Vương bà bà.

Vương bà bà cười híp mắt :”Được được, cô nương có tấm lòng tốt như người, nhất định sẽ có thể gả cho một gia đình tốt, người nào có thể lấy được người, chính là phúc khí mà đời trước đã tu luyện được.”

“Nói không sai nha.” Minh Nguyệt cố ý quăng ánh mắt về phía nam nhân đang đứng một bên kia, như là đang nói “Có nghe thấy không”, khiến cho Hàn Tĩnh có chút buồn cười mà nở nụ cười.

“Vương bà bà có phải mệt rồi hay không? Muốn nghỉ ngơi một chút không?” Nàng hỏi.

“Không cần, không cần, không biết vì sao hai ngày nay tinh thần ta đặc biệt tốt, có thể là bởi vì đặc biệt hợp ý cùng người, lại thân thiết...” Vương bà bà cười hề hề nói :”Đã rất nhiều năm ta cũng không có cao hứng như vậy rồi.”

Cánh mũi Minh Nguyệt đau xót :”Ta cũng vậy, có thể gặp được Vương bà bà đúng là quá tốt.”

“Nào, trước hết se thành một đoàn, sau đó... Ở trên mặt điểm một chút...” Vương bà bà xuất ra khuôn mẫu, chỉ Minh Nguyệt kế tiếp nên làm thế nào.

Cứ như vậy, một già một trẻ, một bên làm bánh ngọt, một bên vui vẻ trò chuyện, vượt qua toàn bộ buổi chiều.

Đợi đến chạng vạng, Minh Nguyệt sử dụng những nguyên liệu hiện có nấu ăn, muốn tự mình xuống bếp làm vài món ăn, để cho Vương bà bà vừa lòng thưởng thức.

Vương bà bà không giấu được nét mặt khát vọng, không khỏi cảm thán mà phán :”Thì ra là do nương người dạy? Có được một nữ nhi tốt như người, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.”

“Vậy ăn nhiều một chút.” Minh Nguyệt giúp Vương bà bà gấp thêm thức ăn.

“Người cũng ăn, người cũng ăn.” Vương bà bà vẻ mặt cảm động.

“Để ta bùng canh lên...” Giống như ở nhà với mẹ cùng nhau ăn cơm, chuyện này đều là nàng thường xuyên làm.

“Được, được.” Giống như có con gái ở bên người, cũng làm cho Vương bà bà an ủi được đôi chút.

Mãi cho đến khi trở về phòng, đêm dài thanh tĩnh chậm chậm trôi qua, bên ngoài chỉ nghe tiếng ve kêu vang.

Ngủ được một lát, Minh Nguyệt lại tỉnh giấc, giống như muốn trút giận liền đánh vào tấm ván gỗ giường, ván gỗ phát ra tiếng vang bang bang, nhưng nghĩ đến âm ỉ như thế sẽ làm Vương bà bà tỉnh giấc, nên vội vàng thu tay lại.

“...Sáng sớm hôm sau, ta muốn trở lên núi đi tìm Sơn Thần, lần này cho dù là phải cầu xin ta cũng muốn cầu cho đến khi hấn đồng ý gặp mặt Vương bà bà.” Nàng muốn nỗ lực thêm lần nữa.

“Vậy mau ngủ đi.” Hàn Tĩnh có thể cảm nhận được tâm tình của nàng vô cùng lo lắng, chưa bao giờ để ý hi vọng ái ố của người khác như hấn, lại bởi vì Minh Nguyệt mà cả xúc cũng phập phồng theo.

“Ừ.” Minh Nguyệt kẻ sát hấn, ép buộc bản thân ngủ lại.

Thế là, sáng sớm hôm sau, bọn họ lại tiếp tục đi lên núi, đáng tiếc cũng không có nhìn thấy Sơn Thần.

Nàng cũng không muốn buông tha như vậy, qua một ngày, cũng lại tiếp tục đi tìm hấn lần nữa.

Cho đến sáng sớm ngày thứ sáu.

“...Minh Nguyệt.” Hàn Tĩnh muốn đánh thức nàng.

Minh Nguyệt xoa xoa mí mắt, mấy ngày nay đều đi lên núi tìm người, nàng thật sự đã rất mệt :”Có chuyện gì?”

“Hấn đến đây.”

Ba chữ đơn giản kia làm cho Minh Nguyệt cả người hoàn toàn thanh tĩnh.

Minh Nguyệt mặc xong quần áo, buộc vội mái tóc dài lên, chạy vội đến chỗ cửa lớn đang mở rộng, còn chưa bước chân đi vào, liền thoáng nhìn thấy ánh sáng mặt trời theo khe hở của là cây xuyên qua, chiếu rọi lên khuôn mặt đầy nước mắt của Vương bà bà, nhưng mà bờ môi lại lộ ra ý cười thẹn thùng như thiếu nữ động lòng xuân, si ngốc nhìn Sơn Thần trước mặt, mà Sơn Thần tướng mạo tuần nhã lại đang nắm hai bàn tay làm tấm dấu vết năm tháng của bà, hai người vui vẻ tâm sự, như muốn đem những lời từ dưới đáy lòng đã tích lũy hơn mười năm nói cho bằng hết.

Không muốn quấy rầy đến bọn họ, Minh Nguyệt chỉ đứng ở cửa xem, càng cảm thấy vị Sơn Thần này cũng không phải là một kẻ lạnh lùng vô tình, cũng không phải là không còn thuốc chữa.

“Cuối cùng cũng chịu đến...” Nàng vui mừng nói.

Hàn Tĩnh đứng ở bên cạnh nói lại: “Hắn mới vừa rồi đã nói với ta, vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi của Vương bà bà, hôm đó trời mưa rất to gió lại rất lớn, nhưng mà bà ấy vẫn cứ lên núi như cũ, kết quả xảy ra núi lở, bà ấy hẳn là phải chết trong lần ngoài ý muốn đó, là hắn đã sửa đổi vận mệnh của Vương bà bà, bởi vì không có cách nào trở mắt nhìn cô nương mình thích chết ngay trước mắt mình, cho nên hắn đã ra tay can thiệp sinh tử của phạm nhân...”

Nghe đến đó, vẻ mặt Minh Nguyệt tràn đầy kinh ngạc: “Ta đây không phải đã trách lầm hắn rồi sao?” Không nghĩ tới sau lưng còn có chuyện cảm động như thế.

“Chuyện này để cho Phán Quan quản lý sinh tử tra ra, trình báo cho diêm vương, liền muốn trực tiếp bắt đi hồn phách của Vương bà bà, cũng là do hắn ở giữa cản trở, cuối cùng dùng hơn phân nửa thân lực để trao đổi, diêm vương tuy rằng đáp ứng điều kiện này, nhưng mà lại muốn hắn cam đoan từ đây không gặp lại Vương bà bà nữa.”

Hàn Tĩnh cũng cảm thấy cảm động lây, nếu đổi lại là bản thân, hắn cũng sẽ làm ra quyết định giống như vậy.

“Khi Vương bà bà nói cho hắn biết có người tới cửa cầu hôn, Sơn Thần cuối cùng cũng có thể an tâm, chỉ là không dự đoán được khi hắn đột nhiên biến mất lại khiến cho Vương bà bà quyết định cả đời này cũng không lập gia đình, muốn hiện thân khuyên nài đồng ý hôn sự, nhưng lại sợ không tuân thủ lời hứa, Diêm vương sẽ lại phái Ngưu đầu Mã diện đến bắt hồn bà ấy, bây giờ khi xác định bà ấy dương thọ sắp tận, canh giờ cuối cùng thật sự đã đến, mới chủ động tới gặp mặt Vương bà bà một lần.” Hắn nói.

Minh Nguyệt y nha nói: “Thì ra đây mới chính là chân tướng... Như vậy những lời nói lúc đó của Sơn Thần tất cả đều là có ý tốt, chỉ sợ chàng cũng sẽ giống hắn, bởi vì thay đổi vận mệnh của ta, mà rơi vào kết cục không thể gặp nhau.”

Chỉ thấy bên trong Sơn Thần không nói gì, Vương bà bà liền khóc ngất vào trước ngực hắn, cánh tay hắn siết chặt đối phương, nói ra tình ý trong lòng, thật đúng là một màn thật làm cho người ta cảm động mà.

“Ta đã trị hết rồi” Minh Nguyệt ôm ngực nói.

“Trị hết?” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Chính là tâm linh bị thương đã chiếm được âm áp.”

“Bị thương?” Hắn vì sao không nhìn ra nhỉ?

Minh Nguyệt lại thờ dài: “Ta không có cách nào chống cự lại kích thích cảm động như vậy...”

“Là ý gì?”

Nói xong, nàng sôi nổi đi ra sau nhà: “Ta đi chuẩn bị ít điểm tâm...”

Thấy Minh Nguyệt vui vẻ hồn nhiên, chính hắn cũng nở nụ cười theo, Hàn Tĩnh cảm thấy những nỗi lo lắng cùng phiền muộn trong lòng cũng dần vơi bớt, đây chính là hạnh phúc đi...

Hạnh phúc? Hắn hình như bắt đầu hiểu được, “Hạnh phúc” là tự nhiên xuất phát từ trong nội tâm, nó cũng có thể làm cho nỗi thống khổ trong lòng chậm rãi giảm bớt.

Ngay khi Minh Nguyệt mang điểm tâm đã nấu xong bung lên bàn, vừa vận nhãn thấy Vương bà bà dùng tay áo lau lệ nơi khoé mắt, liền tự nhiên thoải mái sải bước đi vào bên trong, nàng giả vờ như hoàn toàn không biết chuyện gì mà tiếp đoán.

“Ta cứ tưởng Vương bà bà không có ở đây, cháo đã nấu xong rồi, mau nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Vương bà bà nghĩ đến tâm nguyện cuối cùng trong đời mình cũng đã đạt thành, không khỏi vui quá mà phát bật khóc: “Sơn Thần tới tìm ta, buổi sáng ta mở cửa, liền thấy hắn đứng bên ngoài chờ, ta còn tưởng rằng mình là đang nằm mơ nữa.”

“Thật vậy chăng?” Minh Nguyệt giả bộ kinh ngạc hỏi.

“Cuối cùng cũng có thể đem tâm ý nói cho hắn biết...” Vương bà bà dùng cổ tay áo lau chùi gương mặt, nước nôi nói: “Sơn Thần nói ta là cô nương duy nhất làm cho hắn động tâm, nhưng lại hi vọng ta sẽ có được hạnh phúc như những nữ tử bình thường, có thể được trượng phu yêu thương đau tiếc, còn sinh nhi dục nữ, cho nên mới lựa chọn tránh không gặp mặt ta, hắn nên sớm một chút xuất hiện ra gặp ta mới đúng, còn làm cho ta đợi nhiều năm như thế... Như vậy là đã đủ rồi...”

Chính mình đã nghe được lời muốn nghe, bà đã rất thoả mãn rồi.

“Thật đúng là quá tốt...” Minh Nguyệt lấy khăn tay đưa cho Vương bà bà.

Xem ra Sơn Thần cũng không có nói ra chân tướng, chỉ là thiện ý nói dối mà thôi, chắc hẳn cũng không hy vọng làm cho Vương bà bà có tâm lý áy náy, hai người cuối cùng có thể gặp mặt mới chính là trọng điểm.

“Ta đã không còn gì tiếc nuối...”

Sau khi dùng qua bữa sáng, Vương bà bà nói hơi mệt, muốn vào phòng nằm một lát, Minh Nguyệt cũng không có nghĩ nhiều lắm, liền cùng Hàn Tĩnh đi ra ngoài tản bộ.

Trên đường gặp được vài thôn dân ở phụ cận, Minh Nguyệt liền chủ động tiến lên ân cần hỏi thăm, bởi vì biết nàng là khách nhân ở nhờ nhà Vương bà à, mấy ngày nay đều sẽ đem một ít đồ ăn trong nhà đưa tới.

“Chàng làm sao không nói chuyện?” Minh Nguyệt có chút nghi hoặc hỏi.

Hai tay Hàn Tĩnh chấp sau lưng đi tới, nhìn thấy tình cảm của Sơn Thần cùng Vương bà bà, hình như cũng đang nhìn thấy tương lai của mình cùng Minh Nguyệt.

“Chỉ là đang suy nghĩ chút chuyện.” Hắn cùng Minh Nguyệt trước mắt quả thật rất giống vợ chồng chung sống cùng nhau, nhưng tương lai thì sao? Minh Nguyệt là người phạm, sinh mệnh cũng sẽ có ngày nào đó chấm dứt, hắn cũng không thể đi cùng nàng, nhưng nếu bắt trụ hồn phách của nàng, nàng cũng sẽ không vui, nhưng mà cứ để nàng nhập vào luân hồi như vậy, vậy bản thân hắn thì sao?

Chỉ cần nghĩ đến những năm tháng vô hạn vô tận, lại thiếu Minh Nguyệt làm bạn bên người, liền làm cho Hàn Tĩnh sắp phát cuồng, điên loạn, hắn đã không còn cách nào chịu được tịch mịch cùng cô đơn như vậy.

“Suy nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì.” Hàn Tĩnh tìm không thấy đáp án.

Minh Nguyệt nhìn hắn hình như tâm sự trùng trùng, chỉ là nam nhân này đã không muốn nói, cũng vô pháp miễn cưỡng được hắn. “Được rồi, chờ đến khi chàng muốn nói với ta, ta cũng sẽ vui lòng lắng nghe chàng nói.”

“Minh Nguyệt...” Hắn muốn nói lại thôi.

Nàng giống như có thể đoán được tâm tư của Hàn Tĩnh, đôi môi bật ra ý cười. “Ta sẽ luôn luôn ở cùng chàng, cho đến khi sinh mệnh kết thúc, cho dù có tách ra, ta cũng sẽ mãi mãi không quên chàng.”

“Chỉ có như vậy... Làm sao mà đủ chứ!” Hàn Tĩnh thông khổ gian nan nói.

“Hàn Tĩnh... Hàn Tĩnh... Không cần như vậy...” Nàng ôm lấy cánh tay hắn, chỉ sợ Hàn Tĩnh sẽ quán bách mà phát cuồng. “Ta cũng sẽ khổ sở theo...”

Hàn Tĩnh rút gao thống khổ nhìn nàng. “Nàng nói cho ta biết, ta nên làm sao mới tốt?”

“Ta không thể biết được suy nghĩ của chàng, cũng không thể đem, cũng không thể đem lời hứa hẹn để làm điều kiện trao đổi, cho nên chàng phải vì bản thân mà suy nghĩ mới được...” Minh Nguyệt vỗ về hàm dưới của hắn. “Mặc kệ chàng lựa chọn con đường nào, cũng không cần hối hận.”

Hắn nhắm chặt hai mắt, nỗ lực suy tư.

Khi hai người trở về nhà Vương bà bà, mới bước đến cửa, giống như cảm thấy được cái gì đó, sắc mặt Hàn Tĩnh liền run sợ, nghiêng đầu nhìn Minh Nguyệt, có chút khó khăn mở miệng.

“Minh Nguyệt, Vương bà bà đã...”

Không đợi hắn đem lời nói cho hết, Minh Nguyệt liền hiểu ý, lập tức vọt vào trong phòng, chỉ thấy Vương bà bà nhìn như đang ngủ, khoé miệng hơi lên, an tường tạ thế.

Minh Nguyệt ngồi xổm trước đầu giường, trước tiên là xác định tim còn đập còn hô hấp hay không. “Vương bà bà thật sự đi rồi... Nhưng mà vẻ mặt của bà thoát nhìn rất hạnh phúc.”

Sợ nàng vì thế sẽ khóc, sẽ thương tâm, Hàn Tĩnh nhìn Minh Nguyệt, lại phát hiện nàng chỉ nhàn nhạt cười.

“Vương bà bà...” Nàng không nên rơi lệ, nàng hắn là nên cao hứng mới đúng, bởi vì có thể chết đi trong tư thế đang ngủ, đã là rất có phúc khí rồi, thế là giờ tay trái đang đeo lão xà cừ lên, nhẹ vỗ về trán của Vương bà bà.

“Nguyên nhân duyên tâm, đều có thiên định, đừng chấp nhất... Cầu bà có thể buông bỏ hết thảy mọi chuyện trong sinh tiền, đi đến nơi nên đến, không cần lưu luyến nữa...”

Lời này vừa nghe vào trong tai Hàn Tĩnh, hắn lại như bị sét đánh, trong đầu phát ra tiếng nổ ầm vang.

“Ta không biết người nhà đại thúc đang ở nơi nào, cũng không có cách nào thông báo cho bọn họ, đành phải làm như vậy...”

“Đại thúc, nguyên nhân duyên tẫn, đều có thiên định, đừng chấp nhất nữa... Người cũng đã chết rồi, nên phải đi về nơi mà người cần đến, không cần lưu

luyện nơi này nữa biết không?”

Trong đầu vang lên một tiếng nói trẻ con kiêu thủy, lưu ở trong trí nhớ thật sâu của hắn, hắn cho rằng bản thân chỉ có hận, lại không ngờ rằng trong đó còn cất giấu một tia ấm áp.

Hắn nhớ rồi...

Hàn Tĩnh nhìn hai tay Minh Nguyệt tạo thành chữ thập, đang bái lạy Vương bà bà, rất nhiều hình ảnh cũng nhất nhất hiện ra ở trước mắt.

“Ta đi tìm người đến giúp...” Nói xong, Minh Nguyệt liền đi ra ngoài tìm một gia đình gần nhất, đến trợ giúp sắp xếp hậu sự cho Vương bà bà.

Hắn chỉ lẳng lặng theo sau lưng Minh Nguyệt, nhìn nàng chạy tới chạy lui, thông báo cho thôn dân khác, còn hỗ trợ thu xếp một ít công việc, thậm chí còn đi tìm tiền vàng mã, đối với Vương bà bà chỉ mới quen biết vài ngày, mà nàng lại có thể làm việc tận tâm như vậy, cùng tiểu nha đầu trong trí nhớ của hắn rất trùng khớp...

Thật sự rất giống Minh Nguyệt, cũng đeo một chuỗi lão xà cừ như vậy, nhưng mà... Không có khả năng...

Làm sao có khả năng xảy ra loại chuyện như vậy chứ?

Ba ngày sau----

Tang sự của Vương bà bà đã xong xuôi, bởi vì mọi người trong thôn đều không giàu có, cho nên làm rất đơn giản.

Thôn dân khuyên bảo nàng ở lại, Minh Nguyệt cũng đành ở lâu thêm một đêm, tin tưởng Vương bà bà cũng sẽ không để ý.

“Vương bà bà hắn là đã không còn ở chỗ này...” Bởi vì không nhìn thấy được “Hồn ma”, cho nên Minh Nguyệt không có cách nào xác định, chỉ hy vọng bà bà không cần luyện tiếu mà rời đi.

Hàn Tĩnh nhàn nhạt nói: “Không cần lo lắng, bà bà đã đi đến nơi nên đi.”

“Vậy là tốt rồi...” Minh Nguyệt ách xì một cái, thật sự là rất buồn ngủ, ngay cả khoé mắt cũng tiết nước mắt: “Sáng mai, chúng ta sẽ rời đi nơi này.”

Hắn trầm mặt một lát mới mở miệng: “Mấy ngày nay ta đã nhớ tới rất nhiều việc...”

“Nhớ tới cái gì?” Thấy Hàn Tĩnh lại chủ động nói đến tâm sự trong lòng, Minh Nguyệt điều chỉnh tư thế thoải mái, nghiêng thân mình hỏi.

“Nhớ đến bản thân bị trúng đao, ngã vào trong nước sông lạnh như băng, dựa vào ý chí, muốn lại một lần nữa đứng lên, không muốn liền chết đi như thế... Nhưng mà, đến cùng thể lực vẫn chống đỡ hết nổi, tê liệt ngã xuống lòng sông, ta còn nhớ rõ bầu trời ngày đó hình như cũng như nước sông, rất xanh rất trong... Ta chưa bao giờ nhìn kỹ quan cảnh xung quanh như thế...” Trong giọng nói của hắn không có tức giận, chỉ có thâm trầm cùng đau thương.

“Tiếp theo cảm giác được bản thân nhẹ bẫng đang từ từ bay lên, hồn phách rời khỏi thân thể, thì ra ta thật sự đã chết... Tâm nguyện của ta còn chưa thực hiện, làm sao có thể chết đi? Ta không cam lòng, ta còn chưa thể chết được... Nhưng mà ta lại không cách nào trở về thể xác của chính mình, lại càng không nguyện rời đi như vậy, sợ hãi làm ta giống nổi con diên, chỉ có thể không ngừng lớn tiếng gào thét, hò hét... Hận ý dòi núi lấp biển càng đem thần trí của ta cắn nuốt... Trong lòng chỉ có một ý niệm, ta muốn báo thù... Ta muốn đem những người bán đứng phản bội ta nợ máu trả bằng máu...”

Hàn Tĩnh có chút phẫn nộ khi miêu tả tâm tình lúc đó.

“Đúng lúc đó, một tiểu nha đầu không biết từ nơi nào xuất hiện, là nàng ta giúp ta chôn xác, làm cho ta cảm nhận được một tia ấm áp cuối cùng ở trong cuộc sống, cũng là lời của nàng vuốt ve sự hoảng sợ cùng bất an của ta, mới không làm ta hoá thành lệ quỷ...”

“Ta cứ nhiên lại đem chuyện quan trọng này quên mất... Hai trăm hai mươi năm nay, chỉ nhớ rõ hận thù... Hận lão thiên gia không công bằng... Hận phụ hoàng đã vứt bỏ ta... Còn có những kẻ đã bán đứng ta... Không muốn lại chuyển thế làm người, lại càng không tiếc làm thần...” Hắn mê mang nhìn nàng: “Như vậy hiện tại ta chính là thứ gì đây?”

Nghe vậy, Minh Nguyệt không khỏi cay cay khoé mắt: “Nếu lúc đó biết chàng đứng ở bên cạnh, ta nhất định sẽ nói ----- đại thúc, người đã chết, còn muốn ở đây làm ma làm gì? Nhanh đi đến nơi cần đến, đời này thực không vui thì đã thế nào? Đời sau có thể một lần nữa làm lại, một ngày nào đó có lẽ sẽ tìm được hạnh phúc.”

“Nàng... Thật là nàng?”

Nàng hút một ngụm không khí: “Đúng, là ta, phải nói là ta khi tám tuổi...” Thế là, Minh Nguyệt nói ra đêm kỳ ngộ đó: “Ta cùng chàng đã sớm gặp mặt qua.”

Hàn Tĩnh kích động không thôi ôm chặt nàng: “Nhưng mà làm sao lại như vậy...”

Thế là, Minh Nguyệt nói ra bản thân là đến từ thế giới kia, cũng có thể nói là tương lai, còn nói cả sứ mệnh của nàng, một năm một mười đều nói hết cho hắn, không che giấu chút gì.

“Hàn Tĩnh, ta là vì chàng mà đến...”

“Là vì sứ mệnh sao?” Hấn cô đơn hỏi.

Minh Nguyệt lắc lắc đầu : “Không phải vì sứ mệnh, mà là đem yêu thương mang đến cho chàng, cho chàng hạnh phúc.”

“Thật sự không phải vì sứ mệnh?”

Nàng nâng khuôn mặt có chút mê man của Hàn Tĩnh : “Ta không nghĩ sẽ lừa chàng, ban đầu ta tưởng là vì sứ mệnh mới đến nơi này cùng chàng gặp mặt, cho đến khi yêu thương chàng, ta mới có thể hoàn toàn hiểu ra, ta là vì yêu chàng mà đến, khi ta tám tuổi chuyện ta giúp cũng chỉ có hạn, cho nên mới lại đến đây một lần nữa.”

“Nếu như không có nàng, ta lúc đó có lẽ đã hoá thành lệ quý, nói không chừng đã sớm nhận sự trừng phạt của trời cao, từ đấy hồn siêu phách lạc, chúng ta cũng không có khả năng gặp lại.” Đây là lần đầu tiên, Hàn Tĩnh chân thành cảm tạ lão thiên gia, đã đem nàng lại đưa đến nơi đây : “Nàng đã giúp ta.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.” Trên mặt Minh Nguyệt ý cười tràn đầy.

“Minh Nguyệt...”

“Sao?”

Tiếng nói hấn bao hàm tình cảm, gần sát Minh Nguyệt : “Cảm ơn nàng đã giúp ta.”

“Không cần khách khí.” Nàng đôi môi lên môi Hàn Tĩnh, khoé miệng giờ lên nụ cười, nói.

Hàn Tĩnh từng bước một thoải mái mở lòng, mục đích tìm ở trong sâu thẳm nội tâm của chính mình, trừ bỏ hận ý, có lẽ còn có cảm tình khác, nhưng lại bị hấn lãng quên.

“Có thể nói cho ta chuyện liên quan đến nơi mà nàng ở không?” Hấn muốn hiểu biết nàng nhiều hơn.

Thế là, nàng giống như đang nói về chuyện rất xưa, bắt đầu kể lại toàn bộ cuộc sống hằng ngày từ lúc nhỏ đến khi lớn lên, cùng với một ít văn minh hiện đại mà hấn không thể nào tưởng tượng được.

“Nàng xác định không có lừa ta?” Hàn Tĩnh không khỏi không hoài nghi tất cả đều là bịa đặt.

Minh Nguyệt cười dựa vào trong lòng hấn, càng nói càng nhiều, nói đến những chuyện làm cho người ta không thể tưởng tượng được, cho đến khi chóng đờ không nổi nữa, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ mới thôi.

Theo giọng điệu trong lời nói của nàng, có thể nhận thấy Minh Nguyệt đối với thế giới kia rất có tình cảm, cũng làm cho Hàn Tĩnh càng hiểu được quý trọng nàng hơn.

“Ta tuyệt sẽ không để cho nàng hối hận khi ở lại bên người ta...” Hấn sẽ đền bù cho nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hơn một tháng sau---

Xe ngựa đi đến bên trong quận Vĩnh An, dừng ở một nơi tên là Phù huyện.

Minh Nguyệt dùng cổ tay áo lau mồ hôi, mùa thu cũng đã kết thúc, thời tiết vẫn nóng như vậy, hại nàng rất muốn ăn một ly đá bào.

“Hàn Tĩnh, mau biến một khối băng cho ta...” Nàng tính dùng khối băng đó bào ra, sau đó lại nấu một ít chè đậu đỏ, làm một chén đá bào đậu đỏ a.

Sau một lúc lâu, cũng chưa nghe nam nhân bên cạnh trả lời, Minh Nguyệt mới phát hiện không thấy hấn đâu, đây chính là chuyện chưa từng xảy ra nha, nàng liền vội vàng quay lại tìm người.

Nàng đi không đến vài bước chân, liền nhìn thấy Hàn Tĩnh đang đứng ở ven đường, nhìn một đôi mẩu tử trẻ tuổi, đứa nhỏ khoảng ba tuổi, đang oa oa khóc nháo, nương hấn ngồi xổm xuống dỗ dành vài câu, cúi cùng là xoay lưng lại, để cho con leo lên trên lưng của nàng.

Hàn Tĩnh không khỏi nhớ tới chuyện lúc nhỏ, còn nhớ ngày đó, hắn bởi vì bị phong hàn, thân thể không khoẻ, lại rất nhớ mẫu phi, thế là thừa dịp cung nữ không chú ý, liền vụng trộm đi tìm nàng, mà sau khi mẫu phi nghe nói hắn sinh bệnh, trong lòng cũng nóng như lửa đốt chạy đến thăm.

Khi mẫu phi ôm thân thể phát sốt của hắn, bắt chập đáng về tào nhĩ tọng quý, ở trên đường khóc rống thất thanh, cuối cùng còn tự mình cõng hắn trở về... Hắn lại có thể quên, còn cho rằng mẫu phi luôn muốn con có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, chẳng phải thật sự để ý hắn.

Kỳ thực mẫu phi yêu thương hắn rất nhiều...

Hắn không hẳn là đã quên...

Thấy ánh mắt Hàn Tĩnh không rời luôn đuổi theo đôi mẫu tử kia, như là đang rất hoài niệm, Minh Nguyệt cũng không lên tiếng, nhẫn nại chờ đợi.

Kỳ thực nàng cũng không tri độn, đã sớm nhìn ra thời gian này Hàn Tĩnh rõ ràng đã thay đổi, về mặt hận đời lúc trước, miệng luôn giọng mỉa mai đùa cợt, hình như đã thật lâu không thấy xuất hiện nữa, làm cho người ta có cảm giác hắn nhu hoà đi rất nhiều, hắn có thể xem như là một hiện tượng tốt đi.

Cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của đôi mẫu tử kia, Hàn Tĩnh mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, đã thấy nàng đang cười hi hi nhìn mình, không khỏi có chút quái đản, thế là nhu nhu yết hầu.

“Nàng đang cười cái gì?” Hắn hỏi.

Nàng lập tức như không có chuyện gì nói: “Không có gì... Chỉ là cảm thấy không khí hiện tại thật tốt.”

Hàn Tĩnh nghe không hiểu ra sao, vẫn là bước nhanh đuổi về phía nàng.

“Nơi này đã không còn ở nằm trong phạm vi của Thanh Hà phải không?” Minh Nguyệt thấy không có người chú ý, mới mở miệng hỏi, bằng không lại sẽ đưa đến ánh mắt quái dị nhìn bọn họ.

Hắn nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

“Chàng là thần sông, có thể rời khỏi phạm vi Thanh Hà sao?” Lúc trước cũng chưa nghĩ đến vấn đề này, nàng vẫn nên xác định một lần mới tốt.

“Ta cũng chưa từng thừa nhận qua.” Hàn Tĩnh khẽ hừ một tiếng, trở thành thần sông tất cả đều không phải là ý muốn của hắn, đều là do tự dân chúng chủ trương, bây giờ hắn cũng chỉ hy vọng Minh Nguyệt có thể ở bên người làm bạn hắn thật lâu, vĩnh viễn không chia ly.

“Thật là, đến bây giờ còn nói như thế...” Minh Nguyệt đã thật nhìn quen tính cách kỳ quái này của hắn rồi, cũng không thêm so đo với hắn, cười cười: “Đi thôi! Đến phía trước nhìn xem.”

Thế là, Minh Nguyệt một đường đi thẳng về phía trước, có lẽ vì nơi này gần kinh thành, chỉ cảm thấy toà Phù huyện này cùng nơi khác so sánh, hình như càng phần vênh hơn, thương nhân du khách cũng lui tới nhiều hơn.

Hai bên đường, hàng quán chen chúc, người qua lại rất tấp nập.

Bước chân Minh Nguyệt đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn một toà miếu thổ địa công nho nhỏ nằm ở giữa tiệm bán hương liệu và tiệm chạp phô, thăm dò một lão nhân gia đầu tóc bạc trắng, đầu đội mũ quan, dung mạo hiền lành đang ngồi ở bên cạnh lư hương, cười hề hề nhìn đám đông đang lui tới.

“Hắn là thổ địa công sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi Hàn Tĩnh.

Ở thế giới của nàng, có thể theo cách ăn mặc mà phân biệt thần phật hay là người thường, nhưng mà ở cái thế giới song song này, mọi người đều ăn mặc theo hướng cổ trang, Minh Nguyệt thật sự rất khó chỉ trong một cái liếc mắt liền có thể phân biệt được.

Hàn Tĩnh man mát hỏi: “Đúng thì thế nào?”

“Chỉ là muốn hỏi một chút thôi.” Minh Nguyệt biết hắn đang nghĩ bản thân lại đang muốn xen vào chuyện người khác.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Thổ địa công không khỏi ngẩng đầu lên, cùng Minh Nguyệt bốn mắt nhìn nhau, không khỏi ngẩn ra, một người một thần liền ngẩn ngơ nhìn đối phương.

“Tiểu cô nương, xem ra không giống người thường.” Hắn ngạc nhiên nói.

Nàng không khỏi bật cười: “Những lời này ta đã nghe qua vài lần.”

Thổ địa công chống quái trượng trong tay, chậm rãi đứng lên: “Tiểu cô nương cùng người phạm không giống nhau, hình như không phải là từ người thường đầu thai chuyển thế!”

“Sao có thể như vậy?” Minh Nguyệt phì cười, vẫn chưa tin là thật.

Hắn vuốt vuốt chòm râu trắng trên cằm, có chút không phục: “Tiểu cô nương cũng đừng xem nhẹ thổ thần, chức vị chúng ta tuy thấp, nhưng quyền lực của chúng ta rất lớn, có thể biết được tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ.”

“Được, vậy ta đây là từ cái gì đầu thai đến?” Nàng cười không chút giấu diếm hỏi.

Thổ địa công vì chứng minh, thế là nhắm hai mắt lại, thi triển thần thông, bởi vì thường xuyên chiêu hồn cùng dẫn dắt vong hồn đến địa phủ chịu thẩm phán của diêm vương, cho nên cùng phán quan qua lại rất tốt, chỉ cần nhìn vào sổ sinh tử liền sẽ biết người chuyện của người sống, người chết, cùng với nghiệp thiện ác đời nối đời của bọn họ.

“Người vốn là một cây thiên thảo trên thiên đình...” Thổ địa công không cần thận tiết lộ thiên cơ: “Vì được tiếp nhận nước trong bình cam lộ của Thế âm bồ tát, mà mới có linh tính, vì thế nên mới được phái xuống trần gian đầu thai chuyển thế.”

“Người chán chán?” Tiên thảo? Minh Nguyệt không khỏi nghĩ đến món điểm tâm mà mùa hè mình thích ăn nhất.

Tưởng rằng nàng vẫn còn chưa tin, Thổ địa công liền phần nộ, động thật mạnh quai trượng trong tay: “Đương nhiên chắc chắn, tiểu cô nương nhà người thật sự rất vô lễ.”

Nghe vậy, Minh Nguyệt trong lòng rung động, liền nhớ đến tiếng nói ôn nhu lại từ bi luôn quanh quẩn trong đầu---

Nguyên nhân duyên tẫn, đều có thiên định, không cần chấp nhất nữa...

Chẳng lẽ là tiếng nói của Thế âm bồ tát?”

“Không có khả năng!” Sắc mặt Hàn Tĩnh không thay đổi chút.

“Hàn Tĩnh...” Nàng nhìn về mặt lửa giận không thể át của nam nhân bên cạnh, có chút kinh ngạc.

“Người cũng là thần sông, nên ở lại nơi quân hạt, không nên tùy ý rời đi.” Thổ địa công ý tốt nhắc nhở.

Hàn Tĩnh căn bản nghe không nghe lời khuyên bảo của lão, lửa giận luống cuống lại thổi qua tâm thần của hắn.

“Ta không tin!”

Một tiếng gầm rú, Minh Nguyệt đầu tiên là cảm thấy đầu choáng mắt hoa, thân người cũng ngã trái ngã phải theo, khi nàng thật vất vả mới đứng vững, lại phát hiện bản thân được Hàn Tĩnh dùng chấp niệm huyền hoá mang trở lại cung điện dưới đáy sông.

“Đi? Sao đột nhiên lại quay về đây?”

Lời vừa nói xong, Minh Nguyệt liền bị một cánh tay cứng rắn gắt gao ôm lấy, cơ hồ như muốn đem nàng nghiền thành hai nửa.

“Ai cũng không thể đem nàng cướp đi... Ai cũng không thể...” Hàn Tĩnh khàn khàn nói, hai đầu gối không khỏi khụy xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

“Hàn Tĩnh...” Minh Nguyệt cũng theo đó mà quỳ trên mặt đất, bởi vì hắn đột nhiên đột nhiên mất khống chế mà lo lắng.

“Nàng là của ta... Là của ta!”

“Nhìn ta! Nhìn ta!” Hai tay nàng giữ lấy khuôn mặt nam tính đang vặn vẹo đau khổ trước mặt.

Một tia lý trí còn sót lại, bị Minh Nguyệt kéo trở về, hai mắt đỏ sẫm của Hàn Tĩnh nhìn nàng.

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng không nói ra thì ta làm sao biết được?” Nàng vội vã hỏi.

“Nếu như nàng thật sự là thiên thảo trên thiên giới đầu thai đến, vậy một đời này kết thúc, nói không chừng sẽ quay trở về thiên đình...” Thân hình Hàn Tĩnh run run, giọng nói nghẹn đắng nói không thành tiếng: “Cho dù ta nguyện ý tiến vào luân hồi, kiếp sau cũng không thể ở cùng với nàng, nàng đã đi đến nơi ta không thể tới được...”

Thì ra Minh Nguyệt sở dĩ có thể nhìn thấy, cũng có thể đụng chạm đến mình, thì ra là vì nàng không phải phạm nhân bình thường, nghi hoặc trong lòng đã được lý giải, cũng làm cho tim gan Hàn Tĩnh không thể không run sợ, sợ mất đi cơ hội có được nàng.

Nghe được những lời này, Minh Nguyệt liền ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới hắn nguyện vì chính mình, buông tha tất cả thân lực, khiến cho nàng rất cảm động cũng rất cao hứng.

“Ta đã nghĩ tới, vừa không bắt trụ hồn phách của nàng, vừa không để cho nàng không vui, như vậy cũng chỉ có một con đường đó chính là lại chuyển thế đầu thai làm người, chờ một đời sau nàng của nàng kết thúc, ta liền cùng nàng cùng nhau tiến vào luân hồi, sau khi đầu thai chuyển thế, nhất định sẽ tìm được nàng, sau đó chính thức cưới nàng làm vợ, cho nàng một gia đình, chúng ta còn có thể sinh mất đứa trẻ, trải qua cuộc sống phạm nhân bình thường...”

“Nghe qua rất tuyệt.” Thử nàng muốn chính là loại cuộc sống này.

Câu trả lời này làm cho Hàn Tĩnh ngẩn ra.

“Ta cũng đã nói qua là không nghĩ tới sẽ thành Phật, càng không cần nói trở về làm tiên thảo gì đó, ta chỉ muốn làm một người bình thường, bởi vì làm người thật sự rất thú vị, có thể sẽ gặp được rất nhiều việc, quen biết được rất nhiều người, có thể làm nữ nhi của một gia đình, lại làm thê tử của người nào đó, cuối cùng là được làm nương người ta, đời này không có cách nào trải qua quá trình đó, hi vọng đời sau sẽ có cơ hội nếm trải thử cảm giác đó...” Minh Nguyệt cảm thán cười một tiếng: “Ta cũng không làm được theo lời dặn của bồ tát, thật sự là quá chấp nhất rồi.”

“Không có gạt ta?” Hân nhìn chăm chăm Minh Nguyệt, hi vọng nhận được sự cam đoan.

“Ta có lừa gạt chàng lúc nào sao?” Nàng ôm lấy thắt lưng của hắn, không hy vọng hắn sẽ làm ra quyết định hối hận: “Như vậy chàng đã thật sự nghĩ thông suốt rồi sao? Một khi làm người sẽ phải đối mặt với sinh lão bệnh tử, không chỉ sẽ có chuyện tốt, mà cũng sẽ gặp những chuyện xấu, chàng thật sự nguyện ý?”

Hân Tĩnh áp trán lên trán nàng, cảm xúc cuồng loạn sôi trào cuối cùng cũng ổn định lại.

“Ta chưa bao giờ muốn làm thần sông, nhưng mà là cô hồn dã quỷ cũng không có chỗ nào về, mỗi một ngày yên lặng trôi qua như nước chảy, không có sinh khí, lại giống như là trong bóng đêm sờ sọang, không thấy một tia sáng, là nàng làm cho ta đối với tương lai bắt đầu chờ mong, khát vọng có thể nắm được một tia hi vọng...”

“Đem ta nói đến tốt như vậy, ta sẽ rất kiêu ngạo.” Minh Nguyệt trêu ghẹo nói.

Ánh mắt hắn chứa chan tình cảm nhìn Minh Nguyệt: “Nàng so với những lời ta nói còn muốn tốt hơn nhiều...”

“Nhưng mà cho dù có luân hồi chuyển thế đầu thai, ta cùng chàng cũng không nhất định sẽ có thể ở cùng nhau.” Mặc dù ở trong ngôn tình tiểu thuyết, nam nữ nhân vật chính đều sẽ có cái kết cục hoàn mỹ, những mà tiểu thuyết vẫn chỉ là tiểu thuyết, vẫn là không cần quá lạc quan.

“Ta sẽ tìm được nàng, nhất định sẽ tìm được.” Hân Tĩnh cố chấp nói.

Minh Nguyệt bước bình trong mắt hắn, lúc này không thể không nhận thua: “Được, ta chờ chàng”

Cũng bởi vì nàng là người, không tránh được chuyện nông nổi vô tâm vô tình, cho dù cố chấp cũng không có gì là không tốt, ngược lại càng làm cho người ta trở nên kiên định hơn, mà bản thân cũng khác vọng kiếp sau, có thể cùng hắn làm một đôi vợ chồng chân chính.

“Ta sẽ tìm được nàng.” Hắn ôm chặt nàng nói.

Nàng ở trước ngực Hân Tĩnh gật đầu: “Một lời đã định...”

Đi đến bước này, hai người đối với nhau tâm ý cũng không còn một tia hoài nghi nào.

“Trước khi rời đi, ta còn có chuyện cần cần phải làm...” Nói xong, tay phải Hân Tĩnh phát lên, cung điện trắng lệt ban đầu đột nhiên hư không biến mất.

Trong nháy mắt, hai người đã đứng trên quảng trường trống trải, trừ bỏ toà đài cao ở ngoài, còn có đội hình năm ngàn đại quân, mặc áo giáp, cầm trong tay đao kiếm cùng tấm khiên, mặt không biểu cảm chờ đợi mệnh lệnh.

Hân Tĩnh từng bước đi lên đài cao, mặt đối mặt với nhóm quân đội từng cùng bản thân đồng sinh cộng tử, hai trăm hai mươi năm nay, bị chấp niệm của hắn nhốt ở đây, vẫn phục tùng mệnh lệnh như cũ, trung thành và tận tâm giữ vững cương vị, giờ phút này hắn mới tỉnh ngộ, hắn có thể cứu chữa kịp sai lầm của mình không?

Nếu thật sự có tội, vậy thì toàn bộ tội lỗi cứ trút hết lên người hắn đi!

Hắn cam tâm tình nguyện chịu phạt!

“Chiến sự đã kết thúc, các vị tướng sĩ vất vả rồi, các người... Có thể trở về nhà.” Cổ họng hắn cứng lại, hạ một đạo mệnh lệnh cuối cùng.

Lời vừa nói xong, từng khuôn mặt ban đầu đang chờ đợi, tất cả đều chảy xuống giọt lệ nam nhi.

Cuối cùng cũng có thể về lại nhà, cùng người thân đoàn tụ.

Minh Nguyệt tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nàng có thể cảm nhiễm được loại cảm xúc kia, từ bi thương trở nên vui vẻ, từ đau khổ trở nên thư nhạ, sau khi được giải thoát trong lòng liền vui mừng, cũng không tránh khỏi lệ nóng tràn mi.

“Cảm ơn thiên tuế...”

“Thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...”

Chỉ thấy một nhóm bóng dáng hai tay ôn tuyền, đan gối quỳ xuống, hô to khẩu hiệu vạn tuế, liền dần dần trở nên mờ nhạt, cho đến khi nhìn không thấy mới thôi.

Nhìn quảng trường không thấy một bóng người, Hân Tĩnh không có quyền luyến, chỉ có thật sâu sám hối.

Chờ đến khi Minh Nguyệt giống như nhìn thấy được tình cảnh chuyển biến trong lòng hắn, thoáng nhìn Hàn Tĩnh mỗi khi xuống một giai, ban đầu quan mạo liền đổi thành khăn trùm đầu, kiện quần áo hoa lệ long trọng trên người cũng biến ảo thành bộ y dân chúng thông thường hay mặc, giày hoa trên chân biến thành hài vải bông, từng bước một vứt bỏ vinh quang cùng tước vị.

Cho đến khi từng thứ trên người hắn thay đổi xong, đài cao phía sau cũng đã biến mất.

Hàn Tĩnh nhìn khuôn mặt tươi cười đang nghênh đón mình kia, giống như ánh mặt trời sáng loá, là nàng dẫn dắt hắn đi ra khỏi âm u trong lòng, đối với những chuyện đã qua, không để lại một tia không tha.

“Ta đột nhiên muốn nhanh chóng đến kinh thành một chút, nhìn thử hoàng cung bộ dáng dài méo ra sao...” Minh Nguyệt thật tự nhiên nắm lấy cánh tay của hắn: “Bây giờ chúng ta đi đi!”

Về mặt hắn tức tức nói: “Cuối cùng cũng muốn ta dùng...”

“Ta cũng không phải là bởi vì cảm thấy vất vả, mới muốn chàng dùng, mà là nhân sinh nên có thêm một chút biến hoá thì mới tốt, dù sao du lịch lúc nào mà chẳng được, chẳng qua là muốn lộ trình đến gần hơn một chút mà thôi.”

“Tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng mà chỉ cần nàng vui là tốt rồi.” Hàn Tĩnh sùng ái nói.

Minh Nguyệt không khỏi kinh ngạc nói: “Còn tưởng rằng chàng sẽ nói móc ta, châm chọc ta.”

“Trước khác giờ khác.” Hắn đúng lý hợp tình nói.

Nàng bỗng dừng cúi đầu, trước khóc thút thít hai tiếng, sau đó lại dùng tay lau nước mắt không thấy ở khoé mắt: “Ta nghe xong rất cảm động... Ô ô...”

“Không đáng cảm động đến nỗi khóc chứ?” Hàn Tĩnh nhất thời khản trương đem nàng kéo từ trong ngực ra.

“Bởi vì đứa nhỏ cuối cùng cũng lớn lên... Cũng trở nên biết chuyện, thật sự là làm cho người ta vui mừng” Nàng lại giả khóc hai tiếng, rốt cuộc không nhịn được liền phì cười: “Phốc... Ha ha...”

“Đứa nhỏ?” Hắn ngầm bi thương thê lương rất rõ ràng: “Ta liền chứng minh cho nàng xem, ta để n cùng có phải là đứa nhỏ hay không...”

“Chàng muốn làm gì?” Minh Nguyệt vừa cười vừa trốn: “Không được xằng bậy...”

Hàn Tĩnh hôn lên khoé môi yêu kiều của nàng: “Chỉ có người lớn mới có thể đối với nàng “xằng bậy”...”

“Nói được phải làm được, vậy chàng tính “xằng bậy” thế nào...” Nàng cười đến khoé môi đều ẩm ướt.

Hắn đem thân thể mềm mại niết vào trong người: “Ta có thể làm cho nàng xem...”

“Rất vui được tiếp đón.” Minh Nguyệt chủ động hôn càng sâu hơn.

Bỏ tất cả bỏ tất, ta chỉ muốn cùng nam nhân này ở cùng nhau, vô luận kiếp sau thật không thể như nguyện ước kết thành vợ chồng đi nữa, cả hai đều sẽ ôm hi vọng cùng chờ mong, luôn luôn hi vọng...

Đây không phải vì sứ mệnh, mà là vì yêu.

Kính thành---

“Chàng xác định muốn làm như thế?” Minh Nguyệt hỏi nam nhân hoá thành thật thê.

Hàn Tĩnh vẫn trong dáng vẻ dân chúng bình thường, đi trên đường cái, cả người không khác gì người bình thường: “Như thế mới tốt, không cần kiêng kị, người khác cũng sẽ không dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.”

“Kỳ thực chàng không cần để ý, người khác nhìn ta như thế nào, ta cũng sẽ không để ở trong lòng.” Nàng mới sẽ không vì một chút việc nhỏ đó mà tổn thương.

Ánh mắt hắn nhu hoà: “Nhưng mà ta để ý.”

“Chàng yêu ta như thế, ta rất vui.” Minh Nguyệt có thể cảm nhận được hắn đang dần dần mở rộng tâm lòng, không tiếp tục chống cự cùng người khác tiếp xúc, nguyện ý hiện thân là đã minh chứng tốt nhất.

Thấy Minh Nguyệt luôn có thói quen đem từ thích cùng từ yêu để ở bên miệng, tự nhiên giống như uống nước, ăn cơm, sau khi nghe qua vài lần, cũng không còn kinh ngạc như vậy nữa, nhưng mà vẫn làm cho hắn có chút quẫn bách.

“Khụ, đi thôi!”

Minh Nguyệt nhìn ra hấn đang thẹn thùng, hé miệng cười trộm, bước chân cũng nhẹ nhàng đi theo.

“Kinh thành quả nhiên không giống với những chỗ khác...” Nàng không khỏi thốt ra lời tán thưởng: “Người ở nơi này ăn mặc so với nơi khác hoa lệ hơn nhiều, quan lớn quy tộc cũng nhiều hơn, cỗ kiệu, xe ngựa tất nhiên cũng chạy đầy đường...”

Cùng lúc, Hàn Tĩnh đi bên cạnh nàng cũng không nói câu nào.

Thăm lại chốn xưa, khó tránh khỏi có rất nhiều cảm xúc.

“Chàng tưởng niệm nơi này sao?” Minh Nguyệt thuận miệng hỏi.

Hấn như bị nhìn thấu tâm sự, thần sắc có chút phức tạp, nhưng mà vẫn không phủ nhận.

“Nơi này đã từng là nơi ta yêu nhất... Cũng là nơi ta hận nhất, cũng tưởng niệm nó nhất, không bằng nên nói là ta rất khát vọng một ngày sẽ về lại nơi này, bước nào hoàng cung, ngồi lên long ý kia, tràn ngập máu tươi, nhưng lại đại biểu cho sự tôn quý cùng quyền thế, ngồi vào vị trí mà bao người mơ ước cũng không được...” Nói xong, Hàn Tĩnh xuy cười một tiếng: “Cũng vì lý do này mà, tình cảm phụ tử, huynh đệ cũng giống như cặn bã, không hề tồn tại.”

“Làm ơn cũng làm cho ta ngồi một lần thử xem.” Minh Nguyệt chấp tay xin nhờ.

Hàn Tĩnh đầu tiên là ngần ra, tiếp theo yết hầu bật ra tiếng cười: “Nếu để cho người ta nghe thấy, có thể sẽ mất đầu.”

“Ta mới không muốn làm hoàng đế, chính vì nhiều người muốn ngồi lên cái ghế đó như vậy, cho nên ta mới muốn ngồi thử xem, đến cùng là có bao nhiêu thoải mái.” Nàng mặc dù có xem qua một ít triển lãm đồ cô cung đình, trong đó cũng có triển lãm qua long ý, đáng tiếc không thể để cho người khác lên ngồi thử, nàng thật sự rất muốn biết cảm giác ngồi lên đó như thế nào.

Người trong ngực vì tiếng cười của hấn mà chấn động: “Chỉ cần là nguyện vọng của nàng, ta đều sẽ vì nàng thực hiện.”

“Vô cùng cảm kích.” Minh Nguyệt cúi người nói.

Ban đầu còn lâm vào cảm xúc u mê, bị nàng trộn lẫn như thế, Hàn Tĩnh đột nhiên cảm thấy tâm tình không tốt trở nên vui vẻ hơn, bởi vì hiện nay hấn có được thứ gì đó càng quý giá hơn.

Đó chính là Minh Nguyệt.

Có ai cấp cứu cho ta k, ta chịu hết nổi rồi aaa...

Đã từng, hấn đã từng có trong tay rất nhiều thứ, nhưng tâm lại nhất nhất ngóng trong nắm giữ quyền lực lớn hơn nữa, sau khi biến thành hai bàn tay trắng, hấn mới học được cách biết quý trọng.

Một người sống trên đời, có được tất có mất, nếu như không thể lãnh hội được điều này, thì cuối cùng cái gì cũng không còn.

“Nhiều năm như thế, chàng cũng chưa từng trở về?” Minh Nguyệt hỏi.

Hàn Tĩnh không khỏi tự giễu nói: “Có lẽ ta sợ hãi năng lực của mình, sẽ không khống chế được hận ý trong lòng, giết sạch người trong cung, bởi vậy nên chưa từng rời khỏi Thanh Hà nửa bước.”

“Như vậy hiện tại đến. Có cảm giác gì?”

“Ta cũng không nói lên được.” Bước chân hấn dừng lại, giống như đang suy tư, lại giống như rất hoang mang.

“Không quan trọng, chàng từ từ nghĩ, ta sẽ luôn ở bên chàng.” Cho dù có nói bao nhiêu lần, Minh Nguyệt cũng muốn nói cho hấn biết, hấn không còn một mình nữa.

Không thêm để ý ánh mắt của người khác, tay hai người đều nắm chặt tay lẫn nhau.

“Khung cảnh này cùng trước kia so sánh, biến hoá có lớn không?” Minh Nguyệt tiếp tục cùng hấn nhớ về những chuyện trước kia.

“Đều đã qua hai trăm hai mươi năm rồi, biến hoá đương nhiên lớn, phải nói so cùng trước kia càng thêm hưng thịnh phồn hoa hơn.” Hàn Tĩnh nhàn nhạt đưa ra bình luận.

“Vậy chứng tỏ hoàng đế hiện tại làm rất tốt.” Trong lòng nàng cũng rất rõ ràng, lần đến kinh thành này, đối với Hàn Tĩnh mà nói, là một khảo nghiệm rất lớn, nếu thật sự nghĩ thông suốt, buông bỏ tất cả, mới được xem là đã thoát khỏi bóng ma trong lòng.

Những lời này làm cho thần sắc Hàn Tĩnh có chút chua xót, chỉ là rất nhanh liền khôi phục lại: “Nếu hấn làm không tốt, ta tuyệt sẽ không dễ dàng tha cho hấn.”

Nàng gật đầu đồng ý: “Cũng tính cho ta một phần.”

“Nàng sẽ làm gì?” Hấn bật cười hỏi.

“Để ta nghĩ thử xem. . .” Minh Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, bóng đèn trên đầu “tùng” một tiếng :”Có! Hay là mỗi ngày nửa đêm gọi hấn rời giường đi tiểu, cam đoan từ đây hấn sẽ quyết chí tự cường.”

Hàn Tĩnh cười không thở nổi :”Ta có thể.... Cam đoan... Hả sẽ lập tức mời đạo sĩ đến... Tới bắt quỷ...”

“Chàng là thần sông, cũng không phải quỷ, không cần sợ.” Nàng vuốt vuốt cằm :”Nếu vừa kéo có phi tần nằm bên người, cũng thuận tiện kêu đứng dậy, cam đoan sẽ không có nữ nhân nào dám ngủ cùng hấn nữa, có thể từ bỏ phương thức dùng nửa người dưới suy xét, sử dụng nửa người trên nhiều hơn một chút.”

“Biện pháp này... rất được...” Hấn liếc mắt nhìn xuống xúc động muốn cười to.

Mất một lúc lâu, cuối cùng cũng có thể đem ý cười nuốt trở vào, Hàn Tĩnh cảm thấy ngực phình lên rất lớn :”Minh Nguyệt...”

“Sao?”

“Ta yêu nàng.” Vô luận thống khổ có lớn như thế nào, chia cần có Minh Nguyệt ở bên cạnh, liền biến thành nhỏ nhặt không đáng kể.

Hốc mắt Minh Nguyệt bắt đầu nóng lên, mũi cũng ê ẩm, nàng biết cá tính nam nhân này rất kỳ quái, có thể nói ra ba chữ này thật không dễ chút nào.

“Chàng muốn thông báo cũng phải nhìn trường hợp, nơi này là trên đường cái, người đến người đi, rất náo nhiệt.” Nàng làm bộ oán giận sáng giọng.

“Như vậy tìm một nơi không người, ta nói lại lần nữa.” Hấn muốn để cho Minh Nguyệt biết, bản thân có bao nhiêu để ý đến nàng, có bao nhiêu yêu nàng.

“Hiện tại phải đi tìm!” Nàng không nói hai lời, kéo người bước đi.

Tiếng cười mới vừa rồi được áp chế nhất thời theo yết hầu không ngừng lặn lên lặn xuống của Hàn Tĩnh mà xuất ra.

Minh Nguyệt, là nàng xuất hiện, làm cho tâm ta được cứu trở lại. .

Hàn Tĩnh tràn ngập yêu thương nhìn nữ nhân bên cạnh, nếu như Minh Nguyệt không đến bên người mình, không biết sẽ như thế nào, chỉ khi có được Minh Nguyệt, mới có thể cảm giác được yêu khắc sâu, cũng là một chuyện rất rất đáng quý.

So với hận, hấn càng khát vọng có được hạnh phúc.

Đêm đó, bọn họ tìm một khách điểm bên trong kinh thành ngủ trọ.

Minh Nguyệt đang đợi hấn, đợi hấn chuẩn bị tốt.

Hai người ôm nhau ngồi trên giường, hưởng thụ cảnh đêm yên tĩnh.

“Ta còn tưởng rằng khi đến nơi này, nàng sẽ lập tức yêu cầu đi tham quan hoàng cung.” Ngay khi Minh Nguyệt sắp ngủ gật, Hàn Tĩnh mới mở miệng, theo thời gian này đối với hiểu biết của nàng, quả thật có chút không bình thường.

“Ta đang chờ chàng.” Minh Nguyệt từ từ nhắm hai mắt, khoé môi khẽ nhếch.

“Chờ ta?”

“Ừm.” Minh Nguyệt rút vào lòng hấn :”Ta đang đợi chàng chuẩn bị thật tốt, không có miễn cưỡng, cũng không có giằng dụa, có thể bước ra từng bước, lại đi tham quan cũng không muộn, dù sao hoàng cung cũng luôn đều ở nơi đó, cũng sẽ không dời đi, đi sớm vài ngày hoặc trễ vài ngày cũng đều giống nhau.”

Hàn Tĩnh sau một lúc lâu đều nói không nên lời.

Cảm nhận được phần tâm ý vì bản thân suy nghĩ này của Minh Nguyệt, không chỉ cảm động, mà còn làm cho tia do dự còn sót lại của hấn biết mất, không tiếp tục lùi bước nữa.

“...Như vậy thì ngày mai chúng ta đi.” Hấn nuốt xuống nghẹn đắng trong cổ họng, mới có thể phát ra tiếng nói.

“Được.” Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn hấn cười.

Hấn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang tươi cười kia, nếu ngay cả ngôn ngữ cũng không thể hình dung hoàn chỉnh được yêu thương của hấn đối với Minh Nguyệt, hấn cũng chỉ có thể dùng hành động để chứng minh thôi.

“Ta yêu nàng... Ta yêu nàng...”

“Ta biết...” Minh Nguyệt ôm lấy cổ của hắn, lờ lờ trong miệng quán quít lấy hắn.

“Ta yêu nàng...” Hàn Tĩnh bắt đầu rút đi quần áo trên người cả hai, để hai khối thân thể hoà nhập vào nhau, một mặt hôn, một mặt thấp giọng nói, giống như lo lắng biểu đạt chưa đủ, không có cách nào làm cho nàng chân thật cảm nhận được.

“Ta biết...” Nàng vươn tay nhỏ bé đến, thăm dò đường cong cơ bắp dương cương nam tính.

“Kiếp sau... Nguyện ý làm vợ ta chứ?”

“Ta nguyện ý.” Minh Nguyệt nhưn thân thể mềm mại lên, nghênh đón bàn tay âu yếm vuốt ve nóng rực của hắn.

Hàn Tĩnh cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, hơi thở dần dần dày đặc, do muốn nhanh chóng công thành đoạt đất, hắn dùng miệng, dùng hai tay, dùng vật nam tính cứng rắn tiến quân thần tốc, cường mà có lực tiến vào chỗ sâu nhất của nàng.

“Hàn Tĩnh...” Nàng yêu kiều kêu.

“Ta thích... Nàng gọi tên ta...” Cổ họng hắn cứng lại.

“Ta cũng vậy...”

“Minh Nguyệt... Minh Nguyệt...” Theo mỗi lần gọi, dục vọng nam tính phấn khởi một lần lại một lần đẩy đưa, va chạm, làm cho nàng khẽ nhếch cái miệng nhỏ, dật ra tiếng rên rỉ mềm mại.

“Ta ở đây...” Minh Nguyệt kẹp lấy phần eo kiên cố hữu lực của hắn, phối hợp luật động.

“Ta nhất định sẽ tìm được nàng...” Khuôn mặt tuấn tú bị mồ hôi che kín sắp đến cao trào mà rỗng, cặp mông nam tính cứng rắn tiến vào ở giữa hai chân trắng nõn, đi ra.

Mười ngón tay trắng nõn bầu chặt trên lưng Hàn Tĩnh, khắc hoạ từng vết cào trên tấm lưng trần rắn chắc, phát ra tiếng thờ gấp khó nhin, như sắp bị dục triều bao phủ.

Tiếng nói hắn lộ ra kiên định: “Kiếp sau... Khi câu đầu tiếng ta mở miệng... Đó là gọi tên của nàng... Đây là ta đối với nàng... Hứa hẹn...”

“Được...” Minh Nguyệt rớt cuộc không chịu nổi khóc thành tiếng.

Hàm dưới Hàn Tĩnh căng thẳng, đem hai chân nàng gác lên trên vai, làm cho hai người kết hợp càng thêm chặt chẽ.

Từng đợt khoái cảm dày đặc tùy thời mà đến, hai người không khỏi run run, cho đến một thác cuối cùng, cả hai chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, toàn thân cương cứng.

Cảm nhận được hoan ái cực hạn, hai người cơ hồ đều vì khoái cảm này mà nín thở.

Minh Nguyệt gạt qua sợi tóc bởi vì mồ hôi mà dính ở trên gò má, có chút buồn ngủ, nhưng vẫn muốn cho hắn biết: “Ta yêu chàng... Hàn Tĩnh...”

“Ta biết...” Hắn vì thế muốn roi lệ.

“Nếu... Ta chỉ nói là giả thiết, kiếp sau ta cùng chàng vẫn không thể ở cùng nhau, ta cũng sẽ khầu cầu trước bồ tát, ai đó có thể mang đến hạnh phúc cho chàng, có thể thật tâm mà yêu chàng...” Kiếp sau sẽ biến thành bộ dạng gì, ai cũng không có cách nào đoán được, Minh Nguyệt vẫn đối mặt với khả năng khác mà tính toán.

“Cho dù người kia không phải nàng?” Tâm của hắn run lên.

“Yêu một người chỉ cần nhìn thấy đối phương có được hạnh phúc, cho dù người mang đến hạnh phúc đó không phải là ta, ta cũng hi vọng người kia có thể so với ta càng yêu chàng hơn, có thể toàn tâm toàn ý đối tốt với chàng...” Minh Nguyệt dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve hàng mi, mắt, mũi, môi, trán của hắn, nụ cười như một đoá hoa ôn nhu xinh đẹp: “Đây là phương thức yêu của ta đối với chàng...”

Hàn Tĩnh nằm ở trước ngực nàng, thấp giọng ní non.

“Nhất định phải có được hạnh phúc...”

“Ừ...” Hắn trừ bỏ một từ này, những từ khác cũng không có cách nào nói ra.

Bởi vì được người yêu, được đau tiếc, cảm nhận được ấm áp, cho dù có bị tổn thương cùng thống khổ lớn hơn nữa, cũng đều sẽ vì cảm giác áp áp đó thôi bay.

Minh Nguyệt vuốt ve mái tóc của hắn, dùng ngôn ngữ, dùng hành động, nỗ lực đem yêu thương của chính mình nhắn gửi cho hắn.

Buổi tối này, một tiểu bóng ma cuối cùng ở sâu trong nội tâm của Hàn Tĩnh, cũng nhanh chóng biết mất, hoàn toàn nhìn không thấy dấu vết đã từng tồn tại.

Hoàng cung---

Buổi trưa, giữa ngày,

Thân ảnh một nam một nữ xuất hiện trước tường cao lớn nguy nga bên trong cung cấm, đi đến cung vua, không có kinh động đến thị vệ trong cung, thậm chí cũng không có bất kỳ kẻ nào phát hiện.

“Bọn họ thật sự không nhìn thấy ta?” Minh Nguyệt mở to hai mắt hỏi.

“Nàng có thể thử xem.” Hàn Tĩnh nhìn về mặt hứng trí bưng bưng của nàng, cũng nở nụ cười theo.

Nói xong, liền thấy vài tên thái giám nâng vật phẩm đi qua, Minh Nguyệt lập tức chạy tới, ở trước mặt bọn họ đi tới đi lui, quả nhiên một đám đều không hề phản ứng lại.

“Thật sự nhìn không thấy ta...” Tay nàng vỗ vỗ lên bả vai của một gã thái giám, đối phương quay đầu, nhưng cái gì cũng không thấy được, có chút nghi hoặc, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

“Nàng muốn tham quan nơi nào trước?” Hấn hỏi.

Minh Nguyệt trầm ngâm một chút : “Đi đến nơi chàng ở trước, để luôn ở ngay trong cung đi?”

“Ta ở cung Đoan bản...”

Nói xong, cảnh vật chung quanh cũng đều biến đổi, Hàn Tĩnh đã mang theo nàng đi đến cung điện khi mình còn là hoàng tử.

Nàng một đường tham quan xung quanh cung điện Đoan bản, sau đó lại nhìn thấy thật nhiều cung nữ cùng thái giám đi theo phía sau một tiểu hoàng tử, cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ sẽ xảy ra cái gì đó sơ suất.

“Chàng hồi nhỏ cũng giống hấn như vậy sao, mà kệ là đi đến nơi nào, cũng sẽ có một đồng người đi theo phía sau?” Thì ra cảnh cung đình diễn trong TV đều rất giống sự thật, không khoa trương chút nào.

Hàn Tĩnh nhìn tiểu hoàng tử tuổi còn nhỏ lại vênh vác tự đắc kia, tựa như đang nhìn thấy bản thân năm đó : “Mỗi vị hoàng tử đều trưởng thành như thế.”

Chỉ thấy vị tiểu hoàng tử kia đột nhiên bướng bỉnh, dùng chân đá tên thái giám bên người.

“Ta có thể đánh mông hấn không?” Minh Nguyệt bỏ đi giày thêu, làm bộ như muốn ra tã, đối với loại tiểu tử ỷ vào lão ba là hoàng đế này, liền tự cho mình là tiểu hài tử rất giỏi, tất nhiên phải giáo huấn thật tốt mới được.

“Cho dù nàng ra tay giáo huấn, cũng không cách nào thay đổi tập tính cùng vận mệnh của hấn...” Hấn không khỏi bật cười, rất nhanh liền kéo người lùi đi : “Kế tiếp đi đâu?”

Minh Nguyệt đem giày thêu mang vào : “Ta còn muốn tham quan... Ngự thiện phòng.”

“Ngự thiện phòng?” Thấy nàng dùng sức gật đầu, Hàn Tĩnh nâng tay phải lên, cảnh vật chung quanh lại một lần nữa chuyển đổi, đi đến ngự trù phòng có thể chứa hơn mười người.

Hai người giống như những người đứng xem, đứng ở ngoài cửa nhìn đầu bếp bận rộn không thôi, từng bóng dáng lại rất ngay ngắn, mà trong tay mỗi một người đều là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất.

“Rõ ràng bộ phận còn thừa lại đều có thể sử dụng được, lại vứt bỏ bọn nó, thật sự là quá lãng phí...” Minh Nguyệt nhìn từng người đầu bếp đi qua đi lại, nhìn thấy hai tay đều ngứa ngáy : “Nếu đổi lại là ta, những thứ đó có thể làm ra được nhiều món ăn khác... A! Ta nghĩ đến một biện pháp rất tốt...”

“Biện pháp gì?”

“Về sau sẽ nói cho chàng nghe.” Nàng nóng lòng muốn thử cười nói.

Hàn Tĩnh cũng không gấp, nàng sớm muộn gì cũng sẽ nói : “Vậy kế tiếp đi đâu?”

“Vậy chàng muốn đi nơi nào?” Đến phiên Minh Nguyệt hỏi hấn.

Tim hấn đập mạnh và loạn nhịp : “Ta muốn đi... Phụng thiên điện.”

“Vậy đi nào.”

Khuôn mặt tươi cười của Minh Nguyệt làm cho hấn cố sức lấy dũng khí, chỉ trong nháy mắt, hai người đã tới ngoài điện, cũng chính là đại điện hoàng đế mỗi ngày yết triều nghe bẩm tấu, không khí cổ trang có chút nghiêm túc.

“Ghế kia chính là long ý ư?” Tay nàng chỉ vào ghế ngồi trên đài được chạm trổ tinh tế.

“Không sai...” Hàn Tĩnh nhìn đến long ý, đứng trước long ý, tâm tình lại bình tĩnh đến ngay cả bản thân cũng cảm thấy không dám tin.

“Đến đây đi!” Nàng dắt bàn tay hấn.

Hàn Tĩnh từng bước từng bước đi theo nàng bước lên bậc thang, cuối cùng đi đến giữa long ý.

“Ngồi xuống!” Minh Nguyệt ấn hấn ngồi xuống.

Cứ như vậy, Hàn Tĩnh ngồi vào cái ghế mà mình đã từng hao tổn tâm cơ, đại biểu cho hoàng quyền tối cao, hai tay nắm hai bên tay vịn.

Đột nhiên trong lúc này, hấn cảm thấy bản thân rất ngốc...

Từ thời khắc sinh ra, liền nhất định phải gia nhập vào hàng ngũ tranh đoạt, hai trăm hai mươi năm qua, không có một ngày nào hấn quên mất dã tâm cùng giấc mộng, nhưng mà cuối cùng lại chiếm được cái gì?

Vô luận lại chờ bao lâu, nhân sinh cũng không có khả năng thay đổi được...

Người hấn hận đã từ lâu không còn...

Minh Nguyệt đứng ở một bên, nhìn kỹ thần sắc có chút chua xót, có chút tự giễu của hấn, tiếp theo là bùng tình nhận ra, giống như chân chính nghĩ thông suốt, liền lộ ra biểu cảm như được giải thoát.

“Nàng cũng ngồi xuống đi...” Hàn Tĩnh đem nàng kéo đến bên người, cười hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Nàng xoay xoay thân mình, giống như rất không vừa lòng.

“Ngồi lâu sẽ đau mông, chỗ tựa lưng lại cách quá xa, đáng ngồi không tốt, rất dễ tổn thương đến cột sống, thật sự không thoải mái chút nào.”

Nghe xong bình luận, hấn phát ra tiếng cười to xuất ra từ nội tâm.

“Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

“Không, nàng nói rất đúng, quả thật rất không thoải mái.” Hai tay Hàn Tĩnh ôm lấy nàng.

“Sau đó đi đâu?” Nàng giận dữ cười hỏi.

“Lữ hành còn chưa kết thúc sao?”

“Như vậy thì để cho nó hoàn thành đi.” Tay trái của nàng cùng tay phải của Hàn Tĩnh liền nắm chặt lại, lão xà cừ trên tay lộ ra tia tường hoà ướt át.

Ánh mắt hấn kiên định nhìn Minh Nguyệt, nói ra một quyết định trọng đại: “Ta sẽ cùng nàng đi hết một đời này, trong lúc này, ta phải chuộc tội, không lại làm cho người ta uống mạng, lại càng không để cho lũ lụt xảy ra, chỉ mong trời cao nhớ lòng thương, để cho ta cùng nàng có thể cùng nhau đầu thai chuyển thế.”

Minh Nguyệt nhìn hấn, vì nàng, hấn nguyện ý buông bỏ cao ngạo cùng tự tôn, hèn mọn khẩn cầu, nếu vậy nàng cũng muốn tiếp thêm một phần sức mạnh: “Ta cũng sẽ giúp chàng.”

“Cho dù phải uống canh mạnh bà, ta cũng sẽ không quên ước định của chúng ta.” Hàn Tĩnh kiên định nói.

“Ta cũng vậy.” Đây không phải là chấp nhất, mà là vì yêu.

“Đi thôi!” Hấn cùng không quay đầu lại cùng mình Minh Nguyệt rời đi cái ghế đã từng tràn ngập yêu hận oán căm ghét, không còn một tia quyền uy nào.

Những ngày tiếp theo, bên trong phạm vi Thanh Hà nếu như còn có nơi chưa cấm phong tục thần sông cưới vợ, thần sông sẽ hiện thân trách cứ cùng trừng phạt, cũng sẽ hiện thân ở trước mặt quan viên địa phương, thúc giục bọn họ mau chóng bẩm tấu lên triều đình, tiến hành công tác sửa chữa đào mố Thanh Trì, mấy năm sau trôi qua, lũ lụt đã không còn xảy ra nữa.

Nghe nói mỗi lần thần sông xuất hiện, bên người sẽ có một nữ tử kiều tú đi theo, tự xưng là vợ thần sông, dần dần, bên trong các miếu Hà Thần, liền sẽ có nhiều hơn một pho tượng phụ nhân thần sông hoặc bức họa hoặc tượng khác, hương khói càng thịnh hơn.

Thời gian thấm thoát trôi, năm mươi năm sau, mê tín đã sớm huỷ bỏ, cũng không còn nghe nói đến sự tích thần sông cùng phụ nhân xuất nữa, nhưng mà tín chúng vẫn thành kính cung phụng như cũ.

Chương 10: Kết thúc

Lại qua hai mươi năm sau-----

Triệu gia ở kinh thành lấy mua bán bố trang làm nghề nghiệp, tam đại đương truyền, đến thế hệ hiện tại, chỉ có duy nhất một cậu con trai năm nay đã bảy tuổi, nhưng chưa từng mở miệng nói qua nửa câu nói, thậm chí khi sinh ra, cũng không giống những đứa trẻ mới sinh ra khác mà oa oa khóc lớn, Triệu gia cũng đã từng mời qua không ít đại phu, đều chuẩn đoán không ra nguyên nhân, làm cho hai vợ chồng lo lắng trùng trùng.

“Cảnh Ngọc, đứa nhỏ đáng thương của nương a...” Triệu mẫu rung rung nhìn diện mạo tuần tú của đứa con độc nhất, con nàng lại rất trầm ổn, chẳng những có thể chuyên tâm lắng nghe tiên sinh dạy học trên lớp, còn có thể nghiêm túc tập viết, hoàn toàn không cần người khác quan tâm, nhưng những thứ kia không quan trọng, nàng thà rằng con nàng không ưu tú, chỉ cần hấn không câm điếc, chỉ cần hấn có thể kêu cha gọi mẹ a.

Thấy mẫu thân lệ rơi là chã, Cảnh Ngọc dùng cổ tay áo lau giúp nàng, làm cho Triệu mẫu càng thêm tự trách cùng khổ sở.

“Nương có lỗi với con,,” Là nàng làm hại đứa nhỏ vừa sinh ra liền không thể trọn vẹn.

Cảnh Ngọc nhìn mẫu thân thương tâm, có chút áy máy, thế là dặt tay nàng, hai mẫu tử cùng đi ra khỏi tẩm phòng, đi đến bên ngoài sân, tiếp theo liền giơ tay trái lên, chỉ vào bức tường cách Chu gia.

Không phải hấn không muốn nói chuyện, mà là do thời cơ chưa tới.

Là do hấn phải thực hiện lời hứa.

Cho dù uống canh mạnh bà, cũng vô pháp làm hấn quên.

“Con là đang nói Chu gia sao?” Triệu mẫu đoán ý tứ của hấn, nghĩ đến Chu gia cách vách đòi đòi đều kinh doanh mua bán lương thực, giao tình hai nhà cũng có chút thâm sâu.

“Từ lúc Chu phu nhân được chuẩn đoán có thai, con liền luôn chạy đến cách vách, là hi vọng có một người bạn cùng con chơi đùa sao? Chỉ có thể trách bụng nương không tốt, đã qua nhiều năm như thế, cũng không thể sinh cho con một đệ đệ hay muội muội, khiến cho con phải một mình tịch tịch như vậy...”

Lời còn chưa nói dứt, tỷ nữ bên ngoài liền tiến vào thông báo.

“Phu nhân, Chu phu nhân cách vách đã sinh...”

Triệu mẫu không khỏi kinh ngạc: “Sao lại mau như thế? Không phải nói còn phải chờ hai ba tháng nữa mới lâm bồn sao?”

“Nghe nói chạng vạng ngày hôm qua đã bắt đầu đau bụng sinh, sáng nay trời chưa sáng, liền thuận lợi sinh ra một nữ nhi.” Tỷ nữ đem những chuyện đã biết được nói ra.

“Chỉ cần mẹ con bình an là tốt rồi... Cảnh Ngọc... Con muốn đi đâu vậy? Cảnh Ngọc...” Nàng kêu lên vài tiếng, nhưng bóng dáng con lại càng chạy càng xa, bước chân lại càng không có dấu hiệu ngừng lại.

Tỷ nữ cười đánh thức chủ tử: “Thiếu gia nhất định là muốn đi qua Chu gia trước ngài.”

“Nhưng mà lúc này đi qua có phải đã quá rầy đến gia đình người ta hay không?” Nói xong, Triệu mẫu liền vội vàng đi theo phía sau con: “Ta đi bắt hấn trở về...”

Thế là, Triệu mẫu cũng đi đến Chu gia, người gác cổng nhìn thấy Triệu phu nhân cách vách đến, liền lập tức mở cửa.

“Cảnh Ngọc thiếu gia vừa mới đi vào.” Đối với tiểu thiếu gia cách vách thường xuyên đi vào phù chơi, từ trên xuống dưới Chu gia đều rất thích, cũng rất đau lòng với tình trạng của hấn.

“Đứa nhỏ này đúng là gấp gáp...” Nàng một mặt lắc đầu cười thán, một mặt đi theo tỷ nữ của Chu gia đi vào tẩm phòng Chu phu nhân, liền nghe được tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Chỉ thấy Chu mẫu ôm nữ nhi nằm trong tả lót, trấn an mãi không được: “Đừng khóc, đừng khóc...”

“Cánh Ngọc...” Triệu mẩu theo tỳ nữ vào phòng, vội vàng muốn mang con đem đi :”Muốn nhìn tiểu oa nhi, ngày mai chúng ta lại qua, đừng ầm ĩ, chúng ta về để cho nàng ngủ...”

Cánh Ngọc vẫn đứng ở đầu giường, hai mắt nhìn chăm chăm nữ oa, không chịu rời đi.

“Cánh Ngọc rất ngoan, một chút cũng không ầm ĩ, nhưng mà nữ nhi này của ta cứ khóc không ngừng, dỗ sao cũng không nín, rõ ràng đã uống sữa rồi, không giống như là đang đói bụng...” Chu mẩu là người mới làm mẹ, tay chân có chút lóng cuống :”Thật không hiểu là tại vì sao, không lẽ nàng bị bệnh?”

“Trước đừng hoảng hốt, để ta nhìn một cái...” Thế là, Triệu mẩu ngồi xuống mép giường, hai tay cẩn thận tiếp nhận nữ oa đang không ngừng khóc nỉ non :”Ngaoan nào ngoan nào... Nín khóc...”

Nhìn nữ oa được mẩu thân ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Cánh Ngọc sợ hãi vươn bàn tay đến, nhẹ nhẹ vỗ về hai gò má đỏ hồng của nàng.

“Kiếp sau khi câu nói đầu tiên ta mở miệng, đó là gọi tên nàng, đây là hứa hẹn ta đối với nàng...”

Môi hần mấp máy, nỗ lực phát ra âm thanh :”Minh... Minh...”

Triệu mẩu bên cạnh không khỏi vừa mừng vừa sợ, theo đó mà lệ rơi đầy mặt :”Con ta... Không phải câm điếc, hẳn có thể nói, hẳn mở miệng nói chuyện...”

“Minh... Minh Nguyệt...” Bởi vì chưa từng mở miệng nói chuyện, có chút cố hết sức, Cánh Ngọc phải dùng sức mới có thể phát ra tiếng nói :”Minh Nguyệt...”

Mà nữ oa ban đầu khóc không ngừng nghe được hần kêu to, giống như biết được chủ nhân giọng nói là ai, tiếng khóc liền dần dần ngừng lại, cuối cùng cũng an tâm mà ngủ.

“Nín khóc?” Chu mẩu có chút không tin nhìn khuôn mặt đang ngủ của nữ nhi, khoé miệng khẽ nhếch lên, giống như rất vui vẻ, không khỏi cười thờ dài :”Xem ra hai đứa nhỏ này rất có duyên.”

Triệu mẩu gật đầu phụ họa :”Người nói không sai.”

Hai vị mẫu thân nhìn nhau cười, giống như đã đạt được nhận thức chung gì đó.

“Minh Nguyệt...” Cánh Ngọc nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhỏ đáng yêu, luyến tiếc không rời, trong lòng thề, một đời này đến phiên hẳn mang đến hạnh phúc cho nàng.

“Ta nhất định sẽ tìm được nàng...”

“Ta sẽ chờ chàng...”

“Cho dù bỏ tất không để cho chúng ta ở cùng nhau, ta cũng sẽ tìm được nàng...”

“Cho dù người đó không phải là ta, cũng hi vọng người kia so với ta càng yêu chàng hơn, có thể cho chàng hạnh phúc...”

“Đời sau ta sẽ cưới nàng làm vợ, cho nàng một gia đình, sẽ cùng nhau sinh mấy đứa nhỏ...”

“Một lời đã định...”

“Cuối cùng có thể ở cùng nhau...”

“Đây không phải vì sứ mệnh, mà là vì... Yêu.”

Hoàn!!!

Bạn đang đọc truyện *Làm Vợ Hà Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.